

Când cântările sunt interzise

Povestea adevărată
a unui cor de copii
din România

Genovieva Sfatcu Beattie
cu Stephen Beattie

„Când cântările sunt interzise” este o poveste a unui cor de copii din România care a îndrăznit să cânte laude lui Dumnezeu în timpul dictaturii crude a lui Nicolae Ceaușescu. Directoarea corului a trăit ascunsă într-o biserică, unde a ascultat emisiuni străine noaptea și a compus versuri pentru melodii. Acestea au devenit cântece pentru copii și s-au răspândit ca focul într-o perioadă în care a scrie cântece creștine era o infracțiune.

Aventura, umorul, credința, rugăciunea și incredibilul umple fiecare pagină. Cartea va fi o sursă de inspirație pentru copii și adolescenți. Îi va ajuta să fie recunoscători pentru binecuvântările pe care le au, să își aprecieze libertatea și să rămână fermi pentru Domnul.

Această carte spune povestea unei tinere curajoase care a învățat copiii să cânte pentru Domnul. Ea i-a dus apoi în toată România să cânte, în ciuda unei mari opoziții. Trebuie să citiți această carte și să vă întrebați: „Aș putea eu să fac ceea ce a făcut ea și sunt eu dispus să le permit copiilor mei să facă ceea ce au făcut acești copii? Avem cu toții suficientă dragoste pentru a plăti un asemenea preț? Ori frica și dragostea mea de sine sunt mai mari decât dragostea mea pentru Dumnezeu?”

– Gwen R. Shaw, fondator și președinte al End-Time Handmaidens

Autoarea aduce aminte de anii de persecuție din România comunistă. Am cunoscut-o pe Genovieva în timpul activităților sale din România, unde curajul ei a inspirat mulți tineri. Corul de copii era cunoscut în întreaga țară, iar cântecele lor i-au emoționat până la lacrimi pe mulți creștini suferinzi. Această carte va fi o încurajare pentru copii și tineri, să fie credincioși Domnului în fața greutăților - un mesaj pe care nu îl primesc foarte des. Cartea va fi, de asemenea, o inspirație pentru cei care lucrează cu copiii.

– Dr. Benjamin Cocar, profesor asociat, Luther Rice University, Lithonia, Georgia;
Pastor Sr., Biserica Română Ebenezer, Lawrenceville, Georgia

Genovieva Sfatcu Beattie a crescut sub regimul comunist din România. În copilărie a fost persecutată de profesorii ei de la școală, dar a învățat să rămână fermă și să se încreadă în Domnul. După ce a fost exmatriculată de la universitate, ea a călătorit prin toată România cu corul de copii pe care l-a înființat. Ea supraviețuit mai multor atentate asupra viații ei, dar în 1980 a fost salvată din România de Jimmy Carter și i s-a acordat azil politic în Statele Unite. În 1985 s-a căsătorit cu Stephen Beattie, pe care l-a întâlnit

prima dată în 1973, când el a venit în România ca traficant de Biblii, din Anglia. Stephen și Genovieva au fost implicați în munca misionară pentru România peste treizeci de ani.

Când cântările sunt interzise

Povestea adevărată
a unui cor de copii
din România

Genovieva Sfatcu Beattie
cu Stephen Beattie

VOCEA
MARTIRILOR
ROMÂNIA

EDITURA Risoprint
CIP nr. 00710/ 17.02.2026

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BEATTIE, GENOVIEVA SFATCU

Când cântările sunt interzise / Genovieva Sfatcu Beattie,
Stephen Beattie. - Cluj-Napoca : Risoprint, 2026
ISBN 978-973-53-3569-4

I. Beattie, Stephen

2

821.135.1

© 2009 de Genovieva Sfatcu Beattie
și Stephen Beattie

Toate drepturile rezervate

Notă: Unele nume din această carte au
fost schimbate.

CUPRINS

Mulțumiri.	5
PARTEA I.	6
Capitolul 1: Un cuvânt din partea Domnului	7
Capitolul 2: Familia mea.	10
Capitolul 3: Cornetul de bomboane	15
Capitolul 4: Oaspetele de Crăciun	19
Capitolul 5: Miriam, fata orfană.	24
Capitolul 6: Un preț de plătit	28
Capitolul 7: În Casa Domnului	34
PARTEA II	45
Capitolul 8: Când cântările sunt interzise	46
Capitolul 9: Apelul telefonic	53
Capitolul 10: Crăciunul sub persecuție	60
Capitolul 11: Matricula galbenă.	65
Capitolul 12: Umbrela roșie.	69
Capitolul 13: Iulian, băiatul țigan.	72
Capitolul 14: Sesiunea de înregistrări	76
Capitolul 15: Cele trei paltoane	81
Capitolul 16: Cartea de cântări	84

Capitolul 17: Crăciunul acasă	89
Capitolul 18: Serviciul de botez	92
Capitolul 19: Ispita	95
Capitolul 20: Paștele sub persecuție	100
Capitolul 21: Ultimul vagon	104
Capitolul 22: Parada	109
Capitolul 23: Microfoanele ascunse	115
Capitolul 24: Ascunzătoarea	119
Capitolul 25: Cartea interzisă	124
Capitolul 26: Mesajul	129
Capitolul 27: Bobul de grâu.	133
Capitolul 28: Misiunea lui Petru	138
Capitolul 29: Picioarele cerboaicelor	142
Capitolul 30: Zidul de protecție	146
Capitolul 31: Când copiii se roagă	151
Capitolul 32: O invitație ciudată	156
Anexă	161

MULȚUMIRI

Ca absolventă a cursurilor prin corespondență organizate de Institute of Children's Literature și Long Ridge Writers Group, West Redding Connecticut, între anii 1994 și 1999, mulțumesc minunatelor instructoare: Jean Soule, Ethel Paquin, Venita Helton, Patricia Pfitsch și Kristi Holl, care m-au învățat să scriu și m-au ajutat să-mi public povestirile.

În mod deosebit mulțumesc soțului meu, Stephen, care pe tot parcursul rememorării amintirilor triste din viața mea, m-a încurajat să merg înainte. El mi-a oferit multe sugestii prețioase și m-a însoțit în toate etapele tehnoredactării și pregătirii manuscrisului pentru editare.

GENOVIEVA SFATCU BEATTIE

PARTEA I

Capitolul 1

Un cuvânt din partea Domnului

„Ești exmatriculată din universitate!”, mă anunță secretara. „Din pricina activităților tale creștine, nu îți mai este permis să te înscrii la nicio altă instituție de învățământ superior.”

Am rămas fără cuvinte. Inima îmi bătea cu putere. Dintr-o dată, L-am simțit pe Domnul atât de aproape de mine! El îmi șoptea: *Nu te teme, căci Eu sunt cu tine!* Pe loc am fost copleșită de o bucurie cerească. Am fugit într-o cameră goală unde L-am lăudat pe Domnul, cu fața la pământ. I-am mulțumit Lui pentru privilegiul de a suferi pentru El.

În România exista o lege nouă prin care cei fără carnet de student sau carte de muncă puteau fi arestați și trimiși în lagăre de muncă obligatorie.

„Trebuie să-mi găsesc un serviciu”, i-am spus tatălui meu.

Orașul Iași era plin de atracții turistice, cu numeroase biserici vechi, mănăstiri și muzee. În Piața Unirii, zona din centrul orașului, era o agenție de turism. Publicaseră un anunț în ziar prin care căutau ghizi vorbitori de limba engleză.

Am depus imediat cererea mea de angajare.

Agenția era un loc primitiv, avea covoare curate și flori pe masă.

„Îmi puteți da această slujbă?”, am întrebat-o pe doamna blondă, elegantă, de la birou. „Vorbesc limba engleză foarte bine.”

Ea mi-a notat numele și a plecat în camera alăturată, unde a cercetat o listă.

„Ne pare rău”, a spus când a revenit. „Nu angajăm credincioși.”

Nu departe de centru, pe strada Gheorghe Asachi, care urca sus pe deal, se afla Institutul de Medicină și Farmacie. Sora mea, Aurora, era studentă acolo. Clădirea impunătoare a institutului se învecina cu cel mai mare spital de copii din Moldova. Postaseră anunțuri în care spuneau că aveau nevoie de traducători specializați. M-am grăbit să-mi dau examenul de traducător. După ce am studiat o carte groasă de termeni medicali timp de o săptămână și chiar mai mult, am obținut diploma cu succes. Îmi surâdea ideea de a lucra acolo ca traducător și eram plină de speranță.

Urma însă să fiu din nou dezamăgită.

„Securitatea ne-a informat că ai tradus în secret pentru întâlnirile misionarilor străini. Nu te putem angaja.”

Aveam nevoie de carte de muncă. Deja fusesem oprită de două ori de poliție, care m-a întrebat dacă o am. Eram în pericol de a fi trimisă într-un lagăr de muncă.

Am încercat să-mi găsesc de lucru în mai multe alte locuri, dar răspunsul era mereu același. În Iași era o soră pe nume Maria Lazăr. Ea avea o viață de părtășie adâncă cu Dumnezeu în rugăciune și încuraja pe mulți. M-am dus să o văd.

„M-am rugat pentru tine, Genovieva”, mi-a spus când am intrat în apartamentul ei. „Domnul mi-a vorbit într-un vis că îți va da un serviciu duminică viitoare.”

Am plecat de la ea, întrebându-mă cum voi putea primi un serviciu într-o zi de duminică. În ziua aceea nu voi merge din loc în loc să-mi caut de lucru, ci voi sta pe bancă în biserică.

Pastorul Radu, la sfârșitul serviciului divin, anunță: „Avem nevoie de un îngrijitor. Sora Ana a plecat, motivând că e prea multă

muncă. După cum știți, este de curățat mult praf și noroi și nici nu putem plăti prea mult. Este cineva care vrea să preia serviciul?”

În biserică era liniște. Inima începu să-mi bată cu putere. *Nu te-ai rugat să te folosesc?*, L-am auzit pe Domnul. *De ce să nu începi aici?*

M-am uitat în jur. Nimeni nu s-a oferit. Am ridicat mâna.

„Eu.”

În acea zi am primit cheile de la biserică, de la poartă și de la baracă. Mi s-a dat un fărâș, o mătură și cârpe de șters podeaua și geamurile. Eram plină de bucurie numai la gândul că voi fi singură cu Domnul meu în casa Lui.

Nici nu bănuiam, pe atunci, că voi petrece acolo șapte ani din viață, timp în care voi compune cântări pentru copii, voi înființa un cor de copii ce va deveni celebru și care va avea impact asupra unei țări întregi.

Capitolul 2

Familia mea

România, țara mea natală, o țară din estul Europei, are munți înalți și câmpii mănoase de grâu. Deseori poți vedea păstori cântând din fluier în timp ce-și păzesc oile. La sate, oamenii văruiesc pereții caselor în albastru, verde, mov sau roz. Unele au chiar flori desenate pe ele. Oamenii merg pe drumuri noroioase sau călătoresc în căruțe cu coviltir trase de cai.

Satele au școli, iar orașele au teatre, muzee și universități. În orașe, trotuarele largi sunt străjuite de copaci. Străzile aglomerate forfotesc de mașini, tramvaie și autobuze.

Primăvara, șiruri de tei învăluie văzduhul cu parfum de lămâie și miere. Vara, grădinile sunt pline de trandafiri parfumați; din petalele lor catifelate, femeile fac dulceață de trandafiri, o delicată servită musafirilor în farfurioare mici, lângă un pahar de apă rece.

Ai putea crede că într-o astfel de țară toată lumea e fericită, însă nu este așa. Comuniștii au încercat să facă din România o țară atee, fără Dumnezeu, Biserică și Biblie.

Acesta era motivul pentru care poporul român era foarte trist!

Eu am crescut în orașul Iași, într-o casă mică, cu grădină și pomi fructiferi. Familia noastră avea cinci copii: Dionisie, Aurora, eu, Constantin și Teodor. Dionisie era cel mai mare. El avea ochi căprui și părul castaniu, ca mine. Părul Aurorei era castaniu auriu, avea pistrui și ochi verzi. Constantin era subțirel și avea părul

șaten deschis. Ochii lui Teodor erau albaștri, iar părul, castaniu deschis. Cu toții eram diferiți, însă ne înțelegeam bine, îndeosebi când ne jucam împreună.

Într-o zi caldă de primăvară, mama mea gătea afară, la soba de cărămizi, la umbra unui nuc. Era o femeie micuță, voinică, mereu ocupată cu spălatul, cusutul, curățenia și gătitul.

„Am să tai doi pui și voi găti pe duminică un borș gustos”, spuse ea. Ochii ei negri ne-au aruncat o privire care ne dădea de înțeles că se așteaptă să o ajutăm la prepararea mâncării. După ce și-a pus șorțul peste rochie, legându-și apoi cu un batic părul brunet, împletit într-o coadă lungă strânsă la spate, a precizat: „Voi avea nevoie de ajutorul vostru, copii.”

Nu peste mult timp ne aflam cu toții în jurul ei, ajutând-o să smulgă penele și să spele carnea puilor. Aurora curăța cartofii. Mama tăia morcovii și ceapa mărunț. Eu culegeam verdeța aromată din grădină, pătrunjel verde, mărar și leuștean, după care o aduceam mamei. Dionisie aduna lemnele de foc. Îndată supa începu să fiarbă într-o oală mare. Mama mea iubea oala aceea chiar dacă nu avea capac.

Mama știa cum să facă borșul perfect, condimentat cu suc de lămâie și verdeță. Nu trecu mult timp și era gata, iar nouă ne lăsa gura apă.

„Uite ce am găsit!”, anunță Dionisie. „O sticluță de parfum.”

El avea unsprezece ani și curiozitatea îl împingea în special spre lucrurile cu care nu avea voie să se joace.

„Lasă-mă să arunc o privire”, am cerut eu.

„Lasă-mă să miros”, îl rugă Aurora.

„Și eu! Și eu!”, strigară Constantin și Teodor.

„Voi deschide sticluța și fiecare, pe rând, va mirosi”, spuse Dionisie, sărind de bucurie în sus și jos în timp ce noi, copiii, întindeam mâna să apucăm sticluța. „O să o vreau înapoi!”, ne avertiză el.

Deodată... *Pleosc!* Deschisă, sticluța de parfum ateriză drept în oală. Noi, copiii, priveam înlemniți cum parfumul se scurgea din sticluță, amestecându-se cu borșul.

Mama gustă din borș.

„Ați stricat borșul!”, ne certă ea. „Acum trebuie să îl arunc.”

Apoi l-a chelfănit bine pe Dionisie.

Tata tocmai venise de la lucru.

„Nu îl arunca! Îl mănânc eu. Totul e bun când ți-e foame. Dacă aș fi avut eu borșul ăsta atunci când mă ascundeam de naziști...”

O săptămână întreagă, tatăl meu a mâncat borș parfumat. Nu i-a spus lui Dionisie nici măcar o vorbă de muștrare.

Deși nu era înalt, tatăl meu părea un om mare. Era ceva măreț în modul în care își purta pantalonii lui largi susținuți de bretele și era ceva semeț în felul în care își ținea capul aproape chel. Poate era așa pentru că își pierduse mare parte din părul lui ondulat în timpul bolii și înfometării îndurate pe când se ascundea de naziști. Ochii lui erau căprui, plini de viață și avea un nas mare și acvilin. Pentru mine el era mare în toate privințele.

Tatăl meu era un evreu care credea că Isus este Mesia. Deși, din pricina credinței, a fost obligat să trăiască în mare sărăcie, era mereu bucuros. Își trata dușmanii cu respect și umor și se ruga pentru ei.

În fiecare dimineață, pentru masa de prânz de la lucru, mama îi dădea doi cartofi copti. Doamnele comuniste bogate din biroul lui, îl îndrăgeau. Uneori, pe ascuns, înlocuiau prânzul lui cu tartinele lor scumpe cu carne.

„Miliția!”, striga tata, în timp ce doamnele hohoteau de râs. „Miliția! Mi-au furat cartofii!”

Tata obișnuia să cânte la vioară, mandolină și alte instrumente. Timp de mai mulți ani, a fost dirijor asistent al Orchestrei Filarmonice din Iași. Mama spunea că se îndrăgostise de el când îl auzise cântând la harfă. El a încercat să ne facă să cântăm la cel puțin un instrument muzical. Eu am învățat să cânt bine la mandolină.

Odată a venit acasă cu o vestită vioară Steiner pe care o găsisese la un magazin de mâna a doua. A încercat-o și suna minunat, însă mama l-a certat.

„Ai cheltuit banii de cumpărături! Acum nu voi mai avea suficienți bani pentru mâncare.”

Ea continuă să-l apostrofeze câteva minute, dar el, mușcându-și buzele, zâmbea în sinea lui: „Nu răspunde înapoi Nicolae. Taci din gură!”

În timp ce mama era încă supărată, tata s-a așezat pe pat și deodată se auzi o pocnitură puternică. Se așezase pe vioară! Atunci mama izbucni în râs și după ea, noi toți. Cu toate că a reparat-o, niciodată nu a mai sunat la fel.

Casa noastră era urmărită mereu de miliția secretă. Le-ar fi plăcut să-i prindă pe părinții mei ținând o întâlnire de rugăciune. Atunci le-ar fi dat amendă sau i-ar fi băgat la închisoare.

Într-o seară rece și ploioasă, cam pe la ora nouă, mama tocmai venea de afară, de unde adunase găinile și le băgase în poiată.

„Culiță!”, spuse ea. „În via noastră este o pelerină de ploaie. Ce-o fi cu ea, o fi adus-o vântul?”

„O pelerină de ploaie?”, întrebă tata. „Să mă uit... Nu mi-ar strica una.”

A ieșit afară în grădina din spatele casei și noi, după el.

„Uite-o aici!”, spuse el.

Dar nici nu apucă să atingă pelerina, că un om o zbughi de dedesubt. Tata, după el, iar noi după tata.

„Stai că te-mpușc! Bang! Bang!”, strigă tata în glumă, în timp ce îl urmărea.

Securistul sări peste gard. Sărirăm și noi, strigând: „Stai! Te-mpușc! Bang! Bang!”

Agentul dispăru în noapte, iar noi ne-am întors înapoi acasă. Lângă gard, tata a găsit un pantof. A împachetat pantoful și pelerina de ploaie într-un ziar, iar a doua zi dimineața a dus pachetul la secția securității politice.

„Noaptea trecută am surprins un hoț în curtea din spate”, i-a spus tata ofițerului de serviciu. Poate fi ușor de identificat, căci am găsit aceste lucruri.

„Lasă-le aici, domnule Sfatcu!”, a răspuns ofițerul, vădit încurcat.

După această întâmplare, tata a devenit mai atent la ceea ce vorbea în casă. Ne împărtășea lucrurile mai delicate doar atunci când ne aflam afară, pe stradă sau în parc.

Deseori, în serile de acasă, încropeam o mică orchestră, iar mama fredona alături de noi. Ne rugam cu toții și tata ne citea din Biblie. Era riscant să-L lauzi pe Domnul, dar tocmai în aceasta consta secretul puterii noastre, ca familie.

Capitolul 3

Cornetul de bomboane

„Nu uita florile!”, strigă mama după mine pe când ieșeam din casă, în prima mea zi de școală.

Cu ghiozdanul în spate, am intrat în grădina din față și am cules trandafiri roșii, crizanteme galbene și albe. Am pregătit un buchet frumos ce urma să-l ofer învățătorului meu, tovarășul Cireș.

Iată-mă în acea zi de 15 septembrie a anului 1958, gata de a începe școala. Aveam șapte ani și jumătate, eram micuță și măslinie, cu părul lung, castaniu, împletit în două codițe. Pur-tam uniformă școlară: bluziță, sarafan albastru, șorțuleț alb, iar pe mânecă aveam cusută o matricolă galbenă cu numărul 803. Nu puteam intra în școală fără acest număr și trebuia purtat oriunde mergeam.

Școala era o clădire din cărămidă, în față erau arborate steagurile comuniste, iar pe o pancardă mare scria: „Trăiască Partidul Comunist Român!” Aceasta era Școala Generală Numărul 23, Târgușorul Copou. M-am alăturat și eu sutelor de copii aflați în curte.

Peste puțin timp a sunat clopoțelul și noi, copiii, am fost conduși la clasele noastre. Sala de clasă avea podele de lemn și cele trei rânduri de bănci erau gata să primească treizeci și nouă de elevi.

„Cum te cheamă?”, mă întrebă învățătorul în timp ce îmi lua florile. Era înalt, mare, avea ochii mici, negri și o față rotundă, roz.

„Sfatcu Genovieva”, am răspuns eu.

„Îți voi arăta care este locul tău.”

M-a condus chiar în ultima bancă din spatele clasei, în colțul din stânga. „Acesta este Rudi Popolov, colegul tău de bancă. De acum încolo vei sta aici cu mâinile la spate, cu excepția timpului în care vei scrie sau vei citi. Nu aveți voie să vorbiți unul cu altul.”

Niciodată nu i-am adresat un cuvânt acelui băiețel evreu, Rudi. Nici el nu a vorbit vreodată cu mine. În jurul nostru erau bănci goale care ne țineau izolați de restul clasei. De ce? Pentru că veneam din familii care se închinau Dumnezeuului lui Israel și onorau Cuvântul Lui. Copiii familiilor creștine din toată țara erau tratați la fel.

În următorii patru ani, rareori a vorbit ori s-a jucat cineva cu mine.

În lunile care au urmat am învățat să citesc și să scriu foarte bine. Caietele mele erau expuse la panoul școlii, ca model de scriere frumoasă, caligrafică. Cu toate acestea, în loc să apară sub ele numele meu, învățătorii au scris numele lui Pătrașcu Octavian, un copil dintr-o familie comunistă. La început, când am văzut această nedreptate, m-am supărat foarte tare. Dar tata m-a mângâiat: „Când vei crește mare, cine va avea un scris frumos? Tu! Nimeni nu-ți va putea lua vreodată scrisul tău frumos, caligrafic.”

Eram o elevă bună, însă nu prea conta pentru tovarășul Cireș. El era comunist și ura evreii și creștinii. De multe ori, în timpul pauzelor, când copiii se jucau afară, iar eu mă aflam în clasă, mă bătea cu pumnii, mă trăgea de păr și de urechi, fără să-mi spună de ce.

Odată, tovarășul Cireș a venit la mine, în spatele clasei.

„Ridică-te și întinde mâna dreaptă!”, mi-a poruncit el.

Apoi a început să mă lovească în palmă cu un liniar de lemn, mereu și mereu. Plângeam, dar nimeni nu a venit să mă scape. Și Rudi a pățit la fel.

„Acum, mâna stângă!”, urlă el.

I-am întins și cealaltă palmă. Mâinile mi se umflaseră atât de tare, că de-abia mai puteam scrie.

După una din aceste băți, tata a venit pe neașteptate la școală și mi-a văzut mâinile roșii, umflate. Tata l-a privit îndelung, direct în ochi pe tovarășul Cireș.

În drum spre casă, ținându-mă cu gingășie de mână, tata mi-a spus:

„Pe vremea lui Hitler acest om a ucis mulți evrei. Și nu a fost niciodată pedepsit.”

„Nu-mi place de el!”, i-am spus eu.

„Știu!”, a continuat tata. „Dar Isus ne-a învățat să ne iubim dușmanii și să ne rugăm pentru ei. Și nu uita, Isus te va răsplăti într-o zi, căci El a spus: „Binecuvântați sunt cei prigoniți.”

Tata mi-a sărutat mânuțele de mai multe ori și a fost atât de bun cu mine că am uitat repede de toate necazurile, cel puțin până a doua zi.

Și așa am îndurat primul meu an de școală.

Pe când eram în clasa a doua, am avut în practică și trei studenți - două fete și un băiat. Își aveau locurile în băncile din spatele clasei.

Văzând că eram izolată de ceilalți și deseori pedepsită, li s-a făcut milă de mine. La sfârșitul trimestrului, mi-au adus la școală, pe furiș, un cornet de bomboane. Într-o pauză, au venit la mine, în spatele clasei, pe când eu stăteam cuminte în bancă, cu mâinile la spate. S-au aplecat spre mine și m-au îmbrățișat. Apoi au lăsat în bancă, lângă ghiozdan, un cornet mare din hârtie strălucitoare, maronie, plin de bomboane. Am crezut că nu i-a văzut nimeni.

„Ascunde-l!”, mi-au șoptit ei. „Este pentru tine.”

Am simțit că roșesc de încântare și fața îmi radia de fericire. Am mirosit bomboanele cu lapte și abia așteptam să gust una.

Când a sunat clopoțelul, mi-am pus ghiozdanul în spate și ținând strâns în mână cornetul cu bomboane, am ieșit repezător din școală. Am trecut de poartă și lăsând în urmă terenul școlii, am grăbit pasul. Când am crezut că sunt în siguranță, am început să cercetez bomboanele din cornet, ca să mă hotărâsc pe care să o

mănânc mai întâi. Însă exact în acel moment am auzit în urma mea un zgomot de pași repezi și glasuri care strigau: „Stai! Sfatcu, oprește-te! Stai pe loc, evreică împutită ce ești!”

Erau Lucius Dumitrescu și Raul Vulcănescu, fiii unor oficiali comuniști de rang înalt.

M-au prins de spate și s-au repezit să-mi ia bomboanele. „Nu!”, am strigat, ținând cornetul cu bomboane strâns, cu toată puterea. Însă ei mi-au răsucit mâna și am scăpat cornetul, iar bomboanele s-au împrăștiat pe jos. Imediat au adunat bomboanele în cornet, după care, la fel de repede cum au venit, au alergat înapoi la școală unde au înmânat cornetul tovarășului Cireș. Acesta, cu un zâmbet de satisfacție pe chip, ținând mâinile încrucișate la piep, urmărise din curtea școlii modul în care i-au fost îndeplinite ordinele.

Am plâns tot drumul spre casă. Când am ajuns, mama făcea clătite, iar frații și sora mea se jucau în grădină. Tata mi-a spus: „Toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce îl iubesc pe Dumnezeu. Într-o zi, vei vedea cum Dumnezeu va scoate o binecuvântare din toată această întâmplare tristă.”

Dar eu mă gândeam numai la cornetul cu bomboane ce-mi fusese luat cu forța. Ce binecuvântare poate ieși de aici?

Capitolul 4

Oaspetele de Crăciun

Într-o zi tata se uită la noi, cei cinci copii, și ne întreabă:

„Cine e la rând să vină cu mine azi la biserică?”

„E rândul meu.”, am răspuns, grăbindu-mă să îmbrac rochița lungă de catifea cafenie, câștigată de pe vremea în care am avut grijă de Zuzu, fetița unei familii bogate de comuniști.

M-am strecurat în cizmulile de cauciuc apoi am luat pe mine paltonul cu glugă lucrat de mama.

În acele vremuri din România, dacă te închinai lui Dumnezeu, rămâneai sărac și te aflai mereu în pericol. Dacă proslăveai președintele, îți mergea bine.

Copiii ca mine erau obligați să meargă și duminica la școală. Dimineața, între nouă și doisprezece, eram chemați la Casa Pionierilor, locul unde își petreceau timpul copiii comuniști. Astfel, elevii erau împiedicați să meargă la biserică. Ni se preda că nu există Dumnezeu și eram obligați să cântăm osanale Partidului Comunist și să aducem slavă președintelui României. Tata cu greu reușea să ne țină pe noi, copiii, atașați de biserică. Ne lua rând pe rând la tot felul de adunări din timpul săptămânii sau duminica seara, timp în care mama se îngrijea de gospodărie.

În seara aceea de decembrie a anului 1960, în Iași, ninge. Mă simțeam bine în biserica din strada Sărărie unde ardea focul în sobă. Era ora de rugăciune de luni seara. Pe atunci aveam nouă ani și începeam să înțeleg din ce în ce mai multe despre persecuția

creștinilor din țara noastră. Drepturile ne erau tot mai îngrădite și furate, unul câte unul. Chiar și colecta era controlată de securitate.

Fiind o zi de lucru, în acea seară, biserica era aproape goală. Așezați pe scaune, în partea stângă erau cam treizeci de frați și cam tot același număr de surori, în dreapta. Dinspre bradul de Crăciun așezat în față, în dreptul surorilor, adia un miros proaspăt de cetină. Era împodobit cu globuri argintii și bomboane învelite în staniol roșu și auriu. De ramuri erau atârinate nuci și mere. Lângă brad, tata cânta la orga cu pedale, iar fratele Florea conducea serviciul divin din spatele unei măsuțe aflate în fața amvonului. Era un bărbat în floarea vârstei, păr castaniu, ondulat și era îmbrăcat cu un costum elegant și cravată. Tata îmi spusese că în biserică erau câțiva informatori ai miliției secrete. Uneori mă întrebam cine erau aceștia.

În timp ce cântam „O noapte preasfințită”, ușa s-a deschis și în Biserică păși o femeie în vârstă, îmbrăcată în haine cenușii și îmbrobodită cu un șal mare, negru. Era toată acoperită de zăpadă. Când s-a așezat lângă mine, am observat că șoșonii ei de pâslă erau complet uzi. În timp ce își dădu jos haina peticită și șalul ca să le pună la uscat lângă sobă, tremura toată de frig și părea obosită.

Cineva, recunoscând-o, șopti: „E sora Dorina din Bârlad. A suferit tare mult pentru credință.”

S-a citit un pasaj din Scriptură și a urmat timpul de rugăciune. Apoi toți frații și toate surorile s-au rugat pe rând, unul câte unul. După colectă, sora Dorina s-a ridicat. Toată lumea privea țință la ea când începu să vorbească:

„Vă aduc salutări în numele Domnului Isus! Eu doar treceam prin zonă. Am mare nevoie de o sută de lei pentru biletul de tren, ca să merg acasă. Vă rog să mă ajutați, dacă puteți.”

În biserică se așternu tăcerea.

După o vreme, fratele Florea anunță: „Scuzați-mă, dar e împotriva legii să dăm daruri fără autorizație. Pentru asta putem fi arestați.”

Mi-am amintit că tata mereu ne învăța să dăruim săracilor.

„Dacă bate la ușă un sărac să-ți ceară pâine,” spunea el, „și ai numai o felie, dă-i o jumătate lui. Dacă cineva îți cere bani și tu ai zece lei, dă-i cinci. Atunci Domnul te va binecuvânta!”

„Dar dacă nu am niciun ban?”, l-am întrebat.

„Atunci îi poți da o vorbă bună, un zâmbet, îl poți îmbrățișa. Dragostea are mereu ceva de dăruit.”

Sora Dorina se așeză în bancă și se ruga cu ochii închiși.

Soția fratelui Florea, îmbrăcată în haină de blană, stătea în spate și comenta.

„Ea merge la o biserică ilegală. Dacă ajutăm pe cineva care are probleme cu autoritățile, noi înșine putem avea necazuri. Ne pot da afară de la serviciu, ne pot amenda sau pot închide Biserica.”

„Eu am dat tot ce aveam la colectă”, spuse un bărbat din partea stângă. „Îmi pare așa de rău că nu o mai pot ajuta.”

„De ce nu putem face ce vrem cu colecta?”, a întrebat în șoptă o soră.

În adunare se auzeau și alte voci înăbușite.

Văzând rumoarea iscată, sora Dorina a spus:

„Îmi pare rău. N-am vrut să vă creez probleme. Mă voi duce acasă pe jos.”

„Nu o putem lăsa să meargă pe jos”, spuse tata ferm. „Până la Bârlad sunt o sută de kilometri. Să mai facem o altă colectă și să vedem ce se strânge.”

Tatăl meu fusese atât de persecutat pentru credință, că salariul lui era cu mult mai mic decât al celorlalți. Știam că rămăsesem cu mai nimic și nu puteam strânge acea sumă.

„Nu mai putem face o altă colectă!” interveni Florea. „Toate colectele trebuie aprobate de Uniunea Baptistă din București. Și în general, darurile de dragoste pentru oaspeți ca ea, sunt ilegale.”

Atunci, sora Dorina se ridică din nou, se îmbracă cu haina și își puse șalul.

„Ei bine, voi merge pe jos”, spuse ea.

Se aplecă să-și lege șireturile papucilor uzați.

M-am uitat la tata. Bărbia îi tremura de emoție și avea ochii plini de lacrimi. Și eu am început să plâng. Biserica intona cântarea de încheiere.

Va pași afară în zăpadă și va merge kilometri în șir prin păduri și peste câmpii, mă gândeam eu. O va bate vântul, va fi din ce în ce mai slăbită, va degera și va muri.

După rugăciunea de încheiere, l-am auzit pe Florea, spunând:
„Biserica este liberă!”

Părea că totul era pierdut.

Îl priveam pe Florea cum așeza banii de la colectă, numărați, într-un plic pe care mai apoi îl strecură în geanta lui. Dintr-o dată, am știut ce trebuia să fac. M-am dus direct la el, l-am apucat de mânecă și am început să plâng tare.

„Vă rog, ajutați-o. Este atât de săracă!”

„Du-te la loc, Genovieva, fii cumintel!”

„Vă rog!”, am început să plâng și mai tare, apucându-l strâns cu mânuțele de mânecă.

„Lasă-mă-n pace, fetițo!”, spuse el, scuturându-și mâneca.

Oamenii adunați în spatele bisericii la cuier, ca să se îmbrace, ne priveau acum cu toții.

Printre ei, și sora Dorina. Florea începea să se simtă stingher.

„Vă rog, ajutați-o!”, repetam plângând, continuând să strâng tare de mânecă.

Mă pișcă de obrazul stâng cât putu de tare, ca să-i dau drumul, însă eu, nimic! Brusc, se răzgândi. Luă o sută de lei din plic și se îndreptă spre sora Dorina ca să i-o dea. Apoi repede, el și soția lui ieșiră în grabă din biserică.

Curând au plecat cu toții, mai puțin tata și sora Dorina. În timp ce tata încuia Biserica și poarta, sora Dorina mă îmbrățișă.

„Mulțumesc, fetițo! Domnul să te binecuvinteze! Fie ca atunci când vei crește mare să devii misionară!” Apoi plecă la gară să prindă trenul.

Pe când mergeam prin zăpadă, în drum spre casă, și eu și tata eram tare fericiți. Nici nu simțeam frigul care se lăsase, căci toată ființa mea era încălzită de o mare bucurie. Eram fericită pentru că o fetiță ca mine a putut să intervină în viața unui om și să-l ajute. „Oare aceasta să fie binecuvântarea de care îmi vorbise tata când băieții aceia îmi furaseră bomboanele?”

Eram mulțumită că nu am fost prinși... Încă!

Capitolul 5

Miriam, fata orfană

Anii au trecut, eu am crescut și am terminat liceul. Apoi am început să studiez engleza la Universitatea Alexandru Ioan Cuza din Iași.

De-a lungul anilor, casa noastră a rămas deschisă tuturor credincioșilor care treceau prin încercări. Oricine avea nevoie de ajutor primea o încurajare, un pat unde să-și plece capul peste noapte și o masă caldă. Din momentul în care mi-am dăruit viața Domnului, El mi-a umplut inima cu bucurie, curaj și dragoste. Voiam să vorbesc oamenilor despre mântuirea Lui, ca și ei să fie fericiți. Îl mărturiseam pe Isus tuturor celor pe care îi întâlneam. Îl mărturiseam pe Mântuitorul meu drag în spitale, autobuze și trenuri.

Într-una din zile, o prietenă mi-a spus: „În satul meu este o fată singură care locuiește într-o colibă. Este orfană și e grav bolnavă. Poți veni să-i vorbești despre Domnul Isus?”

„Voi încerca”, am răspuns. „Nu spune Biblia că religia adevărată înseamnă să avem grijă de orfani?”

Așa se face că într-o seară a acelei veri, m-am urcat în autobuzul care ducea la Vânători, un sat aflat la opt kilometri de Iași. Teodor, fratele meu, mă însoțea. Ajunși acolo, am pășit în coliba cu o fereastră micuță, umbrită de un brad. În acea cămăruță se aflau o măsuță cu trei picioare, două scaune și într-un colț, un cuptor plin de cenușă rece. Lângă cuptor, pe un pat îngust, zăcea Miriam.

„Ți-am adus câteva flori”, i-am spus în timp ce o îmbrățișam.

Apoi am stat jos chiar lângă ea. Miriam salută, dând încet din cap.

„Mulțumesc!”, a șoptit.

Era palidă, avea ochi căprui și un păr scurt, castaniu.

„Uite și câteva mere”, a spus Teodor.

„Prietena ta, Eugenia, mi-a povestit despre tine și mă bucur că a făcut-o”, i-am spus.

„Ea este așa de bună cu mine. În fiecare zi îmi aduce pâine, apă și supă. Acum, tare mi-aș dori ca cineva să-mi schimbe pansamentul”, adăugă Miriam, așezându-se cu spatele lipit de pernă. „Mă doare brațul îngrozitor.”

Prinzând curaj, i-am spus: „Am să ți-l schimb eu.”

I-am spălat brațul și pe când o bandajam cu un pansament nou, Teodor o întrebă: „De cât timp locuiești aici?”

„Din primăvară, de când am fost silită să plec de la orfelinatul din Sculeni. Nu mai era loc pentru mine. Coliba asta a fost a bunicii mele. Doctorul mi-a spus că am cancer terminal. Așa că m-au adus aici ca să mor.”

Cu inima frântă, am întrebato: „Nu mai ai pe nimeni în familie?”

„Nu, nimeni, niciodată, nu a venit să mă vadă. Toată viața am locuit în acel cămin de copii, la granița sovietică, la câțiva kilometri de aici.”

„Ți-a vorbit vreodată cineva despre Isus?”, am întrebato.

„Da, un călugăr pe nume Gherasim. Era un om bun. A fost singurul care ne-a vorbit despre Mântuitor.”

„Îl cunosc”, am spus eu.

„Orfelinatul era împrejmuț cu un gard de sârmă”, continuă Miriam. „Nimeni nu avea voie să vină să ne vadă. Locul era păzit de miliție. Fratele Gherasim obișnuia să se ascundă în pădurea de peste drum. Când miliția pleca în pauză, el venea la gard. Atunci, noi alergam la el și întindeam mânuțele să primim bomboane. Apoi, ne vorbea despre Dumnezeu. Chiar mă întreb pe unde o fi.”

Eu știam bine unde era Gherasim, dar nu i-am spus, căci nu voiam să o întristez. Într-o zi a fost prins pe când le vorbea or-

fanilor despre Isus și drept pedeapsă a fost trimis la închisoare. A ieșit după șase luni și se ascundea acum în munți.

„Fratele Gherasim ne-a povestit despre un loc numit Paradis”, a început să povestească Miriam. „Un loc minunat pregătit pentru toți copiii, chiar și pentru cei orfani. Aș vrea atât de mult să merg și eu acolo! Am dureri așa de mari! Noaptea aud țipătul cucuvelelor și lătratul câinilor. Atunci mi se face așa o groază, de parcă ceva rău se apropie ca să mă ia și să mă ducă departe.”

Luându-i mâna firavă între palmele mele, i-am spus: „Dacă îți vei da inima Domnului Isus, El promite că va fi mereu cu tine. Nu te va lăsa niciodată singură. Vrei să te rogi cu mine și să-L primești ca propriul tău Mântuitor?”

„Da, vreau!”

„Atunci repetă după mine: Doamne Isuse Cristoase, cred că ai murit pentru mine.”

„Doamne Isuse Cristoase, cred că ai murit pentru mine.”

„Ți-ai vărsat sângele pentru mine, pentru iertarea păcatelor mele.”

„Ți-ai vărsat sângele pentru mine, pentru iertarea păcatelor mele.”

„Te rog să mă faci copilul Tău și să mă duci în Paradis.”

„Te rog să mă faci copilul Tău și să mă duci în Paradis.”

Apoi Miriam s-a întins în pat și-a adormit. Ochiul îi erau pe jumătate deschiși, îndreptați spre tavan. Avea o respirație grea, adâncă.

„E pe moarte?”, l-am întrebat pe Teodor, suspinând.

Controlându-i pulsul, îmi răspunse:

„Este foarte slab.”

Pe uliță treceau încet căruțe trase de boi. Se lăsa întunericul și am aprins lampa cu gaz de pe perete. De pe crengile bradului cucuveaua țipă lugubru, ca un mesager al morții.

În colibă se așternu tăcerea și peste tot domnea mirosul de gaz ars. Mă rugam în tăcere pentru Miriam. Deodată, a deschis ochii. Își ridică trupul încet, zâmbind.

„Am văzut doi îngeri. Aveau aripi, haine strălucitoare și fețe luminoase. Zâmbeau spre mine. Unul din ei mi-a zis: „Miriam,

nu-ți fie teamă! Curând te vom duce într-o grădină frumoasă și acolo vei avea grijă de flori. Te așteaptă o mulțime de prieteni. Vei fi așa de fericită!” Apoi au dispărut. Mă bucur așa de tare și nu-mi mai este frică deloc!”

Am plecat de la Miriam noaptea târziu, iar autobuzele nu mai circulau. A trebuit să mergem cei opt kilometri până acasă pe jos. Însă eram atât de fericită, că nimic nu mai conta.

După un timp, am vizitat-o din nou pe Miriam. Nu după multă vreme a murit și a plecat în acea grădină frumoasă pregătită de Dumnezeu pentru orfani, acolo unde copiii sunt mereu fericiți.

Știam că sunt mulți orfani în România și tare mi-aș fi dorit să-i pot ajuta!

Capitolul 6

Un preț de plătit

Universitatea din Iași era într-o clădire enormă din piatră, cu fațada elegant decorată, având sculpturi impunătoare așezate în față și o intrare monumentală. Este amplasată în cel mai frumos cartier al Iașului, plin de verdeață și copaci, pe dealul Copoului. Ca să fii admisă la facultate trebuia să dai examen. Concurența era foarte mare, însă iată-mă studentă! Una din miile de studenți.

Într-o dimineață de toamnă am fost chemată la secretariatul facultății, unde mi s-a spus:

„Domnișoara Genovieva Sfatcu! Ești exmatriculată din universitate și nu mai ai voie să urmezi cursurile niciunui alt institut de învățământ superior din țară, din pricina activităților tale creștine.”

Eram buimăcită. Inima începu să-mi bată cu repeziciune. Însă, dintr-odată, L-am simțit pe Domnul foarte aproape! El îmi șoptea: *Nu te teme, căci Eu sunt cu tine!* M-am simțit copleșită de o bucurie cerească. Am alergat într-o cameră goală și L-am lăudat pe Domnul cu fața la pământ. I-am mulțumit pentru privilegiul de a suferi pentru El.

În România apăruse o lege ce incrimina parazitismul, prin care oricine era prins pe stradă fără legitimație de serviciu risca să fie condamnat și trimis într-un lagăr de muncă. Așa că am depus cereri de angajare pentru un post de ghid, la un birou de turism, și la Institutul de Medicină și Farmacie, pentru postul de traducător, însă cererile mi-au fost respinse.

I-am spus tatei: „Trebuie neapărat să-mi găsesc un loc de muncă!”

„Să mergem la combinatul chimic. Directorul de acolo este un vechi prieten de-al meu.”

De la căsuța noastră de pe Strada Coșbuc până la stația de autobuz din centru era un drum de vreo cinci kilometri. Oamenii obișnuiau să meargă mult pe jos, cărând fel de fel de pachete, cărți ori sacoșe de cumpărături. Trotuarele erau largi, mărginite de borduri de trandafiri și străjuite de tei. Îl iubeam pe tata și eram plină de bucurie ori de câte ori îmi petreceam timpul cu el. L-am luat de braț și ne-am îndreptat spre centru, de unde trebuia să luăm autobuzul spre cealaltă parte a orașului.

Pe drum, mi-a spus: „Niciodată să nu te plângi de ceea ce ți s-a întâmplat. Și să-ți iubești vrăjmașii. Să nu uiți asta, Genovieva!”

Ce bine că m-a sfătuit așa! Câtă nevoie am avut de acel sfat, căci pe parcursul vieții mele am avut mulți dușmani!

Dintr-o dată, tata șopti, strângându-mă de mână: „Suntem urmăriți!”

M-am întors discret și am reușit să-l surprind pe cel care ne urmărea. Ne-am urcat în autobuz, la fel și el. Autobuzul circula pe la Palatul Culturii, de-a lungul râului Bahlui, și trecea pe lângă blocurile cu sute de apartamente. Curând am ieșit din oraș și am coborât, fabrica fiind învăluită de fum. Nu-mi plăcea nici mirosul, nici zidurile cenușii, nici împrejurimile lăsate în paragină. Însă toate acelea erau lipsite de importanță. Ceea ce-mi doream era un serviciu și siguranța dată de cartea de muncă.

Când tata s-a întâlnit cu directorul fabricii, s-au îmbrățișat de mai multe ori, au râs și au glumit. Nu a fost prea greu să-mi dau seama că directorul îl simpatiza pe tata și speram să mă ajute. Am completat formularul de cerere pentru angajare.

Dar omul reveni îndată fără să mai zâmbască.

„Ei spun că fiica ta a încercat să ajute un creștin ce se afla în închisoare, sau ceva de genul acesta. Ea se află pe lista neagră. Nu o pot angaja.”

Mai jos de casa mea, cam la cinci minute de mers pe jos, se afla grădina botanică, așa că am hotărât să las și acolo o cerere de angajare. Era un parc deosebit, creșteau acolo tot soiul de tufe și flori, iar din loc în loc, printre alți copaci, se înălțau nuci și sălcii plângătoare. Serele abundau de plante aduse tocmai din țările exotice.

Cei de acolo aveau nevoie de lucrători și mi-ar fi plăcut să fiu unul din ei.

M-am hotărât să bat la ușa biroului directorului.

„Intră!”, m-a invitat el.

Am pășit într-o cameră luxoasă, cu pardoseala acoperită de covoare persane. Directorul, un bărbat în floarea vârstei, îmbrăcat într-un costum elegant, era profesor de horticultură la institutul din vecinătate.

„Îmi puteți da ceva de lucru?”, am întrebat eu.

Atunci el mă privi atent.

„E drept, avem mare nevoie de muncitori manuali. Ai fi dispusă să sapi gropi pentru flori și copaci?”

„Da, sigur, orice.”

„Completează acest formular. Te angajez.”

Am revenit la birou după trei zile, ca să încep lucrul. Același bărbat bine îmbrăcat, același birou.

„Am fost informat că umbli prin sate și spitale ca să convertești oamenii la Isus Cristos. Chiar dacă aș dori, tot nu aș avea voie să te angajez. Însă aș fi bucuros să-ți ofer bani ca să mă-nveți engleză.”

„Mulțumesc foarte mult, însă am nevoie de legitimație de muncă. Miliția m-a oprit deja de două ori și mi-a cerut legitimația. Sunt în pericolul de a fi trimisă într-un lagăr de muncă.”

Am început din nou să-mi caut diferite slujbe, însă primeam invariabil același răspuns.

În Iași locuia o soră pe nume Maria Lazăr, o creștină ce ducea o viață de rugăciune profundă și avea întotdeauna o vorbă bună, de încurajare, pentru toată lumea.

Am mers să o văd. Nici bine n-am intrat în apartamentul ei, că mi-a spus:

„M-am rugat pentru tine. Domnul mi-a vorbit printr-un vis; El îți va da un serviciu duminica viitoare.”

Am plecat de la ea întrebându-mă cum aş putea primi eu o slujbă tocmai duminica. Și iată-mă chiar în acea zi, pe bancă, în biserică, lăudându-L pe Dumnezeu.

„Avem nevoie de un îngrijitor”, anunță pastorul Radu la sfârșitul serviciului divin. „Pentru că este mult de lucru, sora Ana a plecat. După cum știți, este mult praf de șters și noroi de curățat și nici nu putem plăti prea mult. Dorește cineva această slujbă?”

În biserică s-a lăsat liniștea. Inima începu să-mi bată cu putere. L-am auzit pe Domnul: *Nu Mi-ai cerut să te folosesc? De ce să nu începi aici?* Am privit în jurul meu. Nu se oferi nimeni. Atunci am ridicat mâna.

„Eu vreau!”

În ziua aceea mi-au fost înmânate cheile de la biserică, de la poartă și de la cabana din spate. Am primit un fâraș, o mătură și cârpe cu care să spăl podelele și ferestrele. Când mi-am dat seama că voi fi singură cu Dumnezeu în Casa Lui, m-am umplut de bucurie!

Însă nu mi-am închipuit că securitatea va încerca să-mi fure bucuria.

Comitetul bisericii a trimis cererea de angajare la Uniunea Baptistă din București, pentru a fi aprobată. Însă președintele uniunii a trimis înapoi următorul răspuns, semnat chiar de el: „Noi nu credem că o fată cu studii, ca Genovieva, trebuie să se coboare la nivelul unui îngrijitor. O sfătuim să își caute o slujbă mai potrivită.”

I-am spus pastorului: „Președintele nu a înțeles. O fată ca mine, cu studii, o va sfârși fără doar și poate într-un lagăr de muncă! Sunt sigură că trimițând înapoi cererea, însoțită de explicații, mă va ajuta.”

Astfel, o nouă cerere a fost trimisă la București. Însă am primit înapoi exact același răspuns. *Poate că noul președinte va fi mai curajos*, mi-am spus atunci când președintele Uniunii Baptiste s-a schimbat. Așa că a fost trimisă a treia cerere. Dar din nou, același răspuns, semnat de noul președinte. Ce aveam să fac acum?

Într-o zi, pe când mă plimbam prin centrul orașului, un individ mă opri pe stradă. L-am recunoscut imediat. Era tocmai omul care ne urmărise pe mine și tata până la fabrică. Locuia mai la vale de noi și lucra pentru securitate. Îl vedeam adesea venind acasă cu sacose pline de tot soiul de bunătăți care se găseau numai în magazinele Partidului Comunist: portocale, măsline grecești, brânzeturi elvețiene, salam italian. Tot ce puteam găsi noi la acea vreme era pâine veche și cartofi stricați.

„Domnișoară Genovieva”, spuse el, luându-mi mâna să o sărute, „nu mai încerca degeaba. Absolut nimeni nu îți va da un serviciu. Nu înțelegi că *noi* suntem în spatele acestor refuzuri?”

L-am privit cu atenție. Era un tânăr cu părul blond, avea obraji roșii, iar ochii albaștri aruncau priviri de gheață.

„Domnul mă va ajuta!”, i-am răspuns eu.

„Ascultă!”, a continuat el. „Poți primi chiar mâine o slujbă, dacă cooperezi. Am fost de față atunci când s-a decis. Slujba este foarte bine plătită și nimeni nu te va mai deranja. Pentru că vorbești așa de bine engleza te putem angaja la biroul de cenzură al securității.”

L-am privit în ochi și i-am spus:

„Mai bine mor de foame decât să lucrez pentru tine, domnule Băcu.”

„O să-ți pară rău!”, mormăi el și plecă imediat.

„Doamne!”, m-am rugat. „Sunt în mare impas. Te rog, ajută-mă!”

Nu după mult timp, membrii comitetului bisericii – cu tata printre ei – au luat o hotărâre curajoasă. Au redactat la mașina de scris o declarație care specifica: „Noi, Comitetul Bisericii Baptiste, hotărâm să o angajăm pe Genovieva ca îngrijitoare. Ea va lucra patru ore pe zi, timp în care va face curățenie și va închide

și deschide ușile bisericii ori de câte ori este nevoie. Prezenta hotărâre este semnată de noi, comitetul bisericii, și parafată cu ștampila bisericii.”

Cât de fericită am fost să țin în mână acest document. Câtă vreme eram la biserică, acea hârtie mă proteja să fiu dusă în lagărul de muncă. Însă oare îmi era de folos și afară, pe stradă?

Aveam să aflu în curând.

Capitolul 7

În Casa Domnului

Când ne-am întâlnit în fața ușii bisericii, tata mă întrebă: „E totul în ordine, Genovieva?”

La cei aproape șaiszeci de ani ai lui, tata avea umeri lați și era aproape chel. Credința lui era ca o stâncă și ne simțeam legați unul de altul.

„Te-am așteptat noaptea trecută, să vii acasă.”

„Am dormit aici, la biserică”, am răspuns. „Aș vrea ca de acum înainte să stau aici, dacă și comitetul este de acord. Cu câte un milițian după fiecare copac, e periculos să merg cinci kilometri dus-întors, în fiecare zi.”

Tata mă luă de mână.

„Ce s-a întâmplat?”

„Luni, după ce am făcut curat în biserică, am ieșit afară. Un milițian se ascundea după un stâlp din josul străzii. M-a oprit și mi-a cerut legitimația de serviciu. I-am întins contractul ștampilat de biserică, care arăta că sunt angajată ca îngrijitoare.”

„Și?”

„S-a uitat la hârtie și a spus: Aceasta nu este o legitimație oficială de serviciu. Cred că tu ești unul din acei vagabonzi. Locul tău este într-un lagăr de muncă!”

Tata exclamă: „Criminalii!”

„Ei bine, Domnul m-a salvat din mâna lui. Însă, pe cât posibil, voi încerca să nu merg pe străzi.”

„Voi vorbi cu pastorul Radu să vedem dacă poți folosi cămăruța în care păstrăm arhiva bisericii.”

Tata era unul din fondatorii Bisericii Baptiste din orașul nostru și membru respectat în Comitet.

„Când ieși afară, încearcă să fii măcar cu încă o persoană. Știi că lor nu le place să facă arestări publice.”

Orașul Iași se întindea pe șapte coline. Erau pline de verdeață, o mulțime de flori și copaci, însă dealul Copoului, unde se afla și casa mea, era renumit pentru parcurile și grădinile lui. Pe partea de răsărit a dealului se întindea cartierul Sărărie, mult mai populat decât zona unde locuiam. Strada Sărărie, mărginită de case și grădini, șerpuia de-a lungul dealului cam cinci kilometri. Cum urcai de la Turnul Goliei, pe partea dreaptă, se afla biserica.

Am locuit la biserică începând cu luna februarie, 1973. Cât timp mă aflam acolo, mă simțeam în siguranță. De obicei, securitatea nu deranja un loc de închinare. Însă clădirea bisericii nu putea fi locuită. Biserica, în care încăpeau duminica peste trei sute de oameni, avea nevoie urgentă de reparații. Cu toate acestea, nu era permisă nici o reparație fără autorizație. Bieții frați din comitet, așteptau cu anii o autorizație fără ca aceasta să vină vreodată.

Eu credeam că voi locui acolo doar câteva luni, până când Domnul îmi va deschide o altă ușă. Nu mi-am imaginat că voi petrece acolo șapte ani din viață.

Într-o dimineață, discutam cu pastorul Radu în curtea bisericii.

„Din partea mea, poți locui în cămăruță”, mi-a zis el. „Iată cheia.”

Radu a venit la noi la biserică după ce fostul pastor a fost deportat forțat undeva prin Maramureș. De vreo patruzeci de ani, nu prea înalt, dar robust, avea ochii albaștri și-i scânteiau atunci când râdea. Pe cei trei copii ai lui i-am îndrăgit și iubit tot timpul cât am locuit la biserică.

„Ai și o pătură de lână și câteva perne”, a mai spus el. „Sora Lazăr mi le-a dat mie, când a murit mama ei. Ești liberă să le folosești.”

„Mulțumesc!”, am spus pe când pleca.

Am încuiat poarta și așa am rămas singură-singurică. Gardul bisericii era suficient de înalt cât să-mi dea un sentiment de protecție și intimitate.

M-am îndreptat spre cămăruța în care erau ținute arhivele și am deschis ușa. Era întunecată, cu pereții acoperiți de pânze de păianjeni și degaja un iz înțepător. În dreapta se afla fereastra, înțepenită de altfel, iar în stânga domnea un dulap masiv de fier unde erau încuiate documentele bisericii. În față, un pat și o masă pe care se aflau o mașină veche de scris și un telefon. Sub masă am găsit o bucată veche de pâine și must de la ultima cină. Și așa, în acea cămăruță, am luat prima mea masă.

Era o zi rece de iarnă și începu să ningă. Prin ușa și fereastra care nu se închideau cum trebuie, pătrundeau mici fulgi de nea. Aerul înghețat pătrundea și prin crăpăturile lungi din perete.

Atunci, mi-am spus: *Dacă vreau să dorm vreun pic la noapte va trebui să fac ceva cu acest loc.*

Am început să fac curat. Sub covorul umed, vechi, am găsit straturi de ziere mâncate de șoareci. Le-am aruncat, apoi am scos covorul afară, l-am scuturat și l-am așezat înapoi pe podeaua de ciment, proaspăt măturată. Curând toate pânzele de păianjen dispăruseră. Am umplut cu ziere noi crăpăturile din pereți. Am adus câteva crenguțe de brad din grădină și le-am agățat pe pereți. Am găsit și un radiator vechi, dar fără ștecher. Însă fratele meu Costică mă învățase cum pot să conectez direct firele la priză. Cu multă grijă, fără să ating firele de metal, am conectat aparatul la priză. Funcțional! Nu după mult timp, în cămăruța mea era cald și mirosea a cetină.

Am îngenunchiat și l-am mulțumit Domnului pentru noul meu cămin. Pe loc Domnul mi-a umplut inima cu o bucurie de nedescris. Am citit din Biblie și m-am rugat ore în șir. Nu am nicio îndoială că Domnul a fost acolo, cu mine.

Într-o zi am fost vizitată de o prietenă.

„Ce drăguț ai aranjat această cămăruță!”, a exclamat Rebeca.
„Putem veni aici, la rugăciune, duminicile dimineată?”

Rebeca era studentă la Iași, la Institutul de Chimie.

„Bineînțeles!”, am răspuns eu.

Slavka, o altă fată de la biserică, mi-a spus: „O vom numi: Camera de aur

Și așa i-a rămas numele în toți anii care au urmat.

Noua mea slujbă mă ținea ocupată tot timpul. Trebuia să tai lemnele aflate în livada din spatele bisericii și să le aduc înăuntru. Apoi trebuia să fac focul și să îl mențin aprins în zilele când erau servicii la biserică. Acestea includeau duminica, pe parcursul întregii zile, apoi luna, miercurea, vinerea și sâmbăta, seara. În fiecare săptămână veneau la biserică mai multe sute de oameni și când ploua aduceau cu ei noroiul de pe străzi. După fiecare adunare trebuia să mătur și să curăț. Cu apă rece, adusă din spatele bisericii, și sodă frecam podelele până când mâinile mi se umflau și se înroșeau. O dată pe săptămână scoteam afară covoarele de pe culoar și de lângă amvon, apoi le băteam cu bățătorul. Mereu trebuia șters praful ce se depunea peste tot. Trebuia să pregătesc masa de Cină, iar la sfârșit spălam pahăruțele. Mai trebuia schimbă apă din vasele cu flori și menținută curățenia în curte.

Telefonul îmi aducea mare mângâiere. Nu mulți creștini aveau telefon. Îmi spuneam: *Dacă am nevoie de ajutor, pot suna imediat la pastor sau la familia Stan.*” Știu că ar fi venit oricând să mă salveze.

Însă această mângâiere avea să-mi fie luată curând.

Într-o zi de martie, doi angajați ai poliției secrete au venit la biserică și m-au acuzat fățiș. Locotenentul Negru, un bărbat înalt cu părul blond și ochelari negri îmi spuse: „Avem ordin să tăiem firele de telefon. Nu ești o persoană de încredere. Ești un dușman al țării.”

Celălalt bărbat n-a scos un cuvânt, însă luă telefonul și tăie firele de afară cu un clește.

După ce-au plecat, am îngenuncheat și din nou mi-am închinat viața Domnului. M-am rugat: „Doamne, în necaz, strig la Tine. Sunt fericită că nimeni nu-mi poate tăia firul la Tine.”

La biserică aveam patru vecini. Cuplul de bătrâni care locuia peste drum era amabil, dar rezervat. Chiar lângă ei, în josul străzii, locuia o femeie ce mă spiona toată ziua, de după perdea. Doar noaptea se oprea. Mai la deal de biserică, pe aceeași parte, în spațele unui gard înalt de lemn, locuia o familie bogată. Cu toții erau membri ai Partidului Comunist și erau informatori notorii ai securității. Aveau niște câini mari, care lătrau la orice zgomot. Lângă biserică, în josul străzii, locuia domnul Balif, un om în vârstă, din fosta familie regală. Ședea împreună cu sora sa, într-o casă veche. Nu era creștin, însă ura comuniștii din toată inima. Odată, m-a chemat la gard să vorbim și privind cu atenție în jur, asigurându-se că nu-l auzea nimeni, mi-a spus: „Ascultă, domnișoară Genovieva. Securitatea mi-a cerut să te spionez. Mi-am dat seama că viața îți este în pericol. Aș vrea să te ajut. Voi face la gard o scară pe care o voi camufla și am să agăț o frânghie de copac, în cazul în care va trebui să fugi.”

O, cât de utile aveau să-mi fie acele trepte și frânghia!

Eram fericită să locuiesc în acea cămăruță, însă curând și această fericire mi-a fost luată.

Într-o zi, Inspectorul de Culte, pe nume Andronic, a venit la biserică. Era însoțit de pastor. Mi se adresă:

„Genovieva, am venit să-ți spun că nu mai ai voie să locuiești în acest birou. Ia-ți toate lucrurile și dă înapoi pastorului așternuturile. Dacă te mai prindem vreodată că dormi aici, biserica va avea mari probleme!”

Copleșit de tristețe, pastorul Radu își luă înapoi pătura și pernele ce nu aveam să le mai văd vreodată. După ce au plecat, am stat pe genunchi timp îndelungat. Acolo, în acel loc, aveam nevoie încă odată de protecția și dragostea Domnului.

Era la început de aprilie și vremea începea să se încălzească.

Unde voi dormi la noapte? m-am întrebat.

Apoi, deodată, am știut. În spate, lipit de clădirea bisericii, era construit un șopron pentru depozitarea lemnului, cam la jumătate de metru deasupra pământului. Am urcat cele patru trepte și am deschis lacătul de la ușa înaltă și fragilă. Acolo era și baptisteriul bisericii, în continuarea locului pentru lemne. Încăperea era lungă, strâmtă și întunecoasă, căci lumina abia intra prin gemulețul aflat sus, deasupra ușii. Doar o tăblie de lemn mascată de o draperie de catifea separa acea încăpere de biserică.

Priveam locul acela îngrozitor și tremuram. *Cum voi putea dormi aici cu toți acești gândaci și cine mai știe ce altceva?*

Dintr-o dată, zgomote ca niște pocnituri m-au făcut să o zbughesc iute afară. *Poc! Poc!*

Ascultând atentă am început să mă rog. Din nou: *Poc! Poc!* Zgomotul venea de la șobolani. Fără încetare, ca într-un joc de-a alpinismul, șobolanii se cățarau până la tavan și apoi săreau pe podea.

„Afară cu voi!”, am strigat, urmărindu-i cu mătura. „De acum locurile acestea sunt ale mele.”

Însă ei, nici gând să mă asculte! Mai rău, nici nu le era frică de mine!

Tot în acea zi a venit la mine în vizită o prietenă.

„Maria”, i-am spus eu, „adu-mi niște otravă de șobolani.”

Ea frecventa o biserică subterană și îl cunoștea pe Domnul foarte bine.

„Mai întâi să ne rugăm”, m-a sfătuit ea. „Domnul poate porunci oricărei creaturi să vină ori să plece. Vom vedea dacă mai este nevoie de otravă.”

Ne-am rugat și după două-trei zile toți șobolanii au plecat. Nu s-au mai întors niciodată. Eram atât de fericită că Domnul ne-a răspuns la rugăciune. Îl simțeam pe Domnul atât de aproape!

Mi-a luat mult timp să spăl pereții și să frec podeaua cu o perie. Când a început să plouă, cu greu am reușit să opresc apa să intre înăuntru. Apoi, mi-am făcut un pat tare dintr-o planșetă

veche pe care am așezat-o pe niște buturugi. Mă acopeream cu niște draperii vechi, subțiri.

Într-o zi, un prieten mi-a adus ceva fasole uscată. Am găsit o oală și am făcut focul afară în încercarea de a o găti. Era greu să gătesc, așa că preferam să mănânc pâine, fructe și legume. Hrana mea urma să fie cât se poate de simplă.

M-am deprins să-mi spăl părul cu apă rece, câteodată încăzită de soare. Îmi spălam fusta cu un furtun, o îmbrăcam și se usca pe mine.

Mai târziu, o echipă din afara țării mi-a făcut o propunere deosebită:

„Ești de acord să primești Biblii și să le distribuie?”

„Da”, am răspuns eu, fără să ezit.

Era o lucrare periculoasă, însă fără să stau pe gânduri, eram gata să-mi risc viața pentru Cuvântul lui Dumnezeu. Aproape la fiecare trei săptămâni primeam încărcături de Biblii, noaptea târziu. Noaptea erau negre ca smoala iar eu cunoșteam destule locuri în care să le ascund. Știam acum de ce Dumnezeu m-a chemat să locuiesc la biserică.

Bucuria Domnului îmi umplea ființa și i-am spus Lui că doresc să-L slujesc toată viața. Îi simțeam prezența în mica mea locuință și eram foarte fericită.

Cât de reale au devenit cuvintele lui Isus din Ioan 14.23: „Dacă Mă iubește cineva... Tatăl Meu îl va iubi. Noi vom veni la el, și vom locui împreună cu el.”

În acel adăpost de lemn am început Școala duminicală pentru copii. Le istoriseam întâmplările din Biblie și îi învățam cum să se roage. Mulți dintre ei și-au dăruit viețile Domnului Isus. Astfel, duminică de duminică, baraca era plină de copii. Pentru mulți ani, cămăruța mea a devenit locul lor de întâlnire.

Am început să scriu cântări și am format cu acei copii un cor, fără să fi visat măcar o dată că acel cor va avea un răsunet atât de puternic în toată țara.

Dar din nou bucuria mi-a fost amenințată. Miliția, de data aceasta cu martori, a apărut la baracă. A fost chemat și pastorul Radu.

„Scoate-ți afară toate lucrurile!”, strigă un milițian. „Nu mai ai voie să locuiești aici. Dacă te mai prindem că dormi aici vreodată, închidem biserica!”

Mi-am adunat toate lucrurile într-o pungă de plastic.

După plecarea miliției, pastorul Radu mi-a spus:

„Serviciul este amenințat din pricina ta. Sunt furioși din cauza lucrării cu copiii. Mi-au cerut să o desființez. Însă nu o pot face”, mi-a spus el, cu un zâmbet blând.

Mă întâlneam cu cei din familie de două-trei ori pe săptămână, la biserică. Erau fericiți să mă vadă vie și liberă. Securitatea amenința pe toți cei care doreau să mă primească în casele lor.

Într-o zi, membrii comitetului mi-au spus în mod confidențial: „Poți dormi la biserică câtă vreme noi nu știm nimic de asta. Suntem bucuroși de lucrarea cu copiii, însă preferăm să nu știm unde dormi.”

După acea întâlnire, nimeni, niciodată, nu m-a întrebat unde dorm sau ce mănânc. Dar Domnul știa și harul Lui îmi era îndeajuns.

Era deja septembrie. Fusesem alungată din cămăruță și din baracă. *Unde aveam să dorm?* Mi-am amintit de adăpostul din livadă, însă nu putea fi locuit. Cum vremea era încă frumoasă, în nopțile ce au urmat m-am culcat pe acoperiș. Un nuc mare mă acoperea. Printre ramuri vedeam cerul înstelat. M-am dăruit Domnului cu totul din nou, iar El mi-a umplut încă odată inima de bucurie.

O, cât de mult a încercat securitatea să mă despartă de biserică!

La un moment dat și-au schimbat tactica, atacându-mi locul de muncă.

Necazul a venit printr-o soră pe care abia o cunoșteam. Mi-a spus:

„Am auzit că nu ai primit legitimația de serviciu. Inspectorul de la forțele de muncă m-a sfătuit să fac o cerere pentru postul de îngrijitor. Cu cât mai repede, cu atât mai bine, căci Uniunea Baptistă îmi va asigura o pensie.”

Deja simțeam o durere în suflet, însă i-am cerut Domnului înțelepciune.

„Încearcă să vezi cum este munca de aici, să vezi dacă îți place”, i-am sugerat. „Sora care făcea curățenie înaintea mea pur și simplu a renunțat, fiindu-i prea greu. Și nici nu mai sunteți așa de tânără...”

Și așa, în săptămâna care a urmat, s-a învoit să facă curat la biserică, sub supravegherea mea. Am simțit că Domnul a fost cu mine, căci a trimis ploaie toată săptămâna. După fiecare serviciu de închinare, podeaua bisericii devenea atât de murdară, mai ceva ca la gară.

„Păstrează-ți slujba, Genovieva!”, mi-a spus ea la sfârșitul săptămânii. „Nu o mai vreau.”

O, ce fericită am fost când a plecat și câte mulțumiri am adus Domnului!

După această întâmplare, tata a venit la mine și mi-a spus: „Draga mea, am avut un vis și sunt foarte îngrijorat pentru tine. Am visat că „fratele” Mircea te-a aruncat într-o groapă adâncă și tu strigai după ajutor. Însă nu puteam face nimic și aveam inima zdrobită. Hai să ne rugăm ca orice ar plănuî Satan prin acest om periculos să nu se întâmple.”

Am înțeles visul duminica următoare. După serviciul de dimineață, a fost programată o ședință a membrilor bisericii și era prezentă multă lume, inclusiv copii. În mijlocul tuturor, „fratele” Mircea s-a ridicat și a spus: „Propun ca biserica să elimine postul de îngrijitoare, iar banii plătiți Genovievei să fie dăruieți săracilor. Eu însumi mă ofer voluntar să fac curat la biserică și sper că și alții mă vor urma.”

În biserică s-a lăsat o liniște de mormânt. De data aceasta planul securității a fost bine ticluit, căci propunerea perfidă a celui așa-zis frate i-a luat pe toți prin surprindere. Am ieșit afară, la baracă, izbucnind într-un plâns incontrollabil, lacrimile curgându-mi

șuvoaie pe obraz. Copiii au venit după mine ca să mă mângâie și au plâns alături de mine.

În zilele care au urmat am petrecut mult timp în rugăciune, cerându-i Domnului să-mi păstreze serviciul.

A venit și după-amiaza când Mircea și soția lui au început curățenia la biserică. Eu m-am dus în grădină și am așteptat. Numai bățutul covoarelor le-a luat câteva ore bune. Icnind, tușind și strănutând, în cele din urmă au renunțat, supărați. Nimeni nu a venit să-i ajute.

După acel episod, am hotărât ca din salariul meu modest de patru sute de lei să dau înapoi bisericii trei sute. Păstram numai o sută, bani suficienți ca să-mi cumpăr pâine. Toți cei din biserică au aflat, căci suma donată era menționată pe plicul de zeciuială. Și am continuat să procedez astfel tot timpul cât am lucrat acolo. Domnul a binecuvântat pâinea pe care am mâncat-o, căci avea gust dulce în gura mea.

Când vremea a început să se răcească, a trebuit să renunț la a mai dormi pe acoperiș. Mă întrebam din nou: „*Unde voi dormi?*” Un verset din Scriptură mi-a venit în minte: „Până și pasărea își găsește o casă acolo și rândunica, un cuib unde își pune puii... Ah, altarele Tale, Doamne al oștirilor, Împăratul meu și Dumnezeuul meu!” (Psalmul 84:3)

Am știut atunci; voi dormi în biserică, în sala mare, aproape de amvon. Însă nu trebuia să mai aflu nimeni. Așa că, după ce toată lumea pleca acasă, trăgeam draperiile, stingeam luminile, încuiam ușa și poarta bisericii, apoi coboram stradă. După câțiva pași, în loc să o fac spre dreapta, mă furișam în grădina bunului meu vecin și la adăpostul întunericului mă duceam direct la stejarul acoperit cu iederă. Ținându-mă strâns de frânghia legată de creangă, urcam scara ce era bine ascunsă posibilelor priviri și săream gardul. De acolo, intram în biserică prin ușa din spate, căci aveam grijă să o las deschisă.

Am dormit în sala mare a bisericii după amvon și uneori pe câte o bancă. De cele mai multe ori mă acopeream cu fața de masă din catifea ce decora măsuța de cină. Era așa mică, încât, ca să mă cuprindă, trebuia să mă ghemuiesc. Câteodată mă înveleam cu o draperie. Însă, pentru cazul când ar fi venit miliția, aveam grijă să nu las nici o urmă a înnoptării mele.

Am continuat să primesc și să distribui Biblii. La biserică am locuit șapte ani. Cum să vă povestesc bucuriile ce le-am avut acolo cu Domnul? Pot spune împreună cu psalmistul: „Iată, binecuvântați pe Domnul, toți robii Domnului, care stați noaptea în Casa Domnului!” (Psalmul 134:1)

Însă nu știam că dedicarea mea pentru Domnul va ridica tot iadul împotriva mea.

PARTEA II

Capitolul 8

Când cântările sunt interzise

„Cântați Domnului o cântare nouă!” spune Cuvântul lui Dumnezeu, în Psalmul 96. Dar cum să cânti o cântare nouă atunci când cântările sunt interzise?

Era în iarna anului 1973. Țara se afla sub cruda dictatură a lui Nicolae Ceaușescu. Creștinii erau persecutați în toate modurile posibile și supravegheați chiar și pentru ceea ce cântau.

Biserica rămânea mai departe locul meu de adăpost. Doar acolo mă simțeam în siguranță. Însă afară, pe stradă, eram în pericol, căci miliția abia aștepta un motiv să mă aresteze. De aceea locuiam acolo, neștiută aproape de nimeni.

Luna decembrie a acelui an debutase cu zile friguroase, iar eu tocmai făceam focul în sobă. Am avut nevoie de o grămadă de lemne ca să încălzesc sala bisericii, căci aerul rece pătrundea prin cele șase ferestre șubrezite și ușa învechită. Priveam băncile lungi de lemn așezate câte zece de o parte și de alta a culoarului ce ducea până la amvon. În fața amvonului, măsuța pentru cină, în dreapta orga veche cu pedale, iar în stânga câteva rânduri de scaune. În spatele amvonului, o draperie lungă de catifea groasă care masca ușa ce separa biserica de baracă. Biserica era împrejmuită

cu gard, iar intrarea în curte se făcea printr-o poartă masivă pe care nu uitam să o încui seara.

La un moment dat, după un ciocănit ușor la ușă, în sală intra o doamnă, soția unuia dintre predicatori.

„Bună, Genovieva!”, mă salută ea, îmbrățișându-mă. „Ce-ai zice să aduni copiii și să pregățiți un program de Crăciun? Îi poți învăța câteva cântece și le poți da să recite versete din Scriptură. Acum, că sunt în vacanță, ei pot veni la repetiție în fiecare zi. Deja sora Maria a început să pregătească cadourile de Crăciun și ca de obicei, copiii vor fi foarte încântați.”

„Sigur că da!”, am spus eu.

„Am să anunț copiii să vină mâine la patru”, s-a oferit ea.

„Mi-ar plăcea niște cântări noi, în acorduri vesele. Unde aș putea să le găsesc?”, am întrebat eu.

„La noi în țară nu găsești. Mi-e teamă că va trebui să le cântați tot pe cele vechi. Creștinii care au îndrăznit să compună cântări pentru Domnul au fost închiși.”

Atunci am realizat cât de sărac era în România repertoriul de Crăciun pentru copii. Îmi doream atât de mult să-L slăvesc pe Domnul cu melodii deosebite și aveam urgentă nevoie de piese noi. Știam că programul de Crăciun trebuie să fie special. Mai erau doar șaisprezece zile. Copiii aveau să vină în ziua următoare și eu nu știam nicio cântare nouă.

Se lăsase întunericul, iar eu mă afluam tot în biserică, singură-singurică.

Draperiile erau trase, luminile stinse, focul ardea încetiu. În spatele amvonului aveam suficient spațiu cât să citesc Biblia la lumina unei lumânări, să mă rog și să dorm. Dar în acea noapte nu era timp de dormit. Mă luptam cu Domnul, pe genunchi: „Doamne, dă-mi te rog cântările. Copiii vin mâine la ora patru după-amiază.”

Deodată mi-a venit în minte o melodie frumoasă și am început să o fredonez. Mă întrebam, oare de unde o știam? Ah, da, o știam

de la școală, o învățasem pe când aveam doisprezece ani; era un cântec tradițional englezesc din manualul de limba engleză. Nu a trecut prea mult timp până când am început să compun versuri noi potrivite acelei melodii plină de farmec.

În școală am fost bună la compunere, dar de atunci nu am mai avut niciun prilej de a pune în negoț acest dar pe care îl aveam pentru Domnul.

Am muncit foarte mult ca să alcătuiesc prima strofă și refrenul; în dorința de a crea o imagine sugestivă nu m-am lăsat până când am potrivit ritmul, rima și acentul din cântare. Târziu, în noapte, am ajuns în punctul în care am știut că era gata.

Afară ninge cu fulgi mari;
 Frumos e peste tot:
 Grădinile s-au îmbrăcat
 Cu-o haină de omăt.
 Iar eu privind cum vin în zbor
 Fulgi albi plutind ușor,
 Sunt fericit că prin Isus
 Alb ca zăpada sunt.

*Ca fulgul de nea,
 Ca fulgul de nea,
 Ca fulgul de nea
 Să fii prin El aș vrea;
 Stea de zăpadă,
 Steluță albă
 Strălucitoare...*

Și ziua și noaptea.

Apoi, cu aceeași grijă pentru detaliu, am compus a doua strofă. Îmi imaginam copiii îmbrăcați în bluze albastre și solista, o fetiță, costumată în alb, ca un fulg de nea. Parcă vedeam copiii

legănându-se în ritmul muzicii, mai întâi spre dreapta, în timp ce fetița începea să se legene în sens opus celor din cor, spre stânga, ca într-un dans. Mai era și tata la vioară, Teodor, la orga cu pedale, iar prietena mea Silvia, la chitară.

În ziua care a urmat, după-amiază, au venit la repetiție zece copii. Erau băieței și fetițe între șase și doisprezece ani. Am repetat cântarea nouă de zeci de ori în acea după masă, până când a sunat perfect. Instrumentele, și ele, au acompaniat frumos.

„Iubesc această cântare Genovieva!”, a spus un băiețel, pe nume Petru.

„Cât mi-aș dori să fiu eu fulgul de nea!”, și-a exprimat dorința plină de speranță o fetiță, Ligia.

Atunci, fără să știu, am creat o cântare ce avea să devină una dintre preferatele generațiilor care au urmat și an de an câțiva copilași aspirau să devină fulgul de nea.

„Poți să ne înveți o altă cântare mâine?”, a întrebat fetița de șase ani, Gabi.

„Da, o voi face.”

Însă mă întrebam în inima mea de unde să iau o altă cântare?

După ce copiii au plecat acasă, am strigat la Domnul pentru ajutor: „Doamne, mai dă-mi și alte cântări!”

Și Domnul mi-a amintit de echipa de misionari ce aducea în țară pe ascuns Bibliei, lăsând în dar familiei mele un radiocasetofon și o casetă cu cântări creștine.

Noaptea următoare nu am dormit deloc. Aciuată după amvon, ascultam acele cântări creștine înălțătoare. Unele erau dedicate zilei de Paști, însă în acea noapte, toate au devenit colinde de Crăciun. Așa au căpătat viață: „Căci un Copil ni s-a născut”, „Casă-n casă Maria a umblat”, „Într-o seară-n câmp trei păstori”, „Nu vă temeți”, „E noapte și toată lumea doarme.”

Dar fericirea mea a fost de scurtă durată. În ziua următoare, după-amiază, pastorul mi-a adus vești rele.

„Trebuie să informez biserica că nu mai avem voie să intonăm cântări neautorizate. Toate cântările noi trebuie aprobate de organele de stat. Putem cânta numai din această carte”, a spus el, înmânându-mi o copie după o ediție cenzurată de imnuri.

Am răsfoit acea carte de cântări și m-am oprit la un colind de Crăciun bine-cunoscut.

„Deci”, am spus eu, „în loc de „Isus Cristos - Regele regilor”, ei vor ca noi să cântăm „Isus Cristos - Regele credincioșilor”, și în loc de „orice genunchi se va pleca în fața Regelui nou-născut”, vor să cântăm „toți credincioșii se vor pleca”. Cine a făcut aceste schimbări?” am întrebat uimită.

„Petru Popa, un poet din Ploiești”, mi-a răspuns pastorul. „L-am cunoscut personal. În ziua în care a terminat lucrarea a căzut mort, fulgerat parcă de o mână nevăzută.”

„Domnul poate să păzească cântările”, am spus eu, „căci El ne-a poruncit să-L laudăm.”

„Cei care compun cântări creștine sunt supravegheați”, a spus pastorul. „Traian Dorz și Nicolae Moldoveanu sunt deja în închisoare și vor sta acolo ani de zile.”

Atunci am realizat că trebuia să ascund faptul că și eu compuneam cântări creștine. Mi-am dat seama că aveam nevoie nu numai ca El să mă inspire pentru a compune cântări noi, aveam nevoie de El și ca să-mi dea înțelepciune.

Cei zece copii veneau zilnic la repetiții, la fel și instrumentiștii.

Iată că a sosit și ziua mult așteptată; biserica era arhiplină, cam trei sute de oameni se aflau înghesuiți în sală. Corul era așezat în dreapta amvonului și toți copiii aveau hăinuțe albastre. Gabi, solista, era îmbrăcată în alb, asemenea fundiței din păr. Lângă cor era orchestra, iar în spate trona bradul de Crăciun care ajungea până la tavan și era frumos împodobit cu globuri argintii, clopoței și stelute ca de nea.

Programul de Crăciun a fost un mare succes. Visul mi se îndeplinise.

În acea seară pastorul mia spus: „Ar trebui să repetați programul și duminica viitoare.”

„Și continuă cu acest cor”, adăugă soția lui.

„Mi-a plăcut cum se legănau copiii dintr-o parte în alta”, remarcă cineva.

„Putem veni și noi la cor?”, m-au întrebat câțiva copii.

„Puteți veni cu toții!”, am răspuns. „Vom avea repetiții în fiecare duminică, după-amiază.”

Așa a început corul de copii din Iași. L-am numit Corul Sion și a crescut până la șaizeci de copii. Veneau din ce în ce mai mulți copii și nu aveam suficiente scaune. Prin câte aventuri și pericole urma să trecem, dar și câte binecuvântări urma să primim!

În timp, o mulțime de oameni din toată țara au venit să ne asculte, iar noi am călătorit în toată România, invitați să cântăm în biserici.

Aveam în continuare nevoie de cântări noi. În timp ce mă rugam, Domnul mi-a adus aminte de radiocasetofonul primit în dar. Era interzis să asculți la radio programele ce emiteau pe unde scurte, însă draperiile erau trase, ușa încuiată, iar eu ascultam în surdina. Acolo, în spatele amvonului, am găsit o nouă sursă de inspirație: posturile creștine difuzate în diferite limbi. Când găseam o melodie frumoasă, o înregistram, apoi toată noaptea compuneam versurile.

În acest mod, repertoriul Corului Sion a ajuns să cuprindă o varietate foarte frumoasă de melodii, în anii care au urmat adunându-se peste o sută de cântări. Pieseile noastre erau inspirate din cântecele venite pe calea undelor tocmai din Anglia, Franța, Italia, Grecia, Israel, Elveția, din Africa și America, din Australia și Noua Zeelandă.

Cu toate acestea, treceau săptămâni fără să înregistrez vreun cântec nou. Fie nu era potrivit, fie posturile de radio erau puternic bruiaate. De două ori am folosit melodiile cu care se începeau

programele. Una din ele, „Unde să mă duc de la Tine, Doamne?”, din Israel, a rămas o cântare îndrăgită de toți. Mi-am dat seama că nimeni nu ne poate opri să-L lăudăm pe Domnul, chiar și în vremuri de restriște.

Atunci, în acele vremuri de persecuție, nici nu-mi puteam imagina că Dumnezeu va folosi Corul Sion pentru a inspira mii de copii și ca să nu se piardă.

Capitolul 9

Apelul telefonic

În vara anului 1975, pentru prima dată, Corul Sion a fost invitat să cânte departe de casă. Nimeni nu mai auzise în acele vremuri de persecuții ca vreun cor de copii să călătorească prin țară cu scopul de a-L lăuda pe Dumnezeu. Mă întrebam: *Oare securitatea va închide ochii, nu ne vor opri?* Ne-am încredințat Domnului și eram pregătiți să plătim prețul, tocmai pentru a ne arăta credința în El.

După o călătorie de șase ore cu trenul, am ajuns la București, pe la prânz.

Străzile capitalei erau aglomerate, trebuia să avem grijă de patruzeci de copii și, ca să nu se piardă i-am așezat în șir, doi câte doi, spunându-le să se țină de mână. Daniel deschidea drumul, Silvia, Teodor și Nelu însoțeau copiii, iar eu închideam șirul, ținând strâns de mânuțe pe doi dintre cei mai mici. Daniel era un tânăr seminarist din București și acea călătorie fusese planuită de el. Urma să înnoptăm la Seminarul baptist aflat pe strada Berzei, nu departe de gară. Plănuisem să cântăm în patru biserici din oraș.

Seminarul era înconjurat de un gard acoperit cu trandafiri cățărători roz și era într-o clădire veche de piatră, cu două etaje. Curtea pavată era dominată de o statuie ce înfățișa un semănător ce arunca sămânța, iar în spatele statuii se găsea o fântână arteziană.

Clădirea cuprindea pe lângă sălile de clasă, camere de oaspeți, dormitoare, cantina și sala de sport.

„Bine ați venit!”, ne-a întâmpinat sora Bărbătei. “Am auzit multe lucruri frumoase despre tine și copii, abia așteptăm să vă auzim cântând. Acum, am să vă conduc la locul vostru.”

Cei patruzeci de copii au urmat-o repezător, în liniște, printr-un hol, în sala de sport. Acolo, podeaua era acoperită cu saltele care îndată au fost ocupate de copii.

„E mult mai fain să dormim toți în aceeași cameră!”, spuse Gabriela, o fetiță de opt ani.

„Și putem să avem o bătaie cu pernel!”, completează Cornel.

„Nu uitați, masa e la ora cinci, avem supă și plăcintă cu mere”, adăugă gazda noastră.

„Haideți să ne rugăm, să mulțumim Domnului pentru acest loc și să-I cerem să ne folosească în această seară, spre slava Lui.”

Unul câte unul, copiii au mulțumit Domnului pentru călătorie și I-au cerut Domnului binecuvântarea.

Chiar atunci, un cuplu de vârstă mijlocie apăru la ușă. I-am recunoscut, erau domnul și doamna Lupu. Am ieșit pe hol, să vorbesc cu ei. Doamna era înaltă, elegant îmbrăcată, tocmai ieșise de la coafor. Cei doi răspundeau de clădire și locuiau într-unul din apartamentele seminarului. Dar erau și informatori ai securității.

„Miliția este aici!”, a spus doamna Lupu.

„Vor să verifice buletinele de identitate ale adulților care însoțesc corul”, explică domnul Lupu. Acesta era mic și gras, cu un nas lung și coroiat, iar părul unsuros, de culoarea castanei, îl purta pieptănat pe spate.

M-am întors în dormitor să-mi iau geanta. Inima îmi bătea năvalnic și puteam simți pericolul ce plutea în aer.

În urmă cu un an mă aflam în aceeași situație.

Atunci, cu speranța că cei din București nu știau prea multe despre activitatea mea, m-am înscris la universitatea din capitală. Tinerii din familiile creștine din toată lumea ce urmau să dea exa-

menul de admitere la facultate puteau găzdui la seminar. Și așa, pentru o săptămână, am locuit împreună cu alte fete la seminar.

Dar într-o după-amiază, nici bine nu am intrat în curte când același cuplu m-a abordat cerându-mi buletinul de identitate, după care imediat au dispărut într-o cameră.

Am așteptat în holul de la intrare. Apropiindu-se de mine, doamna Lupu mi-a spus: „Nu poți sta aici. Cei de la securitate spun că ești periculoasă.”

„Dar ce am făcut?”, am întrebat eu.

„Nu știm. Ești considerată dușman al poporului și trebuie să pleci de aici chiar acum.”

„Dar vă rog, lăsați-mă măcar până dau examenele de admitere. Nu am bani de hotel. Nu am nici prieteni aici”, i-am rugat.

„Ieși imediat afară!”, au strigat cei doi. „Nu vrem să facem probleme seminarului.”

„Dar tatăl meu este predicator. Trimite toate zeciuielile bisericii aici.”

„Afară!”, a țipat domnul Lupu, scuipându-mă drept în față.

Am mers la fântâna din curte și m-am spălat. Acolo, Domnul a șoptit inimii mele: *Nu uita, ei M-au scuipat și pe Mine*. Astfel, prezența Domnului mi-a umplut inima de pace.

Iată că acum, după un an, scena era aceeași. În hol, un ofițer de miliție verifica documentele noastre, ale celor cinci adulți. Era liniște. După ce le-a înapoiat buletinele, s-a oprit la mine.

„Dumneata, domnișoară Genovieva Sfatcu, trebuie să pleci, dar ceilalți pot rămâne.”

„Să plec? Eu conduc corul. Suntem așteptați să cântăm în mai multe biserici; nu putem fi despărțiți.”

Încetul cu încetul, am înțeles că oriunde m-aș fi dus nu eram binevenită, doar pentru că Îl slujeam pe Domnul.

„Vom găsi o soluție”, interveni Daniel. „Eu sunt responsabil de venirea lor aici. Ea trebuie să stea cu copiii. Vom găsi un alt loc, cumva.”

Milițianul a plecat. Copiii au mâncat în tăcere.

Biserica din strada Basarab, în acea seară de miercuri, era plină de câteva sute de oameni, veniți să asculte corul. Însă în aer plutea o tensiune aproape palpabilă. Locul era înțesat de securiști. Copiii au ocupat locurile pe platforma din față. Aveau bluzițe violet-deschis și roz. Lângă ei, la orgă, s-a așezat Teodor, iar Silvia și Nelu își acordau chitările. Daniel s-a alăturat celor doi pastori de la amvon.

Am început să cântăm. Îmi era oarecum teamă. Însă după primele cântări, atmosfera s-a destins. Pastorii zâmbeau și din sală auzeam râsete de bucurie. Ne-au cerut să reluăm câteva cântări. Laudele copiilor aduse Domnului au cercetat biserica din acel loc și puterea lui Dumnezeu s-a revărsat peste toată adunarea, căci pe obrajii multora au început să curgă lacrimi.

După program, o soră mi-a spus că a auzit conversația dintre doi agenți.

„Eu nu-i pot opri”, a spus unul dintre ei.

„Acum nici eu nu mai pot”, a spus celălalt, șoptind.

Între cântări, copiii recitau versete din Biblie. Cei din adunare veniseră pregătiți cu casetofoane pe care au înregistrat tot programul nostru. În acea seară, Domnul a fost acolo, cu noi.

Am plecat spre seminar pe jos. Am ajuns destul de târziu.

„Nu știu niciun loc unde ai putea merge cu atâția copii”, și-a arătat Daniel îngrijorarea. „Mie teamă că va trebui să rămâi în continuare aici.”

„Hai copii, să ne rugăm ca să nu mai vină miliția”, am spus eu.

Domnul ne-a auzit rugăciunile și niciodată miliția nu ne-a mai deranjat.

Au urmat zile pline, timp în care am fost ocupați cu sesiuni lungi de înregistrări în două biserici. Mulți frați au venit să impri-me pe casete cântările noastre; dacă un copilaș tușea sau dacă se auzea vreun zgomot, chiar de la un pix scăpat pe jos, eram nevoiți să reluăm cântarea.

Sâmbăta am cântat în biserica de pe Strada Popa Rusu.

Am ajuns acolo mai devreme cu două ore ca să ne rugăm și să repetăm programul. Era o zi foarte călduroasă. Pastorul Sărac ne-a primit cu bucurie și a dăruit fiecărui copil o sticlă rece de Pepsi, pe care nu au uitat-o niciodată. Erau atât de fericiți!

Cu mult înainte de începerea programului, biserica era deja plină. Sute de oameni așteptau înghesuiți înăuntru, stând în picioare în colțurile bisericii și ocupând toate locurile posibile, ajungând până aproape de amvon.

Cu toții veniseră să asculte Corul de copii Sion.

„Nu uitați!”, aminteam eu copiilor, „Nu aveți voie să vă uitați la asistență în timp ce cântați. Priviți numai la mine, fiți atenți când dau tonul și la toate semnalele mele, iar în pauzele dintre cântări, rugați-vă! Rugați-vă și pentru solista noastră, Cornelia, ca să cânte bine.”

„Așa vom face”, au ținut ei să mă asigure.

Din nou programul a fost un succes și mulți au înregistrat acea seară de închinare. La sfârșit, se înghesuiau care mai de care să îmbrățișeze copiii, să-i binecuvânteze. Surorile pregătiseră tartine, biscuiți de vanilie și plăcinte cu brânză.

„Este ziua de naștere a Corneliei”, observă un băiețel. „A împlinit nouă ani.”

„Atunci merită să-i facem un cadou”, au spus frații din comitet. „A cântat atât de frumos, că a cucerit inima tuturor.”

Nu după mult timp, Cornelia ținea în brațe o păpușă și un buchet de trandafiri roșii.

„Păpușa e mai mare decât Cornelia!”, se amuzau copiii din jur.

Când atmosfera locului s-a mai liniștit, frații din comitet au venit la mine și mi-au spus:

„Am vrea și noi să formăm un cor ca al vostru.”

Am ajuns la seminar spre seară, și mă gândeam că toate problemele mele au luat sfârșit. Dar în holul de la intrare am fost întâmpinată din nou de domnul Lupu.

„Să nu te prind că vii la biserica mea cu acest cor!”, m-a amenințat cu degetul. „Niciodată! Așa a spus și securitatea”, a precizat el.

„Dar biserica ne așteaptă”, am răspuns eu.

„Șederea voastră aici s-a terminat și vă sfătuiesc să plecați la gară, să prindeți trenul de noapte. Plecați imediat!”

„Dar mâine este duminică și încă o altă biserică ne așteaptă”, am încercat eu să-i explic. „Și de fapt, nici nu mai pot schimba biletele de tren.”

Fără să mai spună o vorbă, mi-a întors spatele și a dispărut în apartamentul lui.

Am adunat copiii lângă mine. Se pregăteau de culcare.

„Copii, trebuie să ne rugăm. Domnul Lupu face tot ce ține de el ca să ne sperie și ne obligă să plecăm.”

Sala de sport, acolo unde era amenajat dormitorul copiilor, era învăluită într-o lumină semiobscură. Copiii, îmbrăcați în pijamăluțe, au ingenunchiat pe podea. *Numai Dumnezeu ne mai poate salva*, îmi spuneam eu în gând. *Oare domnul Lupu va chema miliția?*

Pe rând, toți copilașii au început să se roage: „Doamne, Tu știi că biserica ne așteaptă. Te rog frumos, schimbă inima domnului Lupu.”

Unul dintre ei s-a rugat și ca totul să se termine cu bine: „Doamne, ajută-ne Te rog să terminăm cu bine călătoria.”

S-a făcut liniște. Am stins luminile, iar eu am început să mă rog după cum spune Psalmul 50:15: „Cheamă-Mă în ziua necazului, și Eu te voi izbăvi, iar tu Mă vei proslăvi!”

Nici bine nu am terminat rugăciunea că telefonul de pe hol a început să sune. Era un apel de la mare distanță, pentru domnul Lupu. Auzeam vocea lui îngrozită:

„Ce? A murit? Cum se poate? Trebuie să vin? Sigur, este un tren care pleacă la miezul nopții. Ne îmbrăcăm chiar acum și mâine dimineață vom fi acolo.”

De la fereastră, i-am urmărit cu privirea pe cei doi care, în pas grăbit, se îndreptau spre gară, chemați fiind de acea întâmplare nefericită.

Dimineața, diaconii bisericii ne-au spus: „Puteți veni! A plecat. Toată lumea vă vrea aici.”

„Uraaa!”, au strigat copiii și au bătut din palme.

În acea dimineață de duminică, am cântat la Biserica Baptistă de pe Bulevardul 23 August. Totul a mers strună. Seara, am cântat la biserica din Calea Ferentari, după cum a fost programat. Era mare aglomerație, chiar și curtea era plină de oameni.

Domnul ne-a folosit din nou și am învățat că niciodată nu e prea târziu să strigăm către El.

În tot timpul care a urmat, Domnul ne-a izbăvit din situații complicate, grele, iar noi L-am lăudat mereu.

Capitolul 10

Crăciunul sub persecuție

Crăciunul este momentul când mulțumim Domnului pentru cel mai mare dar: Domnul Isus, Mântuitorul nostru. Dar în această perioadă din an, dușmanul își va da totdeauna silința să ne strice bucuria.

În România, an după an, comuniștii au încercat să oprească această sărbătoare și Președintele Ceaușescu chiar se hotărâse să declare Crăciunul ilegal.

Era 20 decembrie 1975. Aveam douăzeci și patru de ani și încă locuiam singură la biserică. În timpul zilei făceam curat în clădire și noaptea dormeam acolo, pe ascuns.

Totul este așa de frumos, îmi spuneam în gând. Focul arde în sobă și luminițele pomului de Crăciun...

Din dreptul pianului până la crengile de jos ale bradului erau două bare lungi așezate orizontal pe niște suporturi de lemn. Ajutată de Teodor, fratele meu, și de Silvia, fata care cânta la chitară, am făcut aproape 150 de coșulețe din carton și hârtie creponată pe care le-am agățat de-a lungul barelor. Coșulețele, învelite în hârtie roșie, albastră și verde, le-am umplut cu tot felul de bomboane, biscuiți și nuci. Am muncit destul de mult la acele coșulețe ca să aduc bucurie copiilor ce urmau să vină. Copiii din corul pe care îl conduceam au muncit și ei din greu, învățând cele zece colinde pe de rost.

Din acea reverie am fost trezită de o bătaie puternică în ușă. Era domnul Andronic, inspectorul de Culte al județului Iași. Din

prag, aruncă o privire scurtă în biserică și cu mâinile îndesate în buzunarele hainei negre din piele, mi se adresează furios:

„Domnișoară Genovieva, îți spun din nou așa cum le-am spus tatălui tău și pastorului: Scoate afară din biserică bradul de Crăciun!”

Era un om mititel și slab, trecut de cincizeci de ani și întotdeauna purta pălărie și ochelari fumurii. Continuă:

„Atrage prea mulți copii la biserică. Singura autoritate îndreptățită să educe copiii în țara noastră este guvernul.”

Fără să mai spună o vorbă, s-a întors pe călcăie și a plecat. *Îi face plăcere să ne amenințe*, mi-am spus, privindu-l cum dispare în josul străzii.

Mi-am amintit de vremea copilăriei. Abia așteptam să vină Crăciunul. Admiram minute în șir podoabele și îmi plăcea așa de mult momentul când sora Maria, după ce în sală se stingea lumina, făcea să izbucnească deodată toate luminițele de pe bradul de Crăciun. Apoi, cu toții, cântam „O noapte preasfințită”, iar sora Maria ne dăruia fiecărui copil un coș plin de bunătăți. Erau acolo adevărate delicatese: bomboane fondante învelite în staniol colorat, rahat turcesc, biscuiți cu vanilie, o nucă și o mandarină.

De Crăciun, cu greu găseai dulciuri în magazine. Brazilii și lumânărilele de pom erau puse în vânzare înainte de Anul Nou. La fel se întâmpla și cu făina, vanilia și drojdia pe care le foloseam la copt.

Într-unul din anii trecuți, securitatea a arestat câțiva adolescenți pe când se întorceau acasă de la biserică, după programul de Crăciun. Au fost duși la sediul miliției și bătuți. În alt an, pe când colindam, am fost urmăriți de milițieni însoțiți de câini. Oare ce-or mai avea de gând anul acesta?

Tot felul de gânduri îmi treceau prin minte.

Duminica trecută, pastorul Radu citise un verset din Biblie: „Ferice de cei ce își spală hainele, ca să aibă drept la pomul vieții și să intre pe porți în cetate.” (Apocalipsa 22:14)

După serviciul divin, mătușa mea a venit la mine și mi-a spus: „Am visat un apus de soare minunat. Ce să însemne oare?”

Și soția pastorului mi-a povestit visul ei: „Am visat că un șarpe l-a mușcat pe soțul meu de tâmpla dreaptă. Roagă-te pentru noi!”

Mai târziu, spre seară, bătrâna soră Boca mi-a mărturisit: „Am avut un vis ciudat. Ne aflam în biserică. În spatele amvonului erau trei scaune, iar cel din mijloc a fost lovit de o mână nevăzută. S-a sfărâmat în bucăți și a căzut la pământ.”

De la vizita inspectorului trecuseră două zile. Era 22 decembrie, cam pe la ora opt dimineața. Poarta și ușa bisericii erau închise. Eu încă dormeam, căci mă culcasem noaptea târziu pe o bancă, îmbrăcată cu hainele de zi și încălțată cu cizmele. Am fost trezită de bătăi puternice în poartă și strigăte: „Hei! Este cineva aici?”

Am ieșit afară. Era un milițian care începuse să vorbească de după gard.

„Cunoști pe cineva cu numele Radu Cruceru?”, mă întrebă el.

„Bineînțeles. Este pastorul nostru.”

„A fost găsit mort în pădurea de lângă satul Scânteia. Trupul lui e la morgă și i-am găsit adresa și actele. Trebuie să anunți familia și prietenii”, mormăi el înainte de a pleca grăbit.

Am fugit spre casă cât am putut de repede. Cei din familia mea au ajuns primii la morgă. Acolo, pe un postament rece de marmură, era întins trupul pastorului. Avea o rană la tâmpla dreaptă și deși era mort, câțiva securiști se aflau în preajma lui.

Mai târziu, trupul pastorului Radu a fost adus la biserică. Hainele cu care a fost îmbrăcat au fost duse în baraca din spate. Tata, împreună cu frații mei, Teodor și Costică, purtând mănuși de cauciuc, au cercetat cu atenție pantofii și hainele.

Tata a observat:

„Hainele sunt pătate de sânge pe partea dreaptă și este sânge în pantoful drept, de parcă ar fi fost bătut pe când sta în picioare, ori s-a ridicat după ce a fost lovit. În ziua judecății sângele lui va fi răzbunat.”

Apoi tata a scris un raport despre moartea lui. „Ascunde-l!”, mi-a spus. Am ascuns raportul în arhivele bisericii.

Pe 24 decembrie, trupul pastorului a fost transportat într-un alt oraș, pentru înmormântare. Mulți dintre membrii bisericii au mers să o mângâie pe soția lui.

Acest omor a fost planificat ca să ne strice Crăciunul, mi-am spus în gând. M-am pregătit atâta și se pare că totul a fost degeaba.

„Ar trebui să arunci bradul în grădină”, mi-a sugerat fratele Ion. „Acum e vreme de jelit!”

Sugestia lui nu mi-a plăcut, am avut o reținere. Acel om era informator. Când se ridica în biserică, la rugăciune, nu uita niciodată să mulțumească Domnului pentru libertatea religioasă.

„Mai vedem noi. Am să vorbesc cu tata. Acum, că pastorul a murit, tata a rămas responsabil.”

Deodată am știut că nu pot să dezamăgesc copiii, aducându-mi aminte de versetul: „Nu vă temeți că vă aduc o veste bună care va fi o mare bucurie pentru tot norodul. Astăzi în cetatea lui David, vi s-a născut un Mântuitor, care este Hristos, Domnul.” (Luca 2:10-11)

Fără să mai stau prea mult pe gânduri, am aerisit biserica, am spălat podeaua și am scuturat covoarele afară în zăpadă. Am șters iute praful de pe bănci și am adus din grădină crenguțe de brad. Am făcut focul în sobă și am aprins lumânări la ferestre. Am așezat luminițele de Crăciun în jurul amvonului și pe brad.

Toți acei milițieni trebuie să aștepte că nimic nu ne va opri să-L lăudăm pe Dumnezeu, mai ales acum, de ziua nașterii Mântuitorului nostru!, mi-am spus în gând.

Se făcuse ora cinci, iar biserica era plină de oameni. Corul de Copii Sion și-a ocupat locurile din față. Erau zeci de copii. Bătrânul pastor Asiev, un om al lui Dumnezeu, a mers la amvon. A predicat despre bucuria ce ne-o aduce Crăciunul. Apoi orga și chitarele au dat tonul primei colinde de Crăciun.

În acea seară am sărbătorit cu multă bucurie pe Domnul. Am învățat că niciodată nu trebuie să-L lăsăm pe Satan să învingă, să oprească laudele pe care trebuie să le aducem de Crăciun Domnului.

Le-am spus copiilor că absolut nimic - nici necazul, nici persecuția, nici moartea - nimeni nu ne poate despărți de dragostea lui Cristos. Și bine am făcut, căci nu peste mult timp chiar ei aveau să fie încercați.

Capitolul 11

Matricola galbenă

Într-o duminică după-amiază, cam pe la trei și jumătate, pe când așteptam copiii să vină la repetițiile de cor, Daniel intră iute în biserică. Abia trăgându-și sufletul, mi-a spus:

„Genovieva, profesorul meu de engleză s-a urcat într-un copac și ne spionează; cam la două case în josul străzii. Cred că mi-a luat numărul!”

În România, toți elevii erau obligați să poarte o matricolă galbenă ce era cusută pe mâneca stângă a uniformei școlare. Pe matricolă erau scrise denumirea școlii și un număr de ordine, așa că informatorilor le era foarte ușor să identifice fiecare copil. Copiii îmbrăcau pe deasupra uniformei alte haine, tocmai ca să acopere acele matricole. Însă Daniel purta numai uniforma școlară, din cauza situației lui precare.

Pe matricola lui Daniel era scris: NR. 875 / SC GEN 5. Fiind un băiat liniștit, foarte credincios, îmi câștigase încrederea, așa că era de la sine înțeles că-mi doream să-l salvez, cu atât mai mult cu cât avea doar doisprezece ani.

Mai întâi de toate am ieșit afară ca să văd cu ochii mei. Mai jos de biserică, pe partea stângă, într-o grădină plină de trandafiri, se afla un monument de marmură pe care scria: „În această casă, în anul 1940, a avut loc prima ședință a Partidului Comunist din Iași.”

M-am uitat cu atenție la cireșul de care îmi povestise Daniel. Acolo, cățarat în copac, ascuns printre crengi, se afla un fost coleg de facultate, Ionescu, pe care l-am recunoscut imediat.

Intrând în biserică, i-am spus lui Daniel:

„Acest coleg obișnuia să mă spioneze și pe mine, pe când eram studentă. Este posibil ca mâine să te ia la întrebări.”

„Și ce să îi spun?”, mă întrebă Daniel.

În ochii lui mari, căprui, se oglindea îngrijorarea.

„Amintește-ți cuvintele lui Isus”, i-am spus ținându-l de mână. „Când vă vor duce înaintea dregătoriilor și înaintea stăpânirilor, să nu vă îngrijați cum veți răspunde pentru apărarea voastră, nici ce veți vorbi; căci Duhul Sfânt vă va învăța chiar în ceasul acela ce va trebui să vorbiți.” (Luca 12:11-12)

Când au venit la repetiția de cor, copiii, unul câte unul, au început să se roage pentru Daniel: „Doamne, dă-i curaj și înțelepciune mâine la școală.” Alții s-au rugat: „Doamne, ajută-l pe Daniel să fie o bună mărturie a Ta.”

Luni dimineata, în drum spre școală, mintea lui Daniel era străbătută de o mulțime de gânduri ce nu-i dădeau pace: *Voi putea să fiu și eu tare ca Daniel din Biblie? Oare mă vor închide? Îmi voi mai vedea vreodată familia și corul?* Nu știa decât că îi era teamă.

La școală, tovarășul Ionescu, profesorul de engleză, intră în clasă, aruncând o privire severă. Era mic și slab, cu fața palidă și părul blond, pieptănat într-o parte. Clasa se ridică pentru salutul pionieresc:

„Salut voios de pionier!”, au strigat cu toții la unison, cu palma dreaptă ridicată.

„Salut voios!”, a răspuns profesorul. „Luați loc, vă rog.”

Soarele strălucea vesel în fereastră, însă Daniel era plin de teamă. *Doamne, ajută-mă!* se ruga el.

„Cine are numărul 875?”, întrebă profesorul, așezat în spațele catedrei.

Daniel se ridică.

„Vino în față!”

Daniel, tremurând din tot corpul, păși încet din spatele clasei spre catedră.

„Spune, unde ai fost ieri?”

„La biserică, tovarășe Ionescu.”

„Nu știai că trebuia să plantezi flori la monumentul comuniștilor?”

„Tovarășe, eu merg duminica la biserică. Este ziua Domnului.”

„Ziua Domnului? Ești creștin?”

„Da”, răspunse Daniel, dând din cap afirmativ.

„Ha, Ha, Ha! Copii, hai să râdem cu toții de el!”

Daniel se uită la profesor, apoi la clasă. De peste tot auzea chicoteli. Numai câțiva copii tăceau. Daniel simți cum obrazii, urechile și nasul îi iau foc.

„Ce faci tu la biserică? Te rogi lui Dumnezeu?”, întrebă tovarășul Ionescu.

„Da”, răspunse Daniel privind în jos.

„Și cum te rogi? Fă-ne o demonstrație.”

Dintr-odată, în clasă, se făcu liniște.

Daniel închise ochii, împreună mânuțele, și cu capul ridicat a început să se roage tare și clar: „Doamne drag, Îți mulțumesc că L-ai dat pe Fiul Tău, Isus, să moară pentru păcatele mele. Îți mulțumesc că m-ai mântuit. Te rog să-l binecuvintezi pe tovarășul Ionescu și pe colegii mei și să îi mântuiești...”

„Stop! Oprește! Îți interzic să te mai rogi așa pentru noi!”

Daniel încetă și deschise ochii.

„Trebuie să promiți că nu vei mai merge la biserică, altfel vei fi pedepsit. Alege ori una ori alta!”, urlă tovarășul Ionescu.

Tăcere.

Doamne, ajută-mă!, se rugă Daniel în gând. *Să promit că nu voi mai merge la biserică și la cor...? Nu. Nu pot!*

„Deci așa... Foarte bine. Ca să știe toți colegii tăi ce li se va întâmpla dacă vor merge la biserică, du-te la colț, în genunchi, și ține-ți mâinile ridicate până la sfârșitul orei.”

Fața tovarășului Ionescu devenise vineție și bărbia îi tremura de furie.

„Stai cu fața la perete!”, a mai zis el.

Daniel făcu întocmai cum i se poruncise. Nu voia să plângă, însă avea ochii plini de lacrimi. Se simțea umilit, dar totodată se gândea la colegii lui cărora le va fi teamă să vină la Isus. La început, minutele treceau ușor. Însă mâinile deveneau din ce în ce mai grele. Privi la ceasul de pe perete. *Încă cinci minute. Doamne, ajută-mă!*

În cele din urmă clopoțelul sună, anunțând sfârșitul orei. Însă, spre mirarea lui, o parte din colegi îl priveau cu simpatie.

„Ai fost extraordinar!”, îi șopti la ureche un coleg. „Când vom fi singuri, vreau să-ți pun niște întrebări cu privire la credința ta.”

Iar un alt coleg i-a spus direct:

„Vreau să merg și eu cu tine la biserică duminica viitoare.”

Urmară apoi și alte întrebări despre Isus și ce înseamnă să fii mântuit. Daniel le răspundea tuturor cu bucurie.

În acea zi, pe când se îndrepta spre casă, deși ghiozdanul atârna greu în mâinile sale obosite, Daniel era fericit.

Duminica următoare, Daniel a fost încântat să povestească tuturor celor din cor modul în care Dumnezeu a lucrat și l-a scos din mâinile profesorului său.

Capitolul 12

Umbrela roșie

Era o zi ploioasă de toamnă. În acea după amiază de duminică, cerul înnorat accentua și mai mult culoarea gri, murdară, a blocurilor din cartierul Socola ce erau înșirate de-a lungul râului Bahlui. Într-unul din apartamentele acelor blocuri, la etajul I, locuia și familia Otiliei, una din primele fete din cor. Împlinise paisprezece ani și oglinda din camera frumos mobilată reflecta un chip rozaliu, cu ochi albaștri ca cerul și un păr castaniu, până la umeri, despărțit printr-o cărare la mijloc. Fetița era îmbrăcată de biserică într-un frumos costumaș bleumarin, lucrat de mama ei.

„Nu poți merge la biserică!”, o anunță tatăl ei.

Bărbatul era un tip înalt, avea părul îngrijit pieptănat și era vădit deranjat de un tic nervos ce-l făcea să clipească des.

„Te rog, lasă-mă să merg”, șopti Otilia cu voce caldă. „Ella mă așteaptă pe hol.”

„Nu vezi că plouă cu găleata?” motivă el.

„Nu-i nimic”, răspunse Otilia, privindu-și tatăl. *Mereu încerci să mă oprești*, continuă ea în gând.

„Ascultă, ia umbrela mea roșie”, interveni mama Otiliei, o femeie robustă cu părul prins într-un coc la spate.

„Nu cumva să o pierzi. Umbrela este nouă și a costat-o pe mama ta salariul de pe munca a patru zile. Să nu-ndrăznești să te-ntorci fără ea!”, o avertiză tatăl ei.

Cum ieși pe ușă, Otilia începu să se roage: *Doamne, ajută-mă să nu o pierd!* cu gândul la gestul frumos al mamei sale.

Otilia și Ella au luat tramvaiul și în mai puțin de zece minute au ajuns în centrul orașului. De acolo până la biserică aveau de mers pe jos mai puțin de un kilometru.

„Tata nu crede în Dumnezeu”, oftă Otilia. „El lucrează pentru securitate.”

„Dar mama?”, întrebă Ella, fiica unuia din predicatorii bisericii.

„Mama este creștină. Ea merge la Biserica Penticostală de pe strada Anton Panu. Vin la biserică ta pentru că îmi place să cânt în corul de copii. Însă tata mereu se leagă de lucruri mărunte ca să nu ne lase să mergem la biserică. De doi ani, de când am devenit creștină, parcă totul lucrează împotriva mea. Sunt persecutată și acasă și la școală.”

„Trebuie să ne rugăm pentru tatăl tău”, răspunde Ella. Dumnezeu ne-a răspuns la o mulțime de rugăciuni atunci când ne-am rugat cu corul de copii.

„Da, așa este: Ne-am rugat pentru bani de excursie și au venit... Ne-am rugat pentru pantofi și haine și Domnul le-a trimis. Ne-am rugat pentru familia lui Ionel ca să aibă ce mânca și ei au primit alimente. Ne-am rugat ca securitatea să nu vadă atunci când am primit Noi Testamente și ei nu au văzut nimic. Dar eu aș vrea să știu dacă Dumnezeu răspunde la rugăciunile mele.”

„Sunt sigură că da”, răspunse Ella.

Curând după ce au ajuns la biserică, începu repetiția corului, care a durat o oră și jumătate, după care urmă programul bisericii, de la șase la opt, seara. Holul era plin. Veneau mulți oameni, unii doar să asculte cântările copiilor.

Acompanied de orgă și chitări, corul a interpretat șase-șapte cântări. Vecinii care se temeau să vină la biserică lăsau ferestrele larg deschise ca să poată auzi și ei. Otilia recită poezia pe care o învățase acasă pe de rost.

Când se termină serviciul divin, Otilia se grăbi să plece acasă.

Așezată pe o bancă, așteptă tramvaiul. Ploaia se opriese, așa că sprijini umbrela de peretele din spatele băncii. Privea magazinul luminat din față, însă gândurile îi zburau departe. *De ce nu am și eu un tată ca al Ellei? Viața ar fi atât de ușoară.* Curând veni tramvaiul și Otilia sări în el.

Ajunsa la ușa apartamentului, când să apese pe sonerie, dintr-o dată, își aminti: *Umbrela!*

Alergă spre stație și urcă în primul tramvai care se îndrepta spre centru. *Am lăsat-o sprijinită lângă perete. Dacă a luat-o cineva? Doamne, păzește-o Tu pentru mine! Fără umbrelă, nu pot să dau ochii cu tata, chiar și mama se va supăra.* Coborî în stația din centru și căută lângă banca unde a stat. Umbrela nu se vedea nicăieri. *O, Doamne! Ce să fac?* Lacrimi mari i se rostogoleau pe obraji.

Își roti privirile în jur și trecuse peste stradă, mergând la magazinul încă deschis.

„Nu ați văzut cumva o umbrelă roșie?”, întrebă Otilia pe doamna de la casă. „Am uitat-o în stația de tramvai.”

Fața acelei doamne se luminează.

„O umbrelă roșie? Da, cineva tocmai a adus-o acum câteva minute. Iat-o!”

„Mulțumesc foarte mult, sunt așa de fericită!”, exclamă Otilia, luând umbrela.

A ajuns acasă după o jumătate de oră. Dădu umbrela mamei înapoi. Din bucătărie venea un miros îmbietor de pâine de casă și Otilia a simțit cum o cuprinde bucuria.

Cerul se înseninase. De la fereastra camerei ei, Otilia privea bolta înstelată. *Acum știu sigur că Dumnezeu ascultă rugăciunile mele!*

Dar ea nu știa cât de mult va avea nevoie de această asigurare în zilele care urmau să vină.

Capitolul 13

Iulian, băiatul țigan

Iulian era un băiat țigan de doisprezece ani cu ochi negri și un păr lung, cârlionțat. Zâmbetul copilăresc arăta cei doi dinți lați din față. Îmbrăcat într-un costum vechi de catifea, purta o pereche de cizme care părea a fi a lui taică-său. Nimeni nu i-a dat atenție până în ziua când a devenit creștin și a început să vină la corul de copii. După aceea, fără să știe, a devenit o amenințare pentru securitate.

Iulian mi-a devenit un bun prieten; mă ajuta să fac curat în biserică, iar eu, la rândul meu, îl învățam să scrie și să citească folosind ca manual Noul Testament. Nu mi-a fost ușor, pentru că avea tendința de a adăuga fel de fel de sunete la finalul cuvintelor, așa cum obișnuiau țiganii. După zile și zile de muncă grea, am avut și rezultatul dorit. Nici nu bănuiam că noua deprindere căpătată de Iulian îmi va salva într-o zi viața.

Cartierul de țigani cu corturi și căruțe cu coviltir nu era departe de biserică. Era seară și familia lui Iulian s-au pregătit să mănânce afară, în jurul focului.

„De acuma nu mai poți merge la biserică”, îi spuse mama lui în timp ce turna laptele fiert în vase de lut. Era o femeie voinică, își ținea părul strâns într-un batic legat la spate și purta mereu fuste lungi, pestrițe, în tot felul de culori.

„Trebuie să merg, mamă!”, a răspuns Iulian. „Sunt așteptat la cor.”

„Băiețe, nu e de glumă!”, interveni tatăl lui, un bărbat scund, cu mustață și cu pălărie neagră. „Miliția ne-a dat și bani, numai să te ținem acasă.”

„Dar, tată”, spuse Iulian îndreptându-și umerii, „acolo, la cor sunt cel mai fericit, nu ca atunci când ies în oraș. Copiii din oraș aruncă cu pietre după mine și mă poreclesc în fel și chip. Chiar ieri brutarul mi-a tras una și m-a alungat din magazin. Mă jur că în viața mea n-am să mai intru în acel magazin! În schimb, la biserică sunt iubit. Copiii mă cheamă să stau alături de ei. Iar duminică seara, pastorul Radu mi-a pomenit numele în rugăciune.”

„Iulian, este foarte periculos!”, încercă tatăl lui Iulian să-l lămurească. „Am fost raportați la securitate; dacă nu avem grijă, ne vor închide la pușcărie. Milițienii au spus că pastorul a aruncat o binecuvântare peste tine.

„Poliția a numit-o blestem, a intervenit maică-sa. Mi-au zis ei că s-a rugat ca acest băiat să devină predicator pentru țigani. Milițienilor nu le-a plăcut deloc.”

„Da, da, așa e!”, întări și taică-său, grav, ținându-și mâinile încrucișate la piept. „Ne-au mai spus că nu vor o biserică de țigani, așa ceva nu ar trebui să se întâmple niciodată.”

„Și-au s-o ducă la judecată pe Genovieva, dirijoarea corului”, a continuat mama. „Au aranjat totul, iar tu vei fi martor, că tu, în loc să mergi la școală, o ajuți pe ea la curățenie.”

Iulian uită de laptele cu mămăliguță. În timp ce mâncau, fratele și sora mai mici ai lui Iulian urmăreau cu ochii mari toată scena.

În seara aceea, Iulian plecă mai devreme la culcare, însă nu putea dormi deloc. Gândurile-i zburau la pastorul Radu care s-a rugat pentru el nu cu mult înainte de a fi fost omorât. Văzuse cu proprii ochi în baraca bisericii hainele pătate de sânge.

Oare mă vor ucide și pe mine?

Târziu, în noapte, pe când toți erau adormiți, Iulian se strecură pe ușă afară și fugi cât putu de iute la biserică, unde locuiam eu. Sări gardul înalt și bătu la fereastră.

„Genovieva, sunt eu, Iulian.”

„Vino prin spate”, i-am spus eu.

„Genovieva, trebuie să vorbesc cu tine. Miliția e pe urmele noastre, au pregătiți martori; doi vecini au declarat că în loc să merg la școală, eu merg la biserică. Și mai spun că tu m-ai luat de la școală și nu este adevărat! Nu vreau ca din pricina mea să mergi la închisoare.”

„Iulian, nu-ți fie teamă; mi-ai fost un prieten tare bun în acești doi ani. Sunt gata să sufăr pentru tine, de dragul Domnului Cristos.”

„Ei încearcă să mă oprească, să mai vin la cor, iar mie mi-ar fi tare greu.”

„Ne vom ruga, Iulian. Și nu uita că nimic nu ne poate despărți de dragostea lui Cristos. Dumnezeu este atât de puternic, că dușmanii noștri sunt ca niște pitici în fața Lui. Când vei fi chemat la miliție, nu uita, Domnul va merge cu tine. El te va învăța ce să răspunzi. Acum du-te, pleacă, până nu ne vede cineva.”

În ziua următoare, toată familia lui Iulian a fost citată la secția de miliție. Acolo, într-o cameră ticsită de comuniști aroganți, Iulian a văzut cum părinții săi, timorați, au început să dea declarații, în fața celor doi vecini aduși ca martori.

„Ce faci tu la biserică în timpul săptămânii, Iulian?”, întrebă Andronic, inspectorul cultelor.

„Ud grădina, șterg băncile, cânt și citesc povestiri din Biblie. O iubesc pe Genovieva mai mult ca pe bunica mea, domnule!”

„Dar fata aceea te-a întrerupt de la școală”, preciză inspectorul, mimând o oarecare compasiune în timp ce un zâmbet afectat i se lăța pe față.

Apoi, continuă:

„Orice persoană care obligă un copil să renunțe la școală trebuie pedepsită. În România este interzis să fii analfabet; uite-așa, din cauza ei, un băiat de doisprezece ani ca tine nu știe să scrie și să citească!”

„Dar, domnule,, spuse Iulian ridicându-se de pe scaun, „eu n-am mers în viața mea la școală! Băieții de acolo ne urăsc pe noi, țigani; am jurat că n-am să merg niciodată acolo. Însă eu știu să scriu și să citesc. Genovieva m-a învățat. Hai să vă arăt.”

Zis și făcut. Dintr-un buzunar al hainei, a scos un Nou Testament uzat și, deschizându-l cu repeziciune, începu să citească: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât a dat pe singurul lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică.”

„Destul, destul - nu știam că poți citi”, a spus inspectorul, stingherit.

Părinții lui Iulian s-au privit cu uimire și dintr-o dată s-au simțit extraordinar de mândri de fiul lor. Martorii au fost copleșiți de rușine.

„Sunteți toți liberi să plecați acum”, a spus Andronic.

N-a trecut mai mult de o zi până când Iulian a început să citească celor din neamul lui, seara, în jurul focului, Noul Testament. Și ei au ascultat cuvinte pe care nu le-au mai auzit niciodată.

“Jesus said ,Eu sunt Ușa. Dacă intră cineva prin Mine, va fi mântuit; va intra și va ieși și va găsi pășune. Hoțul nu vine decât să fure, să înjunghie și să prăpădească. Eu am venit ca oile să aibă viață, și s-o aibă din belșug. Eu sunt Păstorul cel bun. Păstorul cel bun Își dă viața pentru oi.” (Ioan10:9-11).

Pe măsură ce parcurgea acele versete, Iulian nu ezită să-și pună o întrebare: *Sunt oare gata să sufăr pentru Domnul?*

Capitolul 14

Sesiunea de înregistrări

Într-o după-amiază de duminică mă aflu la biserică, alături de copii, repetând cântările pentru programul de seară. Cum era interzis cu desăvârșire să asculți posturi de radio străine, cu atât mai mult înregistrarea unor cântări creștine era considerată o adevărată crimă. Deoarece conducerea comunistă a României susținea ferm că în țară era respectată libertatea religioasă, miliția ezita să descindă în interiorul clădirii biserici.

Așa se face că, la un moment dat, în biserică au intrat doi musafiri.

„Am venit să înregistrăm corul”, a spus unul dintre ei. „Vi s-a dus vestea cât de minunat cântați.”

Mi-am amintit de acele seri în care ascultam la radio posturile ce emiteau pe unde scurte, fără să uit ca mai întâi să trăg drapelele, să sting lumina și să încui ușile.

Eram atât de încurajată de muzica și mesajele creștine venite de departe. De aceea, înțelegând că și noi putem fi o binecuvântare pentru cei care ne vor asculta cântările, cu tot riscul, biruindu-mi temerile, am acceptat propunerea musafirilor.

„Da”, am zis. „Intrați; acum avem repetiție. Sper că nu v-a urmărit nimeni.”

„Bună ziua!”, Genovieva. „Eu sunt Nelu”, spuse tânărul înalt, în timp ce îmi strângea cordial mâna.

„Și eu sunt Mitică”, se prezentă și celălalt bărbat care era mai în vârstă.

„Bine ați venit! Sunt bucuroasă că ați ajuns aici. Luați loc.”

„Avem echipamentul de înregistrare în mașină. Putem să îl aducem?”, întrebă Nelu în șoaptă.

„Da, însă aveți grijă să nu vă vadă nimeni.”

„Această înregistrare trebuie să fie foarte clară. După cum știi, este pentru radio, frecvența de unde scurte”, explică discret Mitică.

„Vom face tot ce putem. Cum aranjați echipamentul, începem. Copiii sunt încă în vacanță și de aceea pot rămâne până mai târziu.”

Curând magnetofonul era instalat și microfonul fixat. M-am adresat copiilor:

„Să începem cu „Doamne, Ție, harpa mea-Ți va cânta”, apoi vom repeta „Legea Domnului e bună”.

Primul cântec a ieșit bine și cei de la radio au fost mulțumiți.

Deodată: *Bum! Bum! Bum!*

Corul se opri brusc. Zgomotele, asemănătoare unor explozii, veneau din stradă. Am mers la fereastră.

În fața bisericii a oprit un autocamion.

În următoarele zece minute, din motorul camionului au răbufnit tot felul de sunete.

„Asta ne face securitatea ori de câte ori avem servicii speciale”, explică Teodor. „Trebuie să așteptăm până pleacă.”

În sfârșit, liniște.

„Camionul a plecat. Hai să cântăm încă o dată cea de-a doua cântare”, am spus eu.

De data aceasta înregistrarea a decurs fără probleme.

„Acum, haideți să încercăm „Nou este tot ce simt eu.”

Nici bine nu am terminat de vorbit că iarăși: *Bum! Bum! Bum!*

„Sună ca o explozie în toba de eșapament”, exclamă Teodor, sărind direct la fereastră. „Este un alt autocamion.”

„Copii, să luăm o pauză.”, am spus eu. „Musalirii noștri au adus bomboane.”

„Mulțumim!”, au izbucnit ei, trecând din mână în mână o pungă mare de bomboane cu lapte.

Din nou, liniște.

„Să încercăm iarăși: „Nou este tot ce simt eu” și „Vreau să fac doar voia Ta, Domnul meu”

Când am ajuns la cea de-a doua cântare, din nou:

Bum! Bum! Bum!

Atunci, am spus:

„Trebuie din nou să ne oprim. Rugați-vă cu toții, după mine: Tată, ajută-ne să terminăm înregistrarea pentru slava Ta. Frații aceștia au venit de departe să înregistreze corul. Ne rugăm în numele Domnului Isus. Amin.”

Bum! Bum! Bum!

Tot felul de zgomote umpleau strada și biserica. Uitându-mă din nou pe geam, am descoperit și motivul:

„Un alt autocamion! Sunt hotărâți să împiedice înregistrarea.”

„Am o idee”, spuse Teodor. „Să mergem la Biserica Pentecostală. Acolo, repet la orgă. Drumul e îngust și sfârșește într-o fundătură. Camioanele nici nu pot intra.”

„Să mergem copii!”, am hotărât eu.

„Da, să mergem!”, repetară copiii în cor.

În doar câteva minute, echipamentul era strâns și patruzeci de copii ieșeau afară din biserică. Când trecură pe lângă autocamion, au ținut să-l salute pe șofer, fluturând prietenește din mâini. Petrică îi și strigă:

„Sper să-ți repari camionul!”

După o jumătate de oră, corul se afla în clădirea Bisericii Pentecostale. Curând echipamentele de înregistrare au fost puse în

funcțiune, iar Teodor era fericit să cânte la orga lor, mult mai bună decât orga cu pedale de la Biserica Baptistă.

Am înregistrat doar trei cântări. „Acum să mai încercăm încă trei”, am spus eu. Începem cu „Dacă n-ar fi fost Isus” și continuăm cu „Pe căi neumbrate”.

Copiii au cântat foarte frumos și cei de la radio, după ce au verificat calitatea înregistrării, au exclamat:

„E minunat! Mai alege câteva cântări, Genovieva. Repede, până nu se mai întâmplă ceva.”

Fără să mai stau prea mult pe gânduri, am hotărât:

„Să cântăm: „Noi suntem una-n Isus”, „Dragostea Ta Doamne”, „Isus e minunat” și dacă mai aveți putere, „Zidurile ,nalte de la Ierihon” și „Scara lui Iacov”.

Fetele copiilor erau radioase și vesele. Nelu și Mitică, tehnicienii de la radio, mulțumiți, le zâmbeau tot timpul. Însă, cum au ajuns la al doilea vers din cântarea „Zidurile ,nalte de la Ierihon”, din nou, zgomotele venite de afară ne-au întrerupt brusc:

Vrrrrmm! Vrrrrmm! Vrrrrmm!

„Ce-o mai fi și asta?”, m-am întrebat. Intrigată, am ieșit afară. Teodor mă urmă.

„Securiști pe motociclete patrulează în susul și josul străzii. Trebuie să ne rugăm din nou”, am spus.

Toți copiii m-au urmat în rugăciune: „Doamne, Tu ne-ai scăpat de camioane. Te rog, scapă-ne și de motociclete!”

Însă zgomotele continuau obsedant: *Vrrrrmm! Vrrrrmm! Vrrrrmm!*

Teodor spuse: „Sunt cel puțin patru motocicliști în costume negre. Vin și pleacă.”

„Măcar camioanele mai luau o pauză din când în când și am putut face înregistrările”, spuse Cătălin. „Dar aceste motociclete nu se opresc defel.”

Motoarele ambalate ale motocicletelor ne-au asurzit aproape zece minute.

Am început să mă rog din nou alături de copii. Nici bine nu îngenuncheasem că un strigăt se auzi de afară. Am alergat la ferestre. Dintr-o curte, o femeie certa motocicliștii:

„Plecați de aici! Am în casă un copilaș bolnav.”

„Nu v-ați putut găsi un alt loc de joacă?”, țipă și un bătrân, gata-gata să arunce cu o cărămidă după ei.

„Plecați de pe strada noastră!”, se răstiră și alți vecini, amenințând cu pumnii.

Neavând ce face, motocicliștii au plecat. Pe stradă s-a lăsat din nou liniștea. Copiii au cântat alte cincisprezece cântări și toate înregistrările au ieșit excelent.

„Vor încerca să vă fure benzile”, i-am atenționat pe cei doi, în timp ce strângeau echipamentul. „Să aveți mare grijă!”

„Totul este aranjat”, mi-a spus Nelu. „Cineva le va scoate din țară.” După ce au strâns tot, și-au luat rămas bun copiilor și au plecat.

Trecu cam o lună de zile de la acele întâmplări. La biserică, fratele Pricop, unul dintre diaconi, îmi spuse, încântat:

„Seara trecută am ascultat Corul Sion la radio, pe unde scurte. Suna minunat!”

„Atunci când îndrăznim să-L urmăm pe Domnul, El ne binecuvântează întotdeauna”, am spus corului. Copiii au început să strige de bucurie.

Pentru că L-am urmat pe Domnul, cântările noastre au fost copiate pe mii de casete și transmise la radio de multe ori, fiind ascultate, astfel, în multe case de pe tot cuprinsul țării.

Capitolul 15

Cele trei paltoane

Era o zi friguroasă de început de decembrie și vacanța de Crăciun se apropia cu repeziciune. În biserica din Strada Sărărie era cald, focul din sobă ardea mocnit. Copiii din cor se adunaseră pentru repetiția obișnuită de duminică după-amiază și discutau între ei despre excursia anunțată. Au fost invitați să cânte în bisericile din Cluj, Oradea și Arad, orașe aflate la mai bine de patru sute de kilometri distanță de Iași. Bisericile din zona aceea plătiseră biletele de tren.

„Vom călători cu trenul o zi și o noapte!”, spuse Tatiana.

„Vom dormi în tren!”, completă Nelu. „Ne vom distra grozav!”

„Mama face cozonac umplut cu rahat, să iau cu mine în excursie”, anunță Laura.

În rândul al treilea al corului de copii, Cornelia, solista, nu părea deloc încântată. Nici Miceta, sora ei, care stătea chiar lângă ea. Gabriela, aflată în ultimul rând, era și ea tristă și privea în jos.

„De ce sunteți așa de supărate?” le-am întrebat eu.

„Genovieva, nu avem paltoane de iarnă”, răspunse Cornelia. „Nici eu, nici Miceta. Dar dorim așa de mult să mergem în excursie.”

„Și paltonul meu e plin de petice. Mi-e rușine să merg cu el”, adaugă Gabriela.

Cele trei fete începură să plângă. Un palton era foarte scump. Un creștin trebuia să lucreze cel puțin două săptămâni ca să-și poată cumpăra unul.

„Poate cineva să ajute?”, am întrebat corul. „Nu putem pleca fără ele. Ar fi atât de trist să nu vină cu noi.”

„Mama a tăiat pătura de pe patul nostru, și mi-a cusut din ea un palton”, spuse Lidia, o fetiță cu mulți frați.

„Eu împart același palton cu fratele meu”, adăugă Beni. „El îl poartă la școală dimineața, iar eu, după amiaza.”

„Văd că nimeni nu are o haină în plus. Nu mai putem face decât un singur lucru”, am spus. „Haideți să ne rugăm și să-l cerem ajutor Domnului.”

Am îngenunchiat și toți cei cincizeci de copii m-au urmat. Unul câte unul, fiecare copilăș s-a rugat: „Dumnezeule drag, Te rugăm trimite-ne trei paltoane pentru Cornelia, Miceta și Gabriela. Vrem să vină și ele cu noi în excursie.”

Au trecut câteva zile. Fetele încă nu aveau paltoane. Mai erau doar șapte zile până la plecare. Aveam repetiții aproape în fiecare zi. Într-o zi, Laura, o fetiță de opt ani, mă întrebă:

„A trimis Domnul Isus paltoanele?”

„Încă nu”, am răspuns eu.

„Dar le va trimite la timp?”, întrebă îngrijorat un băiat mai mare.

„Da”, am răspuns. „El nu întârzie niciodată.”

Cu două zile înainte de plecare, poștașul mi-a prezentat un aviz de colet. La Poșta Centrală sosise un pachet. Fără să mai stau pe gânduri, am alergat cât am putut de repede să-l ridic. Era destul de mare, însă nu prea greu. Mă tot întrebam ce putea să fie.

Când copiii s-au adunat pentru repetiția finală, am adus coletul în fața lor și le-am spus:

„L-am primit prin poștă. Este adresat corului de copii.”

Copiii priveau curioși spre pachet. Fusesse trimis din Oradea.

Am tăiat sfoara și am deslipit banda adezivă cu care era strâns. Toți copiii mă urmăreau în tăcere. Înăuntru am găsit un bilet pe care scria: „De la creștinii din Olanda care au auzit de corul vostru minunat.”

Primul lucru pe care l-am scos din pachet a fost un palton albastru din lână groasă, moale, plăcută la atingere, cu niște nasturi mari.

„Cornelia, probează-l!” Ea avea ochii albaștri.

Al doilea lucru a fost un palton nou, verde, cu căptușeală roșie.

„Miceta, ăsta e pentru tine!”

Al treilea a fost un palton maro, călduros, cu un guler alb de blană. Părea mărimea Gabrielei.

„Este așa de frumos!”, spuse Cornelia, „Mi se potrivește perfect.”

„Al meu e minunat!”, spuse Miceta, pipăind materialul din lână a noului ei palton.

„N-am mai avut, în viața mea, un palton așa de frumos”, spuse Gabriela.

Toți copiii au început să aplaude și să strige de bucurie.

Apoi am îngenunchiat și i-am condus pe toți în rugăciune:

„Mulțumim, Dumnezeule drag, că ne-ai ascultat rugăciunile și ai trimis un palton albastru pentru Cornelia, care are ochii albaștri; un palton verde pentru Miceta, care are ochii verzi; și un palton maro pentru Gabriela, care are părul maro. Acum ele pot veni cu noi în excursie.”

Capitolul 16

Cartea de cântări

Carmen și Cătălin erau membri noi în corul copiilor. Carmen avea unsprezece ani, iar vărul ei, Cătălin, împlinise doisprezece. Carmen era micuță, avea părul ondulat, castaniu și ochii albaștri. Verișorul ei era ceva mai înalt, cu ochii căprui. Părinții lor nu erau creștini. Într-o duminică după-amiază, înainte de repetiția de cor, cei doi veri au venit să vorbească cu mine.

„Genovieva”, a spus Cătălin, „ne-ai învățat cântări așa de frumoase, ne plac atât de mult, numai că nu știm prea bine cuvintele. Nu ai și pentru noi o carte de cântări?”

„Nu am niciuna”, am răspuns. „Silvia scrie de mână toate cântările și nu îi este deloc ușor. Nu avem voie să deținem o mașină de scris.”

„De ce nu le multiplici la un copiator?”, întrebă Carmen.

„Securitatea păzește cu strictețe mașinile de copiat, tocmai ca să-i oprească pe acei creștini care doresc să multiplice cântări sau pasaje din Biblie. Ar fi riscant să folosim o mașină de copiat, dar nu imposibil.”

La aceste cuvinte, Carmen și Cătălin zâmbiră, privindu-se cu subînțeles, apoi plecară. După o vreme mi-au relatat această întâmplare:

În vacanța de vară, într-o seară, cei doi copii s-au dus în vizită la mătușile lor, Ani și Luci. Locuiau într-un bloc din Podu Roș,

la primul etaj, așa că au sunat la ușa apartamentului cu numărul trei. Ușa de stejar s-a deschis.

„Ce surpriză! Intrați, dragilor!”, spuse mătușa Luci. Era suplă și avea un păr blond, până la umeri.

„Ce mult mă bucur că ați venit”, spuse și mătușa Ani, în timp ce le agăța hainele în cuier. Ani și Luci erau gemene identice. Carmen și Cătălin se instalară comod pe canapeaua de catifea.

Nu trecu mult timp și măsuța din față se umplu cu prăjituri de ciocolată și sucuri.

„Mătușă Ani”, începu Carmen, în timp ce își savura prăjitura, „tu și mătușa Luci ați spus odată că ați face orice pentru noi.”

„Bine, posibil să fi spus așa”, răspunse mătușa Ani de pe fotoliul de catifea verde.

„Doar alți nepoți nu avem, nu-i așa?”

„De altfel, sunteți copii așa de drăguți”, adăugă mătușa Luci. „Ce vreți, de fapt?”

„Avem nevoie să copiem câteva cântări pentru cor”, spuse Carmen.

„Ce cor?”, întrebă mătușa Luci.

„Corul de copii de la biserică”, răspunse Carmen. „De când stăm la bunica, mergem la biserică și cântăm în corul de copii.”

„Am învățat o mulțime de cântări, doar că niciodată nu sunt îndeajuns de multe foi cu noile cântări”, spuse Cătălin, între două înghițituri de limonadă. „Ne-ai arătat odată copiatorul din laboratorul în care lucrezi.”

„Câte cântări sunt de copiat?”, întrebă mătușa Luci.

„Ei bine, deja am învățat șaptezeci și opt de cântări”, răspunse Carmen.

„Și câți copii sunt acolo?”

„Cam cincizeci.”

„Șaptezeci și opt înmulțit cu cincizeci face trei mii nouă sute”, calculă mătușa Ani. „Trebuie făcute o mulțime de copii!”

„Dar ne-ai arătat că doar apeși un buton și poți face sute de copii”, spuse Cătălin.

„Sunt scrise la mașină?”, întrebă mătușa Luci.

Carmen răspunse fără a mai sta pe gânduri:

„Nu. Genovieva, dirijoarea corului nostru, ne-a spus că creștinii nu au voie să dețină o mașină de scris, decât dacă e înregistrată la miliție.”

„Și nu au voie să folosească nici mașina de copiat”, completă Cătălin.

„Șșșș! Nu vorbi așa tare!”, șopti mătușa Ani.

În minutele ce au urmat, mătușile Ani și Luci au curățat masa în tăcere, apoi s-au retras în bucătărie ca să vorbească separat între ele. Carmen și Cătălin așteptau fără să zică o vorbă.

„Vă vom ajuta”, spuse mătușa Ani în final. „Măine, la șase seara, veniți la laboratorul unde lucrăm. Știți cum să ajungeți acolo. Dar să nu șoptiți o vorbă despre asta, altfel ajungem la închisoare.”

Facultatea de Chimie se afla într-o clădire mare din piatră, cu mai multe etaje și sute de încăperi. Seara următoare, la ora șase fix, Carmen și Cătălin au intrat în clădire și după ce au urcat trei etaje, au ajuns la laboratorul unde lucrau mătușile lor. Studenții plecaseră acasă și ele erau singure acolo. Un miros puternic de chimicale i-a întâmpinat pe când treceau pe lângă rânduri de eprubete și prafuri în tot felul de borcane. Fel de fel de lichide bolboroseau în vase de sticlă făcând tot felul de sunete. Acolo, în spate, se aflau o mașină mare de copiat și o mașină de scris.

„Ați adus cântărilor?”, întrebă mătușa Ani, în timp ce mătușa Luci încuia ușile pe dinăuntru.

„Da, iată-le!”, spuse Carmen, înmânându-i un pachet de foi, „șaptezeci și opt de cântări, scrise de mână!”

„Hai să ne organizăm”, spuse mătușa Luci. „Nu putem folosi foile scrise de mână. Este prea riscant. Eu voi scrie cântărilor la mașină, una câte una, iar mătușa Ani se va ocupa de copiere.”

„Carmen, tu așează-te la fereastră și urmărește toate mișcările de afară. Și tu, Cătălin, stai la ușă și fii atent la orice zgomot din hol”, îi instrui mătușa Ani. „Și stingeți din lumini, nu trebuie să fim văzuți de afară.”

O vreme, totul a decurs fără nicio problemă. Mătușa Luci bătea la mașină cântare după cântare și mătușa Ani multiplica totul în câte cincizeci de exemplare.

„Un bărbat se tot plimbă de colo-colo prin fața clădirii”, anunță Carmen.

„Ia să văd”, spuse mătușa Ani, îndreptându-se spre fereastră. „E doar paznicul de noapte. Nu cred că va veni înăuntru.”

Trecu o altă oră de muncă intensă.

„Să facem o cafea”, spuse mătușa Luci. „Este aproape ora nouă și adorm la mașina de scris.”

Au făcut o pauză și au servit câte o cafea. Curând se apucară din nou de lucru.

„O mașină a miliției a oprit chiar în față”, anunță Carmen cu vocea speriată de la fereastră. „Un milițian coboară din mașină și vorbește cu paznicul. Se uită în sus. Cred că m-au văzut!”

„Închideți copiatorul!”, porunci mătușa Luci. „Și ascundeți copiii în dulap.”

Apoi au auzit ușa mare a clădirii masive cum se deschide. Ecoul pașilor răsuna pe holuri.

„Vin sus. Ce ne facem?”, șopti Cătălin.

„Repede, să ne ascundem sub mesele din spate”, spuse mătușa Luci. „Nu suflați o vorbă!”

În laborator era acum întuneric. Carmen și Cătălin se rugau: *Doamne Isuse, ajută-ne!* Curând au auzit vocile bărbaților pe hol. Mergeau pe coridor și verificau ușile. Când zgomotul pașilor grei încetă în dreptul laboratorului, Carmen și Cătălin tremurau. Dar, după un moment, pașii s-au îndepărtat.

După minute de așteptare, lungi cât orele, au răsuflat ușurați când ușa de la intrare în institut s-a deschis și apoi s-a închis la loc.

„Au plecat?”, întrebă șoptit, Carmen. „Mă duc să văd. Da, se urcă în mașină, pleacă.”

Mătușile Ani și Luci erau vădit tulburate. A doua repriză de lucru la cele două mașini a decurs mai greu. Lui Cătălin i se părea că tot aude pași pe hol, iar Carmen suspecta orice mașină care trecea pe stradă ca fiind mașina miliției. Se rugau necurmat: *Doamne Isuse, ajută-ne!*

Au terminat multiplicarea cântărilor pe la ora unsprezece.

„Să adunăm toate copiile și să mergem”, a spus mătușa Ani. „Trebuie să lăsăm totul în ordine perfectă. Nimeni nu trebuie să bănuiască că am fost aici. Vom ieși pe ușa din spate.”

Pășind pe vârfuri, cei patru au coborât scările, oprindu-se la ușa ce ducea în curtea din spate. Mătușa Luci deschise ușa încet, apoi cu mare atenție, cei patru s-au strecurat afară, unul câte unul.

„Munca nu s-a terminat încă”, i-a anunțat mătușa Ani. „Aș vrea să dau foile la legat. Cunosc pe cineva care o poate face. Cum se numește corul vostru de copii?”

„Sion”, au răspuns Carmen și Cătălin în același timp și-au spus noapte bună mătușilor lor.

O altă duminică după-amiază, așteptam copiii să vină la repetiția de cor. Ușa s-a deschis și Carmen și Cătălin au intrat cu două sacoșe mari pline de cărți de cântări.

„Repede-repede!”, le-am spus eu, „Așezați câte una pe fiecare scaun și nu suflați vreo vorbă vreodată!”

Când copiii au venit, au găsit o mare surpriză. Fiecare carte de cântări avea 78 de pagini și era legată cu o copertă tare, iar pe cea din față scria mare, cu litere aurii: „Corul de Copii Sion”. Copiii din cor erau uimiți. Pentru prima dată în viața lor aveau o carte de cântări. Nimeni nu știa de unde veniseră. Numai ochii lui Carmen și Cătălin scânteiau, căci știau taina acelui secret.

Capitolul 17

Crăciunul acasă

Viorel era un băiat micuț, împlinise doisprezece ani și obișnuia ca în timpul vacanțelor să vină la corul de copii. Avea ochii albaștri ca marea, gene lungi și întoarse, iar părul, castaniu. Purta uniformă școlară: costum bleumarin, pantofi negri, cămașă albă și cravată roșie de pionier. Acea cravată ar fi trebuit să însemne: „Sunt comunist. Nu cred în Dumnezeu.” Însă Viorel credea.

Deși era băiat, Viorel plângea cu ușurință. Unii dintre copii râdeau de el, însă mama lui spunea că are o inimă mare, plină de dragoste. La urma urmei, crezi că nu ai fi plâns și tu să fi fost în locul lui? El frecventa școala-internat din Reghin, oraș aflat la sute de kilometri de Iași, locul natal. Mereu îi era dor de familie, dar mai ales de corul de copii de la biserică. Școala din Reghin a fost singura din țară care îl primise să învețe un meșteșug. Acolo învăța să confecționeze instrumente muzicale: viori, mandoline, fluiere.

Cel mai bun prieten al lui era Florin, un înalt băiat orfan, cu ochi mari, câprui. Fiind și slab, uniforma lui albastră părea mult prea mare pentru el.

Într-o zi, pe când cei doi stăteau de vorbă, Florin întrebă: „Tu ai un cămin?”

„Da, bineînțeles”, răspunse Viorel. „Tata e brutar și avem o casă frumoasă.”

„Cât aș vrea să am și eu o casă. Știi, eu nu am plecat niciodată din internat.”

„Nu ai pe nimeni?”

„Nu. Nimeni n-a venit vreodată să mă vadă. La unii băieți mai vine cineva, însă nu și la mine. Uneori mă simt așa de singur.”

„Acuși vine vacanța de Crăciun. Am să văd dacă pot să te iau acasă la mine”, spuse Viorel cu ochii în lacrimi.

O undă de speranță a luminat chipul lui Florin.

Zilele treceau, însă Viorel nu a uitat discuția avută. În cele din urmă, a hotărât să meargă la directorul școlii - un bărbat masiv, înalt, cu o mustață mare și dinți de metal.

„Tovarășe Manea, poate veni Florin cu mine acasă de Crăciun?”, întrebă Viorel.

„Imposibil!”, exclamă directorul. „Florin este unul din copiii Președintelui Ceaușescu, care vrea ca toți orfanii să intre în armata lui secretă. Va trebui să-i ceri lui voie!”

Cu basca în mână, Viorel lăsă capul în jos și ieși repede afară. Poate că directorul crezuse că o terminase cu el, dar se înșela.

De la director, Viorel a mers direct la șeful de dormitor, cu aceeași cerere.

„Ce gând prostesc! Nu mă mai deranja degeaba. Florin este proprietatea Partidului Comunist.”

Dintr-o dată Viorel își aminti cum fratele lui mai mare rezolva totul cu ajutorul doctorului. Fără să mai stea pe gânduri, bătu la ușa medicului școlii, o doamnă tânără, cu părul tuns scurt și ochelari de vedere. Cu lacrimi în ochi, Viorel întrebă:

„Vă rog, îi puteți da lui Florin un bilet de trimitere la un specialist? Vreau să îl iau acasă, la mine de Crăciun. După cum știți, în orașul meu este cea mai bună școală de medicină din țară.”

„Bine”, răspunse doamna doctor, „Florin chiar este bolnav. El este bolnav de ficat, are ciroză în fază terminală. Pot scrie o trimitere, însă e destul de complicat.”

Atunci Viorel își aminti cum se rugau cu toții la cor, pentru orice, și Domnul Isus răspundea întotdeauna. Începu să se roage în inima lui. Apoi o auzi pe doamna doctor vorbind la telefon. Pe

măsură ce doctorița apela din ce în ce mai multe persoane, inima lui Viorel bătea din ce în ce mai puternic. Dacă o convorbire telefonică îl făcea să fie plin de speranță, următoarea, îl dezamăgea. La un moment dat, doctorița vorbea cu mama lui. După o oarecare vreme, în cabinetul doctoriței a venit și o secretară care începu să bată la mașină tot felul de hârtii ce urmau să fie ștampilate și semnate. Totul dură o veșnicie. Apoi auzi: „Îl poate lua pe Florin cu el.”

Viorel nu-și putea crede urechilor. Alergă în dormitor să-i dea vestea bună lui Florin.

Nu trecu mult timp și cei doi se aflau în trenul de Iași. Familia lui Viorel l-a primit cu drag pe Florin. După ce i-au arătat casa, Florin a privit îndelung pomul de Crăciun aflat în colț, într-una din camere. Când se așezară la masa plină de pâine de casă și prăjituri ce răspândeau peste tot arome îmbietoare, Florin a remarcat cu voce tare:

„E atât de minunat să ai un cămin!”

Orice orfan din lume ar trebui să aibă un prieten ca Viorel. Poate că și tu vrei să fii unul dintre acei prieteni. Isus a spus: „Adevărat vă spun că, ori de câte ori ați făcut așa unora dintre cei mai neînsemnați dintre acești frați ai Mei, Mie Mi-ați făcut!” (Matei 25:40)

Nu peste multe zile, Florin avea să aibă nevoie și mai mult de prietenul lui.

Capitolul 18

Serviciul de botez

Isus a spus: „Oricine crede și se botează, va fi mântuit.” (Marcu 16:16)

În România, botezurile erau strict supravegheate de securitate. Candidații erau intimidați, amenințați și câteodată unele botezuri erau chiar interzise. De aceea serviciile de botez se făceau în secret în pădure, noaptea, oriunde era un loc cu apă. Tatăl meu oficiase asemenea botezuri, și îmi amintesc cum venea în zori acasă cu hainele ude.

Într-o duminică, la biserică, în timpul repetițiilor de cor, Viorel a venit la mine: „Te rog, ai putea să mergi cu mine la spital? Colegul meu de clasă e acolo. Este orfan și e pe moarte. Aș vrea tare mult să mergă în cer.”

Am acceptat și am stabilit să-l vizităm în ziua următoare.

Spitalul Parhon era o clădire masivă, gri și se afla pe dealul Copou. Spitalul avea o grădină mare cu alei și bănci, înconjurată de un zid înalt de piatră cu porți păzite de paznici. La etajul trei, secția șase, pe un pat alb, zăcea Florin. Era un băiețel slăbuț de treisprezece ani, cu ochi mari, căprui și fața galbenă. Capul îi era ras.

„Nu fi trist”, i-am spus lui Florin, și i-am luat mâna într-a mea. „Tu ai un Tată în ceruri. El te iubește atât de mult că L-a dat pe unicul Său Fiu să moară pentru tine. El are pentru tine o casă minunată în ceruri.”

Florin încuviință dând ușor din cap și zâmbi fericit.

Am fost cu Viorel de mai multe ori în vizită la Florin. Într-o zi l-a primit pe Isus Cristos ca Mântuitor. I-am dăruit un Nou Testament.

„Îmi place așa de mult să citesc Cuvântul Domnului”, spuse el.

„Și mie”, completă Viorel, „Însă ai grijă!”

„Da, ori de câte ori aud pași pe hol, îl ascund bine.”

Florin creștea în fiecare zi în cunoștința Domnului. Copiii din cor îl vizitau și el reușise să învețe câteva cântece. Într-o zi, a citit în Biblie versetul: „Cine va crede și se va boteza va fi mântuit.”

„Aș vrea să mă botez, dar cum?”

„Dacă tu chiar dorești să fii botezat”, am spus eu în timp ce-ți tineam mâna într-a mea, „atunci va trebui să fie făcut în secret. Autoritățile nu-ți vor aproba niciodată o asemenea cerere.”

„Am o idee”, șopti Viorel. „Să fie botezat în casa părinților mei, în cadă. Și mătușa mea, tot așa a fost botezată.”

„Da, pot vorbi cu unul dintre diaconi”, am spus eu.

Iată că sosi și ziua botezului. Seara, nimeni nu a recunoscut tânărul înalt, îmbrăcat în costum negru, cu pălărie mare, care ieșea pe poarta spitalului.

În baia lui Viorel totul era pregătit: o haină albă pentru Florin, apa caldă, prosoapele și florile. Luca, unul dintre diaconi și Dan, conducătorul tinerilor, așteptau deja acolo. Ei au avut curajul să officieze astfel de botezuri și înainte. Momentul culminant a fost atins atunci când diaconii l-au întrebat în mod solemn pe Florin: „Crezi că Isus este Fiul lui Dumnezeu și că El a murit pentru tine?”

„Da!”, răspunse Florin, așezat în genunchi, în cada cu apă, cu mâinile împreunate ca pentru rugăciune.

„În fața martorilor văzuți și nevăzuți, te botez în numele Tatălui, al Fiului și al Duhului Sfânt.”

Florin dispăru sub apă câteva secunde, iar noi am început să cântăm: „Cine crede se botează, cine-a crezut s-a botezat.”

L-am privit pe Viorel. Zâmbea radios, la fel ca Florin în momentul în care a ieșit din apă.

Apoi am plecat cu Florin înapoi la spital și l-am introdus în clădire exact la fel cum l-am scos. În două minute costumul negru a fost înlocuit de pijamalele de spital, iar Florin se culcase în pat. Nimeni din cei de acolo, nu a descoperit nimic din ceea ce se întâmplase.

Doctorii au prelungit viața lui Florin, însă nu au putut face mai mult de atât. A murit într-o dimineță de mai, când înfloreau lalelele. Însă Viorel era mulțumit. El a făcut tot ceea ce i-a stat în putință pentru prietenul lui orfan și acum era sigur că se vor reîntâlni în cer.

Capitolul 19

Ispita

În apropierea liniei ferate, în Cartierul Nicolina din Iași, era o casă micuță înconjurată de flori și meri. Acesta era căminul verișoarei mele Cornelia, pe care o alesesem să fie solista corului de copii. Locuia împreună cu părinții, două surori și un frate. Casa era sărăcăcioasă, cu pământ pe jos și în mijlocul bucătăriei se afla o sobă de lemn unde se pregătea mâncarea. Însă Corneliei îi plăcea acolo. Îi plăceau mai ales şuieratul trenurilor care treceau și cântecul cocoșilor din curte.

Împlinise paisprezece ani și când zâmbea, obrații presărați cu câțiva pistrui făceau gropițe. Părul îi era ondulat, castaniu deschis, iar ochii mari, albaștri. Avea, de asemenea, o voce minunată pe care o dăruise lui Dumnezeu încă de la șapte ani. Corul de copii se mândrea cu ea și era cunoscută în multe biserici din România. Însă vocea ei frumoasă stârni gelozia postului de televiziune și a Partidului Comunist din localitate.

Într-o zi, Cornelia fu convocată în sala de conferințe a școlii. Acolo o așteptau trei bărbați și două femei, așezați în jurul unei mesei lungi, acoperită cu o pânză roșie. Când Cornelia a intrat în sală, cei de la masă s-au ridicat și i-au strâns mâna.

„Sunt președintele postului de televiziune”, a spus un bărbat gras, îmbrăcat cu un costum elegant. „Ia loc! Am auzit că ai o voce minunată, ca de catifea, dar și puternică ca un șuvoi de

cascadă. Am venit să-ți facem o propunere: Ce-ai zice să cânți la televiziunea națională?”

„Oh! Sună minunat!”, se luminează fața Corneliei.

„Îți vom plăti fiecare apariție”, adăugă doamna de lângă ea. „Și vei fi privită și ascultată la orele de maximă audiență, în fiecare duminică. Ce spui?”

„Te vom duce peste tot numai cu taxiul”, clipi cu înțeles un alt bărbat. „Asta înseamnă că, automat, să nu mai cânți pentru Dumnezeu în Biserica baptistă.”

„Dar ce voi cânta?”, întrebă temătoare Cornelia.

„Vei cânta muzică folk”, răspunse omul de televiziune.

„Sună interesant”, răspunse Cornelia, mușcându-și buzele.

„Dacă vei coopera”, spuse și președinta organizației de pionieri, „vei avea ocazia să mergi în străinătate, în turnee și vei participa la concursuri internaționale.

Președinta organizației de pionieri era îmbrăcată ca și Cornelia, în uniformă de pionier: bluză albă, fustă plisată, albastră, cravată roșie și nelipsita insignă comunistă.

„Mi-ar plăcea să merg în străinătate”, a spus Cornelia.

„Trebuie să ne dai răspunsul într-o săptămână”, adăugă președintele televiziunii. „Este bine așa?”

„Da, bineînțeles.”

În acea zi, ca niciodată, toți profesorii au fost foarte drăguți cu Cornelia.

„Bună ziua, Cornelia!”, o salută profesorul de matematică. „Ce mai faci?”

„Bine, mulțumesc”, spuse ea, roșind. *De obicei nici nu mă bagă în seamă*, se gândi Cornelia.

„Cornelia, vreau să te invit la o prăjitură”, s-a apropiat de ea și președintele organizației de pionieri din clasă, într-o zi, pe coridor.

„Mulțumesc!”

Ce se petrece, oare? E prima dată când îmi vorbește!

În acea zi, Cornelia plecă acasă îngândurată.

„Ce să fac?”, o întrebă pe mama sa.

„Ei bine, am fi mândri să te vedem la televizor”, i-a răspuns mama. „Cred că cei de acolo te doresc foarte mult.”

„Dar cine va rămâne solistă la corul de copii?”, întrebă Cornelia.

„Sora ta, Miceta, are și ea o voce bună”, răspunse tatăl ei. „Poate să rămână ea în locul tău.”

În acea noapte, Cornelia nu a dormit deloc. *Ce să fac? Ce vor spune copiii dacă voi pleca din cor? Ei se roagă pentru mine de ani de zile. Și Teodor a investit atâta timp ca să-mi pregătească vocea. Dar ce va spune Genovieva, care a compus părți speciale de solo doar pentru mine?*

Următoarea duminică a venit la repetiția de cor mai devreme. Trebuia să vorbească cu mine.

„Sunt așa bucuroasă că ai venit mai repede. Vreau să vorbesc cu tine. Ascultă, tu-l știi pe fratele meu mai mare, Dionisie. Mi-a făcut recent o vizită, în secret.”

„El este profesor de engleză”, am spus în șoaptă. „A fost pus să dea declarații precum că nu va avea de-a face niciodată cu biserica. Numai așa poate primi un serviciu de profesor. Oricum, mi-a spus că a participat la o conferință regională la care au fost prezenți sute de profesori, din toată Moldova. Ascultă cu atenție, îți spun doar ție, nimeni nu mai trebuie să știe. Prim-secretarul de partid din județ a vorbit pe larg despre corul nostru de copii.”

„Corul nostru! De ce?”, a întrebat uimită, Cornelia.

„Au ascultat chiar și o casetă cu cântările: „Doamne, Ție, harfa mea-Ți va cânta” și „Azi Domnul este Păstorul meu”, în care tu, bineînțeles, cânti solo.”

„Și?”, întrebă Cornelia, foarte curioasă.

„Ei bine, prim-secretarul a început să certe toți profesorii pentru că niciuna din școlile lor nu au un cor așa de frumos. El a mai spus: „Este inacceptabil ca un cor de copii al unei biserici să cânte mai bine decât corurile de copii ale televiziunii.”

„Dar e minunat”, spuse Cornelia râzând. „Ce altceva a mai spus?”

„Sper că nu mă aude nimeni. Președintele a precizat că profesorii trebuie să se intereseze cum decurg repetițiile noastre, să vadă cum procedează această Genovieva și să facă și ei la fel. Cum îi atrage? Le dă bomboane? Vezi tu, ei nu știu nimic despre Duhul lui Dumnezeu. Și a mai spus că va încerca să te fure de la cor. Așa că ai grijă și nu uita că ți-ai dăruit lui Dumnezeu vocea încă de la șapte ani.”

„O, Genovieva, de aceea am și venit mai devreme. Vreau ca tu și copiii, împreună, să vă rugați pentru mine. M-au invitat și mi-au propus să cânt la TV. Am fost ispășită, în special de călătorii în străinătate. Este visul vieții mele.”

Au venit și alți copii și le-am spus repede de cererea de rugăciune a Corneliiei.

„Mai ții minte când am mers în excursie la București?”, întrebă Mirela, fata de lângă Cornelia. „Am cântat în biserici. Am fost cazați la Seminarul Baptist și doamna Bărbătei a fost o gazdă atât de bună. A gătit pentru noi, toți patruzeci, din banii ei. Îmi amintesc că ți-a dat o cutie de bomboane de ciocolată, ceva special.”

„Da, îmi amintesc”, răspunse Cornelia îngândurată. „Atunci am dormit cu toții pe saltele în sala aceea mare și ne-am bătut cu perne. A fost tare frumos. Atunci a fost și ziua mea de naștere, iar cei din biserică de pe strada Popa Rusu mi-au dăruit o păpușă aproape cât mine de mare. Încă mai am păpușa în camera mea. Este singura păpușă pe care am avut-o vreodată.”

La aceste cuvinte, ochii i s-au umplut de lacrimi. O năpădeau alte și alte amintiri.

Când aveam șapte ani, i-am dăruit vocea mea lui Dumnezeu și I-am promis să-I cânt numai Lui. Mi-am reînnoit mereu promisiunea în rugăciune în fața corului de copii. Cum pot uita asta?

Au trecut încă câteva zile. A venit timpul ca din nou Cornelia să fie chemată în sala de conferință a școlii. Ea a fost întâmpinată la fel de amabil, ca întâia dată. S-a așezat pe același loc, emoționată, dar sigură de hotărârea luată.

„Bună ziua, Cornelia!”, o salutară aceeași oameni, afișând zâmbete largi.

„Ei bine, ce a hotărât micuța noastră solistă?”, întrebă omul de la televiziune.

„Ei bine, încă de când eram mică, mi-am dăruit vocea lui Dumnezeu. Nu pot să o iau înapoi. Vreau să cânt în corul copiilor.”

Cinci perechi de ochi o priveau țință, nevenindu-le să-și creadă urechilor. Erau șocați și zâmbetele dispăruseră. Însă Cornelia știa că Dumnezeu îi zâmbeste și că indiferent de urmări, era tot ceea ce conta cu adevărat.

Capitolul 20

Paștele sub persecuție

„Ei s-au încrezut în El, au nesocotit porunca împăratului și și-au dat mai degrabă trupurile lor, decât să slujească și să se închine oricărui alt dumnezeu decât Dumnezeului lor.” (Daniel 3:28)

Dorel împlinise doisprezece ani și frecventa corul copiilor pe care îl conduceam în biserica din Iași. El Îl primise pe Domnul Isus în inimă și citea cu mare drag povestirile biblice.

Era primăvara anului 1978. Școala Generală Numărul 23 din Cartierul Copou, o clădire de cărămidă cu două etaje, avea postată chiar în față o pancartă pe care scria: „Slavă Partidului Comunist! Slavă celui mai iubit fiu al poporului!”

Într-una din clasele a cincea, Dorel, cuminte, ținând mâinile la spate, asculta cu atenție profesoara. Părul îi era castaniu, tuns scurt, avea fața rotundă, obrații roz și era îmbrăcat în uniforma albastră de școală, cu cravata roșie de pionier, simbolul comunismului.

„După cum bine știți, se apropie Paștele”, îi atenționează tovarășa Ionescu. „Vreau să vă reamintesc că nu aveți voie să mergeți la biserică în această perioadă.”

Avea ochii de un albastru metalic și părul blond. De mulți ani era comandanta pionierilor din școală și toți copiii se temeau de ea.

„Vă amintesc, de asemenea, că este strict interzis să spui: „Cristos a înviat!” și „Adevărat c-a înviat!” Oricine va fi prins că spune aceste cuvinte, va fi pedepsit sau arestat. Și încă ceva: în

dimineața de Paște vreau să veniți cu toții la școală, îmbrăcați frumos în uniforma de pionier. Ne vom întâlni aici și vom merge, încolonați, la statuia Eroilor Comuniști. Vom cânta cântece de laudă președintelui. Fanfara va fi acolo și la bătaia tobelor, ne vom pleca adânc.”

Dorel se afla în fața unei decizii grele, pe care trebuia să o ia pe cont propriu. Tatăl lui nu era un credincios dedicat, iar mama lui era membră de partid și nici măcar nu credea în Dumnezeu. De fapt, îi ura pe creștini.

În drum spre casă, Dorel își aminti cum devenise pionier, la opt ani. Toți copiii au fost duși la un mausoleu. Era o zi de primăvară, chiar înainte de Paște. Fanfara militară cânta. A fost un moment solemn. Unul câte unul, copiii rosteau jurământul, apoi salutau cu mâna dreaptă. Veni și rândul lui Dorel: „Eu, Dorel Târcan, jur să fiu un bun comunist. Jur să mă lupt cu toată puterea împotriva religiei și misticismului.” Apoi tovarășa Ionescu i-a legat la gât cravata roșie de pionier. Își mai amintea că din acea zi devenise foarte trist. Ura amintirea acelei zile.

După doi ani, Dorel a făcut un nou jurământ. Atunci, l-am condus în rugăciune: „Eu, Dorel Târcan, cred că Isus este Fiul lui Dumnezeu și a murit pentru mine pe cruce și a înviat din morți. Îl primesc pe El ca Domn și Mântuitor în viața mea”. Și-a amintit cât de fericit a devenit din acea zi. Iubea amintirea acelei zile.

Pe când Dorel trecea pe lângă casele vecinilor, a mirosit cozonac de la cuptoarele de cărămidă din curți. Era o prăjitură delicioasă de Paște, cu rahat și aromă de vanilie.

Casa în care locuia era mică, văruiată în alb și în față avea o fântână și flori; în curtea din spate, părinții creșteau vaci și găini. Când Dorel ajunsese acasă, mama lui era acolo.

„Mamă”, spuse Dorel în timp ce-și mânca supa, „te rog, lasă-mă să merg la biserică în dimineața de Paște.”

„Dorel”, răspunse mama lui, „nu vreau să ai de-a face cu oamenii aceia. De altfel, autoritățile supraveghează Paștele. Te vor prinde!”

Ea era o femeie micuță și durdulie, cu ochi verzi și părul drept.

„Mamă, eu sunt creștin. L-am primit pe Isus Cristos în inima mea. Vreau să merg la biserică.”

Punându-și mâinile în șolduri, mama lui se răsti: „Dar Dorel, eu nu cred în Dumnezeu și vreau ca nici tu să nu crezi. Gata cu prostiile astea!”

Paștele se apropia și Dorel trebuia să ia o hotărâre.

Să merg la biserică sau la școală în ziua de Paște? Dacă merg la școală, totul va fi bine. Dacă merg la biserică, mama mă va bate, la fel și tovarășa Ionescu.

În acea seară, înainte de culcare, se rugă și ceru ajutor Domnului. Apoi își aminti povestirea biblică despre cei trei băieți care au refuzat să se închine înaintea unei statui și care au fost aruncați în cuptorul de foc. Și el trebuia să fie gata să sufere.

A doua zi s-a trezit dimineața devreme, la cântatul cocoșului. Se îmbracă încet cu hainele cele mai bune și apoi se furișă din casă în timp ce părinții săi dormeau. Când a ajuns la biserică, sala era plină de oameni și el se alătură corului de copii aflat în față. De la amvon, predicatorul a spus: „Cristos a înviat!” Și toți cei din biserică au răspuns: „Adevărat c-a-nviat!” Au urmat multe cântări frumoase despre mântuirea de păcate oferită de Dumnezeu prin Isus Cristos, despre moartea și învierea Sa. Dorel era foarte fericit pentru că a ales să fie acolo.

Însă, după câteva zile, Dorel veni la biserică, acolo unde locuiam eu, ca să vorbească cu mine. Privea în jos, cu umerii plecați. L-am luat de mână și atunci i-am văzut vânătaile.

„Te rog să ai grijă, Genovieva. Mama m-a bătut și vrea să te bată și pe tine. A fost chemată la securitate unde a avut o discuție lungă cu colonelul Ceucă. El i-a spus mamei că ar trebui să arunce cu pietre în tine și să te omoare. E tare furioasă și mi-e teamă ca nu cumva să-ți facă ceea ce a spus.”

„Ne vom ruga”, am spus eu.

Ca să-l liniștesc și să-l încurajez, am continuat să-l țin de mână.

După câteva zile, am ieșit cu fratele meu, Costică, în oraș, la cumpărături. Deodată, la un colț de stradă, o femeie a început să țipe și să arunce după mine cu pietre. Mi-am acoperit capul cu mâinile, însă fără prea mare folos - câteva pietre m-au lovit. Era mama lui Dorel, Aurica. Mă înjura și se apleca după alte pietre. Atunci, Costică a alergat la ea ca să o oprească, iar eu am fugit.

La repetițiile de cor, ne-am rugat cu toții pentru Aurica. Dumnezeu a răspuns la rugăciune în modul cel mai neașteptat.

Aurica a început să aibă mari dureri de picioare. Doctorul i-a spus:

„Aveți o cangrenă la picior, din cauza unei infecții în sânge. Infecția se extinde foarte rapid. Trebuie să vă amputăm piciorul mai sus de genunchi.”

După câteva luni, pe patul de moarte, Aurica i-a mărturisit lui Dorel:

„Te rog, iartă-mă. Spune-i și Genovievei că o rog să mă ierte. Vreau să devin creștină. Știu că viața mi-e pe sfârșite și îmi pare rău că nu voi putea merge niciodată cu tine la biserică.”

„Te iert, mamă”, spuse Dorel. „Sunt bucuros că tu crezi acum în Domnul Isus.”

„Și eu vreau să-mi rededic viața Domnului”, spuse tatăl său.

Dorel era trist că mama lui se afla pe patul de moarte, însă nu putea să fie decât mulțumit că acum ea a primit în dar viața veșnică.

A meritat să rămân credincios Domnului, s-a gândit el. Mama nu mă va mai bate, dar profesorii?

Capitolul 21

Ultimul vagon

În Iași era din nou primăvară. Brândușe albastre și galbene înfloreau în grădina din fața bisericii de pe strada Sărărie. Acolo, în clădirea de o singură încăpere, cincizeci de copii se rugau pe genunchi, cu capetele plecate: „Doamne, ajută-ne să ajungem la Caransebeș, să cântăm pentru Tine acolo. Amin!”

„Genovieva, ai mare grijă!”, mi-a șoptit tata, după ce copiii au plecat acasă. „Am fost chemat la securitate și cei de acolo mi-au cerut să nu las corul să plece.”

El ocupa funcția de diacon și răspundea de toate hotărârile luate de biserică, de când pastorul bisericii a fost ucis, cu trei ani în urmă.

Era o vreme de mare persecuție a creștinilor. Țara se afla sub cruda dictatură a lui Nicolae Ceaușescu, dar persecuția era sofisticată, subtilă și bine organizată. Comuniștii nu doreau scandaluri publice ce ar fi putut să creeze simpatie pentru creștini.

După noile regulamente, copiii erau obligați ca în dimineața de duminică să curețe parcurile, nici vorbă să cânte Domnului, la biserică. Unii profesori, deghizați în călugări și călugărițe, participau la slujbele de Paște tocmai ca să urmărească elevii.

În preajma sărbătorilor, femeile nu aveau cu ce să facă cozonaci. Comuniștii se asigurau ca ingredientele necesare să nu se găsească nicăieri. Cu două luni înaintea Paștelui, magazinele alimentare nu mai erau aprovizionate cu făină, drojdie, esențe de vanilie și lămâie.

În ciuda tuturor împotrivirilor, am călătorit cu corul și am cântat în toată țara. Domnul făcuse multe minuni. *Ne va ajuta El din nou*, m-am întrebat. *Trebuie să avem încredere în El, dar și să fim gata să suferim pentru El*. În vacanța de primăvară am fost invitați să cântăm în biserici aflate tocmai în celălalt colț al țării. Așa se face că am petrecut multe ore repetând cântările de Paște.

„Și ce răspuns ai dat celor de la securitate?”, l-am întrebat pe tata.

„Le-am zis că Biblia ne învață să ascultăm doar de Dumnezeu, nu de om. Isus a spus: *‘Lăsați copilașii să vină la mine și nu-i opriți’*, datoria mea este să aduc copiii la Dumnezeu. Este treaba voastră să-i opriți, nu a mea.”

„Și?”

„Dacă nu vrei să-i oprești tu, noi o vom face!”, a strigat la mine comandantul Ionescu. „Dar o să plătești pentru asta!”

„M-a amenințat mai rău ca niciodată.”

„Am cumpărat deja biletele”, am spus. „Și toată lumea este încântată de plecare.”

„Dă copiilor biletele”, m-a sfătuit tata, „și spune-le să meargă la gară doi câte doi. Există o lege care interzice călătoriile în grup pentru creștini. Nu le oferi prilejul să te acuze.”

„Mulțumesc, tată”, i-am spus, în timp ce-l îmbrățișam.

Mi-am amintit de seara în care au venit la mine doi diaconi din Caransebeș. Călătoriseră toată noaptea cu trenul. Ne-am dus în spatele bisericii, să vorbim.

„Genovieva, te rugăm să vii și în zona noastră”, mi-a cerut Rădoi cu toții, unul dintre diaconi. „Copiii din bisericile noastre trebuie să învețe de la cei din corul vostru cum să-și pună încrederea în Domnul.”

„Am auzit că în urma Corului Sion răsar coruri de copii ca florile”, interveni Cocârțău, celălalt diacon. „Este exact ceea ce trebuie județului nostru. Vă așteaptă bisericile din Reșița, Oțelu Roșu, Obreja, Simeria și bineînțeles, Caransebeș.”

„Vom veni în vinerea dinaintea Paștelui, dacă toate merg bine”, am promis eu, „însă va trebui ca înainte să stăm mult în rugăciune.”

După multe repetiții, corul era gata de călătorie. Copiii învățaseră pe de rost toate cele douăzeci de cântări de Paște. Teodor, fratele meu, cânta la orgă. Silvia, Nelu și Costică acompaniau la chitări. Copiii recitau poezii și versete din Scriptură între cântări. Totul era bine pregătit. În sfârșit a venit și ziua plecării.

În Vinerea Mare, pe la ora cinci dimineața, pe când era încă întuneric, copii somnoroși soseau la gară din toate direcțiile. Ei cărau în mâini geamantane mici sau sacoșe. Când ajungeau pe peronul gării, se pfeceau că nu se cunosc, și urcau în vagoane diferite. Trenul plecă curând, iar copiii, îngrămădiți la ferestre, fluturau din mâini, luîndu-și rămas bun de la părinții lor.

Pe măsură ce trenul prindea viteză, ne-am regrupat cu toții într-un singur vagon.

„Copii!” am ridicat eu glasul, dorind să mă fac auzită de toți, „În această călătorie trebuie să fiți atenți la sunetul trianglului. De fiecare dată când îl veți auzi sunând: Fiți atenți! Poate fi o chemare la rugăciune sau cine mai știe cel!”

„Daaa!”, au răspuns cu toții.

„La București schimbăm trenurile”, am continuat, „Să nu vă pierdeți! Stați mereu câte doi. De acolo vom lua trenul spre Caransebeș. Acum, vom avea un timp de rugăciune, să cerem ajutor Domnului. Avem dușmani care nu vor să ajungem acolo.”

Ne-am rugat cam cincisprezece minute în tăcere, apoi copiii au început să se joace și să povestească. Mai târziu, după câteva ore, și-au scos pachetele de prânz. Pârjoalele cu usturoi și pâinea proaspătă de casă miroseau îmbietor. Deja fetele și băieții uitaseră de pericol. Însă inima mea era grea.

„Mai mulți ofițeri de securitate călătoresc în vagoanele de clasa întâi”, spuse Teodor. „Oare ce au de gând?”

„Și eu mă întreb”, am spus eu. „Au trecut de mai multe ori pe lângă noi și ne-au numărat. Chiar am auzit pe unul dintre ei zicând: ‚Cincizeci și cinci.’”

Pe la unsprezece, trenul a ajuns în București. Copiii au coborât și discret m-au urmat câte doi. Gara de Nord era foarte aglomerată, iar copiii își făceau loc cu greu ca să ajungă la peronul trenului de Caransebeș. Trenul se afla deja acolo și toate vagoanele erau pline cu vârf, cu excepția unuia singur, aflat la coadă.

„Acest vagon merge la Caransebeș?”, am întrebat un tânăr ceferist înalt.

„Da, doamnă. Nu vedeți semnul?”

Dar oare de ce este atât de liber?, m-am întrebat.

„Și acest vagon merge la Caransebeș?”, întreabă Teodor un alt ceferist ce ținea în mână un fluier.

„Da, domnule, urcați!”, ne-a îndemnat el.

Am urcat cu Teodor în vagon, iar copiii ne-au urmat. În difuzoare se anunța plecarea trenului. *Oare de ce își zâmbesc unul altuia cei doi ceferiști?*, m-am gândit în timp ce îi priveam pe fereastra vagonului. *Ce face el acolo? Schimbă tăblița?*

Am coborât din tren.

„Ceva se petrece aici”, murmură Teodor, care dintr-o săritură, a ajuns lângă mine.

„Uite, tăblița de Caransebeș de pe vagonul nostru a dispărut”, am spus. „Acum scrie Videle!”

Au de gând să ne lase la Videle, o fundătură din afara Bucureștiului! Doamne, salvează-ne!

Nu era timp pentru discuții cu ceferiștii, deci repede am lovit trianqlul cu bagheta. Toți copiii au apărut la geamuri ca să vadă ce se întâmplă.

„Coborâți! Acest vagon va fi deconectat la Videle!”, am strigat cât am putut de tare.

„Mergeți în vagoanele din față!”, strigă Teodor. „Repede! Nu mai avem decât cinci minute!”

Copiii coborâra pe peron și cu bagajele lor mici în mâini fugiră să găsească locuri libere în vagoanele supraaglomerate.

„Nu mai este loc în acest vagon!”, strigă o femeie.

„Vă rog, lăsați-mă să urc în vagon, trebuie să urc”, o ruga stăruitor micuța Claudia.

Am stat pe peron cu Teodor, Silvia, Nelu și Costică până când toți copiii s-au urcat într-unul din cele nouăsprezece vagoane. *Au urcat toți copiii?*, mă întrebam. *Doamne, ajută-i!* Imediat ce a pornit trenul, am sărit și noi în el.

După cinci ore de călătorie, trenul aglomerat a ajuns la Caransebeș. Am sărit pe peron și am alergat de-a lungul vagoanelor, bătând tare în triangu. Teodor a numărat copiii care coborau.

„Patruzeci și șase... patruzeci și opt... cincizeci! Slavă Domnului! Toți copiii sunt aici!”

Cam zece mașini ne așteptau ca să transporte copiii la biserică.

„Am fost amenințați de securitate”, mi-a destăinuit Rădoi. „Ei au spus că ne vor bate și ne vor confisca permisele de conducere dacă vom transporta copiii. Însă noi suntem gata să plătim prețul.”

„Unul dintre diaconi a avut o viziune”, mărturisî Cocârțau. „A văzut îngeri în jurul corului, care protejau copiii. Aceasta ne-a încurajat pe toți.”

Când am ajuns în sfârșit la biserică, clădirea era plină până la refuz și mulți credincioși așteptau afară, în picioare. Copiii de acolo ne-au întâmpinat cu flori. A fost o rugăciune de introducere și un cuvânt de salut. Apoi corul copiilor și-a început programul. Corul Sion a cântat minunat în seara aceea, și mulți ascultători aveau lacrimi în ochi.

Ce li se va întâmpla copiilor când vor ajunge acasă?, m-am întrebat.

Capitolul 22

Parada

„Să nu ai alți dumnezei afară de Mine. Să nu-ți faci chip cioplit, nici vreo înfățișare a lucrurilor care sunt sus în ceruri, sau jos pe pământ, sau în apele mai de jos decât pământul. Să nu te închini înaintea lor și să nu le slujești.” (Exodul 20:3-5)

Era o seară de duminică, în primăvara anului 1978. Serviciul divin se terminase. Seara aceea, ca de obicei, am dirijat corul și programul copiilor a ținut patruzeci și cinci de minute. Câteva sute de oameni au ascultat mai întâi cântările copiilor, apoi predica pastorului invitat. Toată lumea era pregătită de plecare, iar eu îmi luam rămas bun de la copii, îmbrățișându-i pe rând. Când am ajuns la Mirela, o fetiță de doisprezece ani, a început să plângă.

„De ce plângi? Spune-mi te rog”, am întrebat-o, apucându-i mâna.

„De fiecare dată când ne întoarcem duminica seara de la biserica, mama ne bate pe mine și pe sora mea.”

Mirela era o fetiță zveltă cu ochii verzi. Avea o fire liniștită, plăcută și m-am întristat când am aflat cât de mult suferă doar pentru că venea la cor.

„Mama este comunistă și spune că nu există Dumnezeu în ceruri”, adăugă sora ei, Daniela. „Ea spune că Partidul Comunist este Dumnezeu.”

Daniela avea zece ani, părul negru și ochii căprui. Ea era plină de viață și comunicativă, însă acum avea lacrimi în ochi.

„Ne este frică să mergem acasă.”

„Voi ați fost credincioase Domnului de când v-ați dăruit viețile Lui, acum trei ani”, le-am spus, îmbrățișându-le. „Nu ați lipsit la nici o repetiție, nici o duminică. Fie ploaie sau ninsoare, ați venit aici să-L servim pe Domnul. Tu, Mirela, reciti atât de bine, iar tu, Daniela, ești o solistă așa de bună pentru cor. Domnul este mândru de voi și cu siguranță El vă va proteja și vă va ajuta să rămâneți credincioase Lui.”

Câteva copii, când le-au văzut plângând, mi s-au alăturat în rugăciune.

Mirela și Daniela au plecat de la biserică și au luat autobuzul spre casă. Pe la ora nouă seara au ajuns la apartamentul lor. Locuiau în cartierul Nicolina, într-unul din zecile de blocuri de locuințe înșirate de-a lungul râului Bahlui. Au urcat la etajul trei cu liftul. Au pășit pe vârfuri până la ușa apartamentului și Mirela a băgat încetișor cheia în broască. *Doamne, ajută-ne!*, se rugau ele.

Când au intrat în hol nu era niciun zgomot. Părinții dormeau adânc. Locuiau într-un apartament de trei camere cu pereții și podelele acoperite cu covoare persane, iar mobila era din stejar închis la culoare. S-au dus în bucătărie, au luat câte o felie de cozonac cu scorțișoară, abia scos din cuptor, apoi s-au îndreptat spre dormitorul lor.

„Mulțumesc, Doamne!”, șopti Mirela pe când se învelea. Daniela zâmbi fericită și adormi.

Luni dimineață, au plecat cu toții de acasă, părinții la lucru, iar cele două surori la școala aflată nu departe de casa lor. Clădirea de cărămidă a școlii avea trei etaje, cu multe săli de clasă pe fiecare palier și un teren de sport. Profesorii erau de obicei severi și le dădeau multe teme. Însă era ziua dinaintea vacanței de 1 mai când, la fel ca de 23 august, muncitorii, elevii și copiii erau obligați să slăvească președintele țării cu cântece și dansuri populare, plecându-se în fața portretului lui. Înainte de sărbători, ca să se pregătească pentru defilare, fabricile și școlile își scurtau

programul de lucru timp de două săptămâni. Mirela ura acele zile. Ea știa că Dumnezeu porunea să te închini numai Lui și nu altcuiva.

Profesoara ei a precizat:

„Vom termina orele mai devreme ca să ajungem pe dealul Copou. De acolo vom porni spre centrul orașului. Fiți foarte atenți! Aceasta va fi repetiția finală și totul trebuie să iasă perfect. Va cânta fanfara militară. Televiziunea și înalți demnitari vor fi acolo, poate chiar și președintele. Vom defila pe ritmul fanfarei militare. Când vom ajunge în dreptul tribunei ne vom opri și ne vom întoarce cu fața spre scenă și portretul președintelui. Muzica se va opri și în răpăit de tobe veți fugi la locul stabilit. Vă veți ghemui, sprijiniți pe genunchi, cu capul plecat. Președintele va vedea mesajul pe care îl vom scrie cu trupurile noastre: „Glorie președintelui nostru!” Deci, pe 1 mai, la ora șase dimineața, să fiți prezenți cu toții în dealul Copou, îmbrăcați în uniforme de defilare. Se va face prezența, participarea este obligatorie!”

În zorii zilei de 1 mai, pe la cinci dimineața, Mirela și Daniela au fost trezite de mama lor: „Serviți micul dejun și pregătiți-vă. Este o vreme frumoasă pentru defilare.”

Părinții fetelor pleacă la fabrică ca să se alăture grupului ce participa la festivitățile acelei zile. Mirela și Daniela s-au îmbrăcat în rochițele cu galben și albastru și s-au îndreptat spre locul de întâlnire din dealul Copou. Orașul era animat de mii de oameni ce se îndreptau spre locurile desemnate, unde așteptau să le vină rândul ca să dea slavă președintelui țării. Unii purtau steaguri pe care era scris numele conducătorului. Alții aveau baloane și flori. În aer plutea un miros de floricele și grătar. În următoarele cinci-șase ore, toată lumea trebuia să fie gata pentru a se pleca în fața acestui dumnezeu al comunismului.

Peste tot puteai citi lozinci: „Slavă lui Ceaușescu, Prințul Păcii!”, „Slavă Fiului Omului Nicolae Ceaușescu!”, și „Slavă și

Cinste Președintelui nostru și Partidului Comunist, Aducătorul de Fericire!”

Mirela știa că astfel de cuvinte trebuie spuse numai lui Isus, iar comuniștii le-au furat și le-au dat acelui dictator crud.

„Aș vrea ca această manifestație să nu aibă loc niciodată”, a spus surioarei ei în drum spre locul întâlnirii.

„Și eu aș vrea”, încuviință Daniela. „Cine știe, poate va ploua.”

„Da, hai să ne rugăm ca să plouă și parada să fie anulată. Nu vreau să mă plec decât în fața Domnului Isus, nimănui altcuiva”, a fost de acord Mirela, zâmbindu-i surioarei ei.

Apoi, Mirela căzu pe gânduri: *Doamne, aș vrea să fug de la această defilare. Mă simt atât de singură. Profesorii mă spionează, părinții, la fel. Singura mea bucurie este să merg la biserică și să Te laud pe Tine alături de copiii din cor.*

Curând au ajuns pe dealul Copou, cu două ore înainte de începerea paradei. Era o dimineață luminoasă, însorită, cu cerul senin. Toate străzile erau blocate de poliție și armată, așa că nimeni nu se putea strecura ca să fugă de la paradă.

Pe la opt, Mirela și Daniela erau deja obosite de atâtea ore de stat în picioare. Însă Dumnezeu le veghea. Dintr-o dată au simțit adierea unui vântișor ce trăgea încet nori de ploaie. Nu după mult timp au început să cadă și primii picuri de ploaie. Curând ploua cu găleata.

Barierile au fost ridicate și parada de 1 mai din acel an a fost oficial anulată. Toată lumea a fost trimisă acasă. Mirela zâmbea. Adânc, în inima ei, știa că Dumnezeu o iubește atât de mult încât a trimis ploaia chiar pentru ea.

Copiii din cor continuau să se roage pentru Mirela și Daniela, în special pentru ca Dumnezeu să atingă inima mamei lor. Cu toate acestea, în următoarele săptămâni, situația din familia celor două fete s-a înrăutățit.

Într-o seară, după ce au rezolvat temele pentru a doua zi, fetele au început să se pregătească de culcare. Au stins lumina, au

îngenunchiat la marginea patului și pe când se rugau, Mirela a auzit un zgomot la ușă. *Oare ne ascultă cineva cum ne rugăm?*, s-a întrebat ea.

Dintr-o dată, ușa a fost deschisă brusc de mama lor care strigă: „La cine vă rugați voi?! Vă interzic să vă rugați! Nu există Dumnezeu!”

„Mamă, El e aici și ne aude.”

Mirela știa că vorbele îndrăznețe o vor mânia pe mama ei, însă simțea că este datoră să le rostească.

„Și Isus este în inima noastră”, mai spuse ea.

Pălmuindu-le peste obraji, mama lor a început să-L înjure pe Isus.

„Mamă”, se rugă Daniela, „nu-L înjura pe Isus. Îl iubesc atât de mult! El este atât de bun! Dacă Îl mai înjuri, voi plânge până voi muri.”

„Mai bine moartă, decât creștină!”, a strigat ea.

Fără să-și potolească furia, mama a început să le tragă pe cele două fete de păr, izbindu-le cu putere una de cealaltă. Fetele țipau de durere.

„De acum înainte, duminica, am să vă încui în casă. Niciodată nu veți mai merge la biserică!”

Pentru Mirela părea că venise sfârșitul lumii. Daniela nu se mai oprea din plâns. Însă Dumnezeu, pe care amândouă Îl iubeau atât de mult, veghea peste ele cu un anume plan.

A doua zi, mama fetițelor a început să se simtă rău. Ca membră de partid avea acces la cei mai buni doctori. Aceștia, după mai multe investigații, i-au spus: „Rezultatul analizelor nu este deloc bun”. L-au chemat imediat pe soțul ei și i-au spus că soția lui suferea de o boală incurabilă; avea de trăit mai puțin de un an.

Cu febră și în dureri mari, zăcând pe pat, mama chemă fetele:

„Ați fost fete așa de drăgălașe, însă eu m-am purtat așa de urât cu voi. Vă rog să mă iertați. Vorbiți-mi despre Domnul Isus, despre Dumnezeu. Vreau și eu să devin creștină.”

Mirela și Daniela împărtășiră mamei tot ce știau. Că Isus a murit pe cruce pentru păcatele noastre și sângele lui ne curăță de orice păcat. Ele i-au mai spus și versetul din Ioan 3:16: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.”

„Da, cred!”, a spus mama fetițelor.

Isus i-a umplut inima de pace și bucurie. Mai târziu și tatăl lor s-a întors la Domnul.

Primăvara, mama lor muri. Mirela și Daniela, deși triste, mulțumeau Domnului că mama lor era mântuită. Ele știau că se vor întâlni din nou cu ea în ceruri.

Fetițele au mărturisit tuturor că mama lor devenise creștină, iar comuniștii au aflat. Care vor fi consecințele?

Capitolul 23

Microfoanele ascunse

„Câte cutii cu Biblii ați primit?”, întrebă domnul Negru pe Iulian, nepotul meu.

Iulian se afla într-o sală de la școală, pentru a fi interogat. Era un băiat micuț, de doisprezece ani, frumușel, cu ochi căprui, iar părul îl avea castaniu și creț. El acompania corul copiilor la chitară.

„Ce Biblii?”

„Nu te preface că nu știi”, strigă domnul Negru, un tânăr securist, înalt, cu părul ondulat, blond, cu ochelari fumurii. „Tu singur, cu gura ta, le-ai numărat și i-ai spus surorii tale că sunt câte cincizeci în fiecare cutie. Nu-ți mai amintești?”

Iulian tăcea.

„Avem noi mijloace să aflăm totul. Acuma, ieși afară!”

În acea zi, Iulian plecă acasă posomorât. El și sora lui, Corina, locuiau de micuți cu familia mea.

Cum de au aflat ce-am vorbit noi acasă?, se întrebă Iulian. *Doamne, ajută-mă!* Era epuizat după cele patru ore petrecute în camera unde a fost interogat. Nu demult, același om încercase să-l convingă să renunțe la corul copiilor. În aceeași cameră, un profesor l-a lovit peste degete, care s-au umflat și s-au învinețit.

Iulian era implicat în distribuirea pe ascuns a Bibliilor încă de la vârsta de opt ani. Misiunea lui era să supravegheze strada. Se

plimba de-a lungul străzii, atent la tot ceea ce se întâmpla în jur. Bibliile erau rapid descărcate din mașină numai atunci când strada devenea pustie.

Când a ajuns acasă, în șoaptă, s-a adresat Corinei și bunicei:

„Ei au auzit ce am vorbit noi în sufragerie. Nu cred că-i bine să descărcăm aici ultimul transport.”

„Cum să știe?”, întrebă Corina.

Ea era mai mare cu un an decît fratele ei și părul șaten deschis îl purta strâns la spate, într-o codiță.

„Nu-mi plac vecinii noștri”, a mai spus Iulian, măcinat de un presentiment sumbru.

„Nici mie”, aprobă Corina. „Pe la ei se perindă tot felul de oameni ciudați.”

Iulian a stat pe gânduri mult timp și a alcătuit un plan. A doua zi, a venit de la școală cam pe la ora două după-amiază. *Trebuie neapărat să vorbesc cu Ionel*, și-a spus el. *Părinții lui vin la ora șase de la lucru.*

Și-a pus în gură o bucată de gumă de mestecat trandafirie din care puteai face baloane mari, apoi a ieșit afară prefăcându-se că se joacă.

„Ce ai aici, Iulian?”, întrebă Ionel, vecinul de șapte ani.

„Nu vezi? Un autobuz roșu cu etaj”, răspunse Iulian, scoțând tacticos o lamă de gumă din pachet după care o băgă în gură.

„De unde-l ai? Nu am mai văzut niciodată așa ceva”, spuse Ionel, privind fascinat jucăria.

„E un cadou de la prietenii mătușii mele din Anglia. Dacă vrei, poți să te joci și tu un pic.”

„Îmi dai niște gumă de făcut baloane? Vreau și eu, căci mama îmi spune că nu găsește nicăieri în magazine.”

„Îți dau un pachet întreg, cu o singură condiție”, spuse Iulian.

„Care?”

„Arată-mi jucăriile din camera ta.”

„Vino cu mine”, acceptă Ionel.

Și Iulian îl urmă pe Ionel în casa vecină. Părinții lui Ionel erau membri de partid și aveau slujbe bune.

„Ai o casă drăguță”, a spus Iulian, pe când pășea pe covorul persan din sufragerie. Ajuns acolo, și-a rotit privirea peste tot - stânga, dreapta, sus, jos - scrutând totul cu mare atenție.

„Ce ai acolo?”, întrebă Iulian.

„E un magnetofon”, răspunse Ionel. „Apeși un buton și înregistrează tot ceea ce spui. L-au instalat niște oameni care au venit la noi. Tata îl folosește când voi aveți musafiri. Apoi oamenii vin și iau înregistrarea.”

Asta era tot ceea ce Iulian trebuia să vadă.

„Mulțumesc, Ionel. Poți păstra autobuzul și cutia de gumă.”

Deci așa m-au auzit ei numărând Bibliile! Să anulăm următorul transport?, se întrebă el. *Doamne, ajută-mă ca să știu ce să fac.*

Odată întors în casă, împărtăși Corinei și bunicii tot ceea ce descoperise. De atunci, când era vorba de secrete, vorbeau numai în șoaptă. *Oare sunt ascultate și alte camere?*, se întrebă Iulian. Începu să caute prin casă orice obiect ce părea suspect.

După câteva zile, în casă parcă începuse să se audă un sunet întrerupt, ca un puiut. Nu aveau radio în casă, nici aparate electronice.

„Corina, auzi și tu sunetul?”, o întrebă pe sora lui.

„Da! Oare de unde vine?”, șopti ea.

Cu urechile ciulite și-au dat seama că zgomotul venea de la coșul sobei.

„Trebuie să fie un microfon”, șopti bunica. Când bunicul vostru trăia, a găsit unul în pod. Atunci când se strică, începe să șuiere așa.

Iulian se așează în genunchi, pe podea, și privi în sus, de-a lungul coșului.

„Trebuie să urc pe acoperiș”, șopti el.

Bunica se plimba prin curte și veghea, iar Corina ținea scara.

„Doamne, ajută-mă”, se ruga Iulian pe când urca pe scara șemineului. „Iată-!” spuse el, apucând de firul băgat în horn și trăgându-l afară.

La capătul firului era atașat un mic obiect metalic, nu mai mare decât o nucă. Un sunet sacadat se auzea dinăuntru: *Biiip, Biiip, Biiip*.

„Uitați-vă”, șopti el, când s-au întors în casă.

„Ce să facem cu ăsta?”, șopti Corina.

„Să-l îngropăm în grădina din spate”, răspunse Iulian, în timp ce bunica pune scara la loc.

Au săpat iute o groapă în grădină unde au pus microfonul care încă mai scotea sunete. Au astupat-o apoi cu pământ pe care l-au bătătorit până când nu s-a mai auzit nimic.

„E mort!”, spuse Iulian și izbucniră amândoi în râs.

După o săptămână a urmat un alt transport de Biblii care și de această dată a fost descărcat cu bine. Însă securitatea bănuia că ceva nu este în ordine.

La școală, domnul Negru îl interogă din nou pe Iulian.

„Ce-ai făcut cu microfonul?”

„Care microfon? Nu știu despre ce vorbiți.”

Securitatea a continuat să planteze microfoane, însă Iulian a făcut mai dificilă ascultarea convorbirilor familiei noastre.

Capitolul 24

Ascunzătoarea

În seara aceea, Corul Copiilor Sion a cântat în fața unei congregații numeroase. Una din cântări era inspirată din Psalmul 91: „Nu trebuie să te temi nici de groaza din timpul nopții... Pentru că zici: Domnul este locul meu de adăpost..., nici o nenorocire nu te va ajunge.” Copiii au cântat minunat această cântare. *Însă își vor aminti ei aceste cuvinte în vremea necazului?*, mă întrebam eu.

Iulian și Corina, împreună cu verii lor, Babi și Laura, urmau să fie testați chiar în acea seară, după ce au venit acasă de la biserică. Locuiau cu bunica, însă ea plecase pentru câteva zile în vizită la niște rude din altă localitate. Înainte de plecare, le spuse: „Să vă mai uitați din când în când și-n beci.”

„Desigur”, o liniști Iulian.

El împlinise paisprezece ani, avea o față plăcută și ochii negri sclipeau de inteligență. Avea umor și când râdea, făcea gropițe în obraji.

Corina era frumoasă, cu ochi căprui, gânditori și dinți albi ca perlele. Atunci era îmbrăcată cu bluza albă și fusta lungă pe care le purta de obicei la biserică.

De la biserică, după ce serviciul divin s-a terminat, cei patru au urcat cu tramvaiul dealul Copou și au coborât la stația George Coșbuc. Până acasă mai aveau de mers aproape zece minute. Deși la acea vreme era mereu întuneric, nu le-a fost niciodată teamă, cel puțin până atunci.

Imediat cum treceai de colțul străzii se zărea casa, însă în acea seară, Iulian a observat ceva suspect: „Luminile din bucătărie sunt aprinse!”, spuse el.

Cu toții înlemniră.

„Sunt sigur că am controlat totul înainte de plecare. Este ci-neva în casă.”

„Să ne întoarcem la biserică.”, sugera Laura, care împlinise nouă ani.

Laura avea părul lung și drept. Era îmbrăcată cu o rochiță de catifea verde, cea mai frumoasă pe care o avea. Ochii ei mari erau îngroziți de spaimă.

„Și poarta este larg deschisă. Am încuiat-o când am plecat”, spuse Babi, băiatul de opt ani, blond cu ochi albaștri. „Să ne ascundem în parc!”

„Nu putem lăsa casa așa”, răspunse Iulian. „I-am promis bunicii că voi avea grijă de toate... și de beci!”

Beciul era săpat în curtea din spatele casei. Vecinii credeau, bineînțeles, că nu era nimic altceva decât un loc în care erau păstrate legumele. Acolo, însă, era o ascunzătoare pentru câteva mii de Biblii. Ca să ajungi în beci trebuia să deschizi o ușită și să cobori șapte trepte. Acolo, de jur împrejur, vedeai rafturi pline de cartofi, varză și păstârnac. Dar rafturile ascundeau intrarea către un tunel secret în care erau depozitate Bibliile.

Iulian își aminti că bunicul îl învățase odată: „Când ești în pericol, cheamă pe Domnul. El te va ajuta.”

„Hai să ne rugăm”, a spus Iulian.

„Doamne, întărește-ne Tu și apără-ne!”, s-au rugat ei.

Copiii nu puteau merge la niciunul din vecini să ceară ajutor. Toți îi evitau din pricina credinței creștine.

Pășind cu teamă, cei patru copii intrară în curte. Gospodăria era împrejmuată de un gard din plasă împletită, iar cei din familie aveau grijă ca poarta de fier să fie încuiată. În față era o grădini-

țã de trandafiri unde o tufã mare, înfloritã, își întindea ramurile pânã la pãmânt.

În spatele casei era o grãdinã mare de legume, câțiva meri, o vie și un șopron pentru lemne.

Casa micã, vãruitã în alb, avea un hol ce pornea de la intrare, două dormitoare, o bucãtãrie și o cãmarã. Când au intrat în casã, inimile lor bãteau cu putere.

„Cineva mi-a mutat patul”, a remarcat Laura, cercetând locul cu teamã. „Poate se ascunde dedesubt.”

„Și dulapul a fost mutat. Priviți, toate hainele au fost rãvãșite!”, adãugã Corina.

S-a mai întâmpalat odatã așã, își aminti Iulian, pe când eram foarte mic. Bunicul a spus cã securitatea intra în case fãrã mandat, ca sã caute Bibliei; de aceea, cât am fost plecați, au intrat ca niște hoți.

Copiii au cercetat fiecare colțișor al casei, s-au uitat sub toate paturile și au deschis toate șifonierele ca sã se convingã cã nu era nimeni ascuns în casã. De-abia atunci s-au liniștit.

Dar în ascunzãtoarea noastrã?, se întrebã Iulian și fugi iute în spatele casei. Aprinzând lanterna, coborî treptele beciului. Da, toate erau la locul lor.

Luã un sãculeț de cartofi și ieși afarã. Nici nu-și imagina ce întrebuițare le va da cartofilor chiar în noaptea aceea.

„Hai sã uitãm de necazuri”, a spus Corina, ținând în mână o plãcintã cu mere. „Am ajutat-o pe bunica sã o coacã, înainte de a pleca.”

Corina a și pus laptele la fiert și împãrți fiecãruia dintre copii câte o canã.

Înainte de a merge la culcare, Iulian citi tuturor cu voce tare Psalmul 91. Simțea cã trebuie sã-i încurajeze pe toți, dar mai ales pe Babi și Laura, musafirii lor. Domnul le reamintea din nou prin Cuvântul Sãu: „Nu te teme de groaza din timpul nopții... Dacã faci din Cel Preaînalt locul Tãu de adãpost... niciun rãu nu te va

atinge.” Au încuiat poarta și ușa, au închis luminile, apoi s-au rugat și au mers la culcare. Curând, dormeau cu toții în pace, dar nu pentru mult timp...

Telefonul sună.

Iulian ridică receptorul.

„Alo!”

„La telefon, colonelul Ceucă”, se auzi o voce joasă. „Doresc să vorbesc cu doamna Sfatcu!”

„Nu este acasă”, răspunse Iulian, frecându-se la ochi.

Se uită la ceasul de pe perete. Era ora unu noaptea.

„Atunci am să vorbesc cu tine. Am auzit că ascundeți Biblii. Unde sunt?”

Bunicul lui Iulian îl învățase să răspundă la întrebări în așa fel încât să deruteze inamicul.

„Biblii? Nu înțeleg, despre ce vorbiți?”

„Vom veni în control. Dacă le vom găsi, o veți sfârși toți în pușcărie.”

Colonelul închise telefonul.

Toți copiii se treziseră. Se rugau pe genunchi.

„Doamne, păzește-ne Tu și nu-i lăsa să găsească Bibliile!”

După cincisprezece minute au auzit o mașină care s-a oprit în fața casei.

Copiii stinseseră luminile, toată casa era în întuneric. De la geam, au văzut doi bărbați care au coborât din mașină. Unul era mare și înalt, iar celălalt scund. Erau îmbrăcați cu haine închise la culoare. Țineau în mâini niște instrumente ciudate, asemănătoare unor bețe.

„Au și lanterne”, observă Babi.

„Cred că sunt colonelul Ceucă și maiorul Mekenie”, șopti Corina.

Cei doi au deschis poarta cu o cheie, apoi s-au îndreptat direct spre un loc anume din spatele curții. Au început să miște încet acele instrumente deasupra pământului, cu mare atenție, centimetru cu centimetru.

„Oare, ce fac?”, întrebă Laura

„Caută tunelurile subterane”, explică Corina.

Curând vor ajunge lângă ascunzătoare, își spuse Iulian. *Doamne, ce să facem?*

Iulian își aminti din nou vorbele bunicului. Securitatea ura scandalurile publice și zgomotul. Ei operau pe întuneric, când nimeni nu-i vedea. Dintr-odată știu ce au de făcut.

„Babi, vino cu mine”, șopti el. „Am nevoie de ajutorul tău. Trebuie să trezim toți câinii din vecini. Ei ne vor ajuta.”

Printr-o fereastră mică, cei doi băieți se strecurară fără zgomot afară. Iulian avea în mână săculețul de cartofi. Pitiți după tufa de flori, au început să arunce cu cartofi chiar pe acoperișurile caselor vecinilor.

Buț! Buț! Buț! Buț!, se auzea din toate părțile.

Aproape fiecare casă avea câte un câine care a reacționat imediat.

Hau-hau! Hau-hau!

Cei doi copii s-au furișat înapoi în casă.

Vecinii, în pijamale, au început să iasă din case și să se plângă de bufniturile ce se auzeau dinspre acoperișuri.

Securiștii nu mai aveau vreme de pierdut. Trebuiau să plece de acolo înainte ca câinii să alerge după ei. Au intrat în mașină și au dispărut în noapte.

După o jumătate de oră, pe stradă era din nou liniște. Copiii dormeau liniștiți, iar Bibliile se aflau la loc sigur.

Dumnezeu ne ajută întotdeauna când ne punem încrederea în El și Îl slujim cu îndrăzneală. Și copiii se aflau în siguranță, deocamdată.

Capitolul 25

Cartea interzisă

Nepoata mea, Corina, venea cu credincioșie la Corul Sion. Totodată se implicase și în lucrarea subterană de distribuire a Bibliilor. Într-o zi, pe când era gata să plece la școală, sună telefonul și ea se grăbi să răspundă:

„Alo!”

„Corina, sunt Adriana. Ai putea să-mi aduci cartea promisă?”

„Sigur că da, voi face tot ce ține de mine.”

„Atunci, pe curând”, spuse Adriana, după care a închis telefonul.

Sper că nu au priceput despre ce vorbim, își spuse Corina. Multe din conversațiile lor telefonice erau înregistrate.

Ieși din casă și se îndreptă spre marginea grădinii din spatele casei, unde era construit un beci în care păstrau, pe timpul iernii, legumele. Deschise ușa și coborî cele șapte trepte. O grămadă de cartofi ascundea un loc secret în care erau ascunse Bibliile. Luă una, o ascunse sub flanelă și cu câțiva cartofi în mână închise ușa la loc. Intră apoi în camera ei, căci era timpul să se pregătească pentru școală. *Oare mă vor prinde?*, se întreba Corina.

Adeseori și-a auzit bunicul spunând: „Biblia este o carte care trebuie prețuită și împărtășită tuturor.” Între timp, bunicul murise, însă Corina păstra în inima ei acele cuvinte.

„Mi-aș dori foarte mult să am o Biblie”, îi spusese Adriana, colega ei, cu o săptămână înainte. Bunica mea a fost credincioasă

și avea Biblia ei. Înainte de a muri mi-a spus povestiri despre Isus, cum ne-a iubit și a murit pentru noi. Când bunica a murit, părinții mei, de frică, au ascuns Biblia. Era o carte foarte, foarte veche.

„Atunci am să-ți aduc eu o Biblie, însă te rog să nu spui nimănui cine ți-a dat-o.”

„Aș vrea să am o credință ca a ta”, a mai spus Adriana. „Poate că Biblia, citind-o, mă va ajuta. Tu ești întotdeauna amabilă și plină de pace.”

Pe la ora unu, Corina și Iulian au plecat la școală, care era la douăzeci de minute de mers pe jos. Erau îmbrăcați cu uniforme de elev, bleumarin, iar la gât aveau cravata roșie de pionier. Cravata trebuia să le amintească mereu că au rostit un angajament, să fie buni comuniști, să nu creadă în Dumnezeu și să lupte împotriva religiei. Copiii care refuzau să depună acest jurământ erau luați de la părinți și duși în orfelinate comuniste.

Școala era o clădire mare cu două etaje, iar acolo învățau peste o mie de elevi. Unii, învățau dimineața, alții, după-amiaza. Corina și Iulian frecventau cursurile de după-amiază.

„Te rog să ai grijă!”, spuse Iulian surorii lui, pe când se apropiau de școală. „Îl știi pe fratele Ursan de la biserica noastră? Într-o zi, pe când stătea la rând, la pâine, și-a scos Biblia din geantă, fără să-și dea seama. Dorea să pună pâinea în geantă și Biblia deasupra. Un milițian l-a văzut și l-a arestat.” „Nu știi că n-ai voie să arăți Biblia în public?”, a țipat către el.

„E groaznic!”, a zis Corina. „Am auzit că poți fi arestat pentru propagandă religioasă dacă te prind că oferi cuiva o Biblie. Dar tu știi că bunicul reușea întotdeauna să ocolească astfel de legi. Și eu vreau să fac la fel.”

Prima oră de clasă a Corinei era cea de marxism. Cei treizeci și șase de elevi se liniștiră brusc în momentul în care doamna Frost, profesoara de marxism, intră în clasă. Era mică de statură, purta părul tuns scurt, avea ochii verzi, bulbucăți și un nas cu niște nări mari, late. Purta pantofi cu tocuri înalte și avea un costum

roșu, elegant. Se îndreptă direct către catedră și fără să deschidă catalogul, s-a adresat copiilor:

„Astăzi am primit ordin să fac o percheziție în clasă”, spuse pe un ton sever. „Ghiozdanele pe bancă și mâinile la spate!”

Inima Corinei începu să bată cu putere. Se ruga în gând: *Doamne, ajută-mă!*

Rând pe rând, doamna Frost cercetă gențile copiilor. A găsit horoscoape, cărți de joc, reviste interzise și țigări, însă nu a spus un cuvânt.

Doamne, ajută-mă!, continuă să se roage Corina atunci când doamna Frost a ajuns în dreptul ei și răsturnă pe bancă tot ceea ce era în geantă. Corina se albi la față, văzând cum Biblia ei a căzut sub privirile profesoarei.

„Ce-i cu această carte?”, întrebă doamna Frost.

„Este o Biblie”, răspunse Corina.

„Tu ai adus-o la școală?”

Liniște.

„Răspunde-mi!”

Toată clasa se uita ținută la Corina.

Dacă spun că am adus-o pentru Adriana, atunci ea va avea neazuri, se gândi ea. Își strânse buzele tare.

„Am să sun la miliție”, spuse doamna Frost.

Curând sosi un milițian încălțat cu cizme înalte de piele, înarmat cu un baston de cauciuc. Doamna directoare sosi și ea împreună cu o persoană ce o fotografie pe Corina cu Biblia pe bancă.

Cred că vor să-mi intenteze un proces, se gândi ea. *De aceea îmi fac atâtea fotografii.*

„Cei care cred în această carte sunt extrem de periculoși”, a spus milițianul, ridicând Biblia în mână.

„În plus”, adăugă doamna Frost, „am fost informați că eleva Corina îi învață pe copii să se roage.”

„De ce-ai adus cartea la școală, Corina?”, întrebă milițianul.

„Este Biblia mea. O iubesc. Nu trece o zi fără să citesc din Biblie.”

Milițianul părea încurcat, iar copiii deveniseră ochi și urechi.

„Nu știi că este interzis?”, întrebă milițianul, după care lovi cu bastonul în banca Corinei.

„Această carte îmi dă speranță și pace.”

„Taci din gură!”, țipă milițianul. „Dacă mai vorbești așa, te trimit la casa de corecție!”

„De acum încolo”, anunță directoarea, „Corina va sta în ultima bancă. Vreau bănci goale la dreapta, la stânga și în fața ei. Purtați-vă cu ea ca și cum ar avea o boală molipsitoare. Tratați-o ca și cum ar fi surdo-mută.”

Corina a fost condusă într-o cameră goală și lăsată acolo timp de câteva ore. Îi era foame și era gata să leșine. Iulian a fost adus și el în aceeași cameră. Veni și un securist care își ascundea privirea după niște ochelari fumurii, ca să îi interogheze.

„Dacă nu renunțați să mergeți la biserică și să cântați la chitară, la corul copiilor, vă trimitem la orfelinat.”

Apoi îi lovi pe copii cu bastonul de cauciuc până când amândoi au început să plângă.

„De unde ai Biblia?”

„Bunicul ne-a lăsat una”, răspunse Iulian.

„Voi ascundeți acasă Biblii?”

„În casă?”, întrebă Corina. „Nu!”

„Va trebui să facem o percheziție în casă.”

Curând, doi securiști i-au dus pe Corina și Iulian acasă și au percheziționat fiecare cameră și dulap din casă. Au tăiat chiar și o saltea. S-au urcat apoi și în pod.

„Ce aveți în beciul acela?”, a întrebat unul dintre cei doi pe când se pregăteau să plece.

„Varză și cartofi”, răspunse bunica.

Doamne, întunecă-le vederea, s-a rugat Corina.

Omul cu ochelari fumurii coborî câteva trepte.

Sunteți terminați!, se gândi Corina.

Însă omul reveni imediat, afișând o expresie dezgustată.

„E plin de noroi acolo!”

Mulțumesc, Doamne!, s-a rugat cu recunoștință Corina, pe când cei doi plecau.

Corina s-a întors la școală a doua zi, deși credea că totul era pierdut. *Nimeni nu va mai dori o Biblie, după cele întâmplate.*

Dar a avut o surpriză.

„Corina, ai fost extraordinară! Ai fost atât de curajoasă! Și fața ta strălucea toată. Erai atât de liniștită! Am observat că toți copiii te-au admirat”, i-a șoptit Adriana, colega ei, atunci când nimeni nu se uita la ele.

„Și mai vrei o Biblie?”, întrebă Corina.

„Da”, răspunse Adriana, „dar nu numai eu, sunt și alte fete care și-ar dori această carte.”

Ajunsă acasă, Corina își aminti de bunicul ei care ascundea Biblii în diferite locuri și apoi le spunea oamenilor unde pot să le găsească. Astfel, dacă persoana era prinsă cu Biblia, putea spune că pur și simplu a găsit-o.

Așa suntem mai puțin expuși pericolului, gândi Corina.

Câteva zile mai târziu, la școală, Adriana zâmbea fericită. Corina știa bine motivul bucuriei și de aceea a zâmbit și ea. Mai mult ca oricând, Corina era convinsă că Biblia este o carte care trebuie prețuită și împărtășită. Această credință a ajutat-o să meargă mai departe, deși președintele României, în lupta dusă împotriva Bibliei, făcuse din familia ei o adevărată țintă.

Capitolul 26

Mesajul

„Nu te înspăimânta și nu te îngrozi, căci Domnul, Dumnezeuul tău, este cu tine în tot ce vei face.” (Iosua 1:9)

Președintele Ceaușescu declarase război Bibliei. Familia mea se afla prima pe lista celor urmăriți din pricina activităților ilegale. „Arestați-i pe cei din familia Sfatcu”, a ordonat el. „Trebuie puși cu toții în lanțuri!”

Iulian făcea parte din familia Sfatcu și de aceea se întrebă: *Oare mă vor aresta și pe mine?*

În oraș se simțea o oarecare stare de neliniște, iar în biserică își făcea loc frica. Mulți își ascunseră Bibliile. Chiar și cuvântul *Biblie* aducea frică în inimi. Peste tot erau milițieni care percheziționau casele, căutând literatură creștină și împiedicau oamenii să se adune la rugăciunea de seară. Legăturile telefonice întrerupte și cenzurarea corespondenței făceau aproape imposibilă comunicarea între credincioși. Erau arestări, bătăi și interogări.

Iulian, la numai cincisprezece ani, se afla prins în mijlocul evenimentelor. Doi dintre unchii lui și soțiile lor au fost arestați. Șase sute de Biblii au fost confiscate din mâinile lor. Iulian știa multe despre ceea ce se întâmpla în subterană.

„Să nu vorbești cu nimeni, niciodată, despre asta!”, l-au învățat ei. Și el, niciodată, nu a scos o vorbă.

Mic de statură pentru vârsta lui, Iulian era un copil serios, care gândea destul de matur.

Părul ondulat, șaten, ochii căprui, adânci, nasul ușor acvilin îl făceau să arate ca un muzician. Ceea ce și era de fapt, însă atunci nu era vreme de cântat la fluier sau chitară. Avea un dezvoltat simț al umorului, moștenit de la bunicul său, ceea ce, împreună cu îndrăzneala sa, l-a scos din multe situații dificile.

Mereu își amintea de vorbele bunicului: „Domnul este întotdeauna cu tine, fii tare!”

Acum, bunica care îi creștea pe el și pe sora lui, Corina, îl luă deoparte, și-i șopti la ureche: „Du-te la Rădăuți, la unchiul Avram. Trebuie să primească acest mesaj.”

Și i-a dat o casetă.

Iulian a ascuns caseta sub tricou, apoi luă niște bani dintr-un sertar și plecă. Mergea repede pe strada Coșbuc, cu mâinile în buzunare, și trăgea cu piciorul în câte o piatră de pe drum, ca să pară fără griji.

Inima lui, însă, era plină de îngrijorare. *Ajută-mă, Doamne! Ajută-mă, Doamne!*, își repeta în gând.

Cunoștea fiecare ungher al străzii, căci încă de când împlinise opt ani era trimis ca să vegheze discret împrejurimile. Ca-ntr-o joacă, străbătea strada lungă de un kilometru, dintr-un capăt în altul, urmărind totul: mașini oprite fără motiv, oameni cu ochelari fumurii ce se ascundeau după stâlpii de telefon, tremurul ciudat al perdelelor ce ascundeau umbre suspecte. Întors acasă, putea să dea un raport detaliat. Dacă nu era nici o primejdie, noaptea, Bibliile erau descărcate din microbuz și ascunse în beciul din spatele casei de unde erau, mai apoi, distribuite cu mare grijă.

Doamne, ajută-mă să duc cu bine mesajul, se ruga încontinuu, Iulian. *Dacă nu vor primi caseta, vor face o mișcare greșită*. Deși nu privea de loc în urmă, urechile-i erau atente la orice sunet. Din spate, se auzea din ce în ce mai tare zgomot de pași. Păreau a fi a unuia încălțat cu cizme soldățești. *Oare, sunt urmărit?* Se grăbi ca să prindă un tramvai care tocmai oprise în stație. Și cadența pașilor din urma lui se întăți. Urcă în tramvai prin ușa din spate,

apoi, după ce cumpără un bilet, își făcu loc prin mulțimea călătorilor, ajungând la ușa din față. La nevoie, era decis chiar să sară din tramvai.

„*Ori duc caseta la destinație, ori o distrug*”, hotărî el. Tramvaiul se îndrepta spre centrul orașului, lângă gară. Privirea-i zbură pe geam, atrasă de un grup de fete și băieți de vârsta lui ce se jucau împreună și râdeau fericiți. Cât de diferită era viața lui de a lor!

După câteva minute, tramvaiul s-a oprit în stație. Iulian a sărit jos și a alergat spre gară. Auzea același zgomot de cizme în urma lui. Când a început să alerge mai repede și cizmele din urma lui alergau mai repede.

Acum era sigur că cineva îl urmărea. Nu mai era timp de pierdut. Alergă repede în toaleta gării, se încuie înăuntru, luă caseta de sub tricou, o aruncă la pământ, apoi o sfărâmă călcând-o în picioare. Apoi aruncă totul în closet și trase apa. Se asigură că în urma lui nu a rămas nici o dovadă, apoi ieși afară. Totul se petrecuse în mai puțin de un minut.

„Aha, aici erai!”, spuse omul, pufnind nervos și respirând greu.

Pentru prima dată Iulian își privi în față următorul. Era un om gras în jur de cincizeci de ani și aveau un revolver prins de curea.

„De ce-ai alergat așa?”, întrebă omul în timp ce-l percheziționa, apăsându-și mâinile aspre peste tot trupul lui Iulian.

Însă nu a găsit nimic, așa că Iulian s-a întors acasă.

„Nu am reușit”, a spus el bunicii, cu lacrimi în ochi.

„E bine, totuși, că nu a căzut în mâinile lor”, spuse ea. „Poate că Dumnezeu ne va da o altă ocazie.”

În aceeași seară, Iulian a încercat din nou, cu o altă copie a mesajului. De data aceasta a luat-o cu el și pe sora lui, Corina. Pregătiră o geantă plină cu haine, printre care au ascuns și caseta.

„Să mergem”, a spus Iulian.

Bunica s-a rugat pentru ei și cei doi copii au plecat. Era întu-neric beznă. Corina era cu un an mai mare decât Iulian și deja trecuse prin multe aventuri din pricina credinței. Ploua acum și

vântul biciuia ramurile și frunzele pomilor. Când au ajuns în dreptul parcului, cineva a apărut de după un copac.

„Stați! Nu mișcați!”

O lumină puternică îi orbi, ținându-i pe loc, după care se fixă pe geantă. Era un milițian.

„Ce aveți acolo?”, a întrebat el, arătând cu degetul spre geantă.

Tăcere. Iulian credea că totul era pierdut. Inima începu să-i bată cu putere. Deodată și-a dat seama că avea o singură șansă:

„Bibiii!”, a răspuns el, după care a izbucnit în râs.

Corina a început să râdă și ea.

„Îndrăznești să faci glume cu mine?”, strigă milițianul, începând să înjure. „Piei din fața mea! Copii nebuni!”

Zis și făcut. La miezul nopții, cei doi au ajuns la destinație și au înmânat mesajul. Deocamdată, cei implicați în distribuirea Bibliilor se aflau în siguranță.

Capitolul 27

Bobul de grâu

În România nu aveai voie să vorbești cu cineva despre Isus. Biblia era o carte ilegală. Mulți creștini trăiau cu frică, unii mureau în circumstanțe misterioase.

Gabi împlinise șaptesprezece ani. Avea un păr lung, negru, iar ochii căprui, migdalați îi dădeau un aer exotic, atrăgător. Ea a fost una dintre primii copii care au venit la Corul Sion, pe care l-am înființat în biserica mea din Iași. Locuia împreună cu părinții și doi frați mai mici, într-un apartament de la etajul trei, al unui bloc aflat pe malul râului Bahlui. Crengile brazilor care înconjurau blocul aproape atingeau fereastra camerei ei.

Gabi cânta la chitară și compunea cântări despre Isus. Purta pe umăr o geantă din pânză, lucrată manual, în care își ducea Biblia ei mare. Era plină de însemnări făcute pe marginea textului, cu aproape toate versetele subliniate. Când apărea duminică la repetițiile de cor, copiii strigau: „A venit Gabi! A venit Gabi!”

În ziua de 4 martie 1977, după apusul soarelui, Gabi și prietenele ei se aflau în apartament, la rugăciune. Cerul era roșiatic. Deodată clădirea începu să se cutremure.

„Cutremur! Afară!”, strigă mama Gabrielei.

Gabi, familia și prietenele ei au coborât cât au putut de repede scările blocului. Ei s-au alăturat sutelor de oameni care deja ieșiseră afară, alergând înfricoșați departe de clădiri. Blocurile se scuturau ca spicile de grâu în vânt.

Dar, dintr-o dată, Gabi a alergat înapoi spre bloc.

„Biblia mea! Biblia mea!”, a exclamat ea.

„Gabi! Gabi!”, o strigă mama ei.

„Vino înapoi”, strigă și Ela. Însă Gabi dispăru în clădire.

După câteva minute, a apărut, răsuflând din greu, ținând strâns la piept Biblia.

„Nu pot trăi fără ea! Nu pot trăi fără ea!”, a spus Gabi, în timp ce pământul încă mai tremura.

Gabi câștigă admirația tuturor, cu excepția securității.

Gabi trecea deseori pe la biserică ca să-și împărtășească necazurile cu mine.

„Tatăl meu a devenit membru în Partidul Comunist, și mama mea bea, mi-a mărturisit odată. Mă simt atât de singură acasă. Singura mea bucurie este să vin la Corul Sion și să citesc Biblia.”

Într-o zi, primi din partea securității o somație prin care i se cerea să se prezinte la sediul lor central din dealul Copou. Ea s-a rugat tot drumul până la clădirea cenușie de trei etaje a securității, pe strada Codrescu.

Un gardian i-a deschis ușa grea și a condus-o până la camera 307. Încăperea se afla la parter cu tavanul înalt și gratii la ferestre. Pe un perete era agățat un tablou cu Președintele Ceaușescu. Maiorul Mekenie aștepta așezat comod într-un fotoliu. Turc de origine, avea tenul măsliniu și era de vârstă mijlocie. Era îmbrăcat într-o uniformă militară elegantă. Cu un gest, a invitat-o să ia loc pe o bancă tare aflată în fața lui.

„Domnișoară Gabriela, am auzit că sunteți în posesia unei Biblii. De unde o aveți?”

„Eu... eu am găsit-o sub o bancă”, răspunse Gabi.

Fața ei albă se îmbujoră și inima îi bătea tare. *Doamne, ajută-mă!*, se ruga ea.

„Voi, creștinii, întotdeauna găsiți Biblii sub bănci. Oare de ce nu găesc și eu una?”, întrebă el, în timp ce își aprindea o țigară. „Știi cumva cine a lăsat-o acolo?”

„Nu știu”, răspunse Gabi.

Apoi începu să se plimbe nervos, arătându-și epoleții roșii și decorațiile cu panglică albastră pe piept.

„Cine vine la voi acasă sâmbătă seara?”, întrebă Mekenie.

„Prietenele mele.”

„Nu știi că sunt interzise adunările în case? Dă-mi numele lor.”

Gabi privi în jos. *Niciodată nu am să dau vreun nume. Nu voi fi informatoare!*

„Noi știm totul”, continuă el. „Tatiana, Mihaela, Liliana, Mariana, Daniela și Miceta. V-ați auto-denumit *Cele Șapte*, nu-i așa?”

„Da”, încuviință Gabriela.

„Și săptămâna trecută a mai venit o fată nouă? Ce nume are?”

Gabi privi în jos. Buzele îi tremurau și gândi: *Nu am să-ți spun niciodată. Nu te vei atinge de Silvia.*

„Am fost informați că grupul vostru se roagă pentru Israel. Te avertizez, dacă nu încetați cu aceste întâlniri, veți plăti cu moartea. Nu cumva ești implicată și în distribuirea ilegală a Bibliilor? Uită-te la minel!”

Gabi își îndreptă scurt ochii către el, apoi privi din nou în jos. *Poți să-mi faci ce vrei, n-am să spun nimic*, gândi ea.

„Încă ceva”, adăugă maiorul. „Ai invitat-o pe colega ta de bancă, Silvia, să vină la corul copiilor din biserică. Te avertizez, las-o-n pace! Acum ieși afară de aici!”

Gabi a plecat direct acasă. În acea săptămână, la școală, toți cei patruzeci de elevi din clasa ei au fost obligați să răspundă la un chestionar ce cuprindea și întrebările: „Crezi în Dumnezeu?”, „Te rogi Lui?”, „Deții o Biblie?”, „Participi la adunări religioase?”

Gabi a răspuns afirmativ la toate întrebările. Dar se întreba: *Unde va ajunge chestionarul? La securitate?*

După orele de școală, Gabi a început să discute cu Silvia, o fetiță mică de statură, blondă, cu ochii albaștri.

„Cum ai răspuns la chestionar?”, întrebă Gabi.

„Eu... eu...”, răspunse Silvia, „am scris *Nu* la toate întrebările. Mi-a fost frică!”

„Să știi, Silvia, atunci când îți dăruiești viața Domnului Isus, El este cu tine și te ajută să nu-ți mai fie frică.”

„Știi, mi-a plăcut să merg cu tine la biserică. În special, mi-a plăcut să cânt în corul copiilor. Însă este prea riscant să mai vin. Profesoara m-a avertizat ca să stau departe de tine.” Silvia evita privirea Gabrielei.

„Faci cum dorești”, a spus Gabi, încercând să nu se supere. „Însă nu uita că mereu te voi iubi și mă voi ruga pentru tine.”

Mai târziu, în acel an, Gabi s-a înscris la Școala Postliceală Sanitară ce pregătea asistenți medicali. Una dintre colegele ei se numea Iolanda și era fiica unui securist.

Într-o zi, clasa lui Gabi a învățat să facă injecții.

„Mă lași să fac practică pe brațul tău?”, întrebă Iolanda.

„Da”, răspunse Gabi, și întinse brațul stâng.

Dar de ce este atât de agitată?, se întrebă Gabi. *Și de ce tremură așa?*

După un timp, Gabi s-a îmbolnăvit și s-a retras de la școală. Brațul stâng s-a umflat dublu față de mărimea normală. Aproape un an de zile a stat ținută la pat. Doctorii au fost nevoiți să-i amputeze brațul.

„Gabi e pe moarte!”, m-a anunțat mama ei, cu lacrimi în ochi.

„Tare bun copil a fost”, a adăugat tatăl ei.

Bătrânii bisericii i-au adus acasă Cina. Rând pe rând, copiii din cor o vizitau și plângeau.

„Nu fiți triști! Eu merg în cer”, le spunea ea. „Ce mult am să mă bucur când Îl voi vedea pe Isus!”

„Te rog, citește-mi Psalmul 17 cu versetul 15”, o rugă într-o zi pe Mariana, prietena ei.

Mariana a deschis Biblia și a citit cu voce tare: „Dar eu, în nevinovăția mea, voi vedea fața Ta: cum mă voi trezi, mă voi sătura de chipul Tău.”

Când termină de citit, Gabi a închis ochii și a plecat la Domnul.

Au trecut câteva săptămâni de la înmormântarea Gabrielei. Corul copiilor se afla la repetiția pentru serviciul de seară. Locul Gabrielei rămăsese neocupat. Nimeni nu dorea să se așeze pe scaunul ei. Copiilor le era dor de ea și voiau să cânte numai cântări despre cer.

Deodată ușa s-a deschis. Copiii au văzut în prag o fată micuță de statură, blondă, cu ochi albaștri. Era Silvia, fosta colegă de bancă a Gabrielei. A pășit încet, în față.

„Am venit să vă mărturisesc ceva”, spuse fata și izbucni în plâns.

Se făcuse liniște și copiii o ascultau.

„Am avut un vis”, spuse Silvia. „Am visat că am murit și am ajuns în iad. Era un loc întunecos, cu fețe urâte peste tot. Era un iaz de foc și miros de sulf. Eram înspăimântată și am strigat după ajutor. Dintr-o dată, din depărtare, a apărut Gabi. Era frumoasă, avea o rochie albă, lungă și purta pe cap o coroană de aur. S-a uitat drept la mine și a zâmbit.”

Silvia se opri.

„Vreau să merg și eu unde este Gabi”, a spus ea, plângând. „Nu vreau să merg în iad! Vă rog, primiți-mă înapoi în corul copiilor.”

Copiii au bătut din palme de bucurie, în timp ce Silvia luă loc pe scaunul lui Gabi.

În acea după amiază, am încheiat repetiția de cor cu vorbele lui Isus: „Dacă bobul de grâu care a căzut pe pământ nu moare, rămâne singur; dar dacă moare, aduce mult rod.” (Ioan 12:24)

Am păstrat în inimă acele momente de bucurie; securitatea era peste tot și oricare dintre noi putea fi arestat în orice moment.

Capitolul 28

Misiunea lui Petru

În 1979, în orașul Iași, a găsi un loc secret unde să celebrăm Paștele, era important, în special când vorbitorul era din străinătate.

„Ajută-mă, te rog, să găsesc un loc sigur”, l-am rugat pe Petru, un băiat din cor, pe când stăteam pe banca în spatele bisericii într-o seară.

El era un băiat de doisprezece ani, de înălțime mijlocie, cu ochii verzi și pistrui. Avea un tricou cu carouri de culoare galbenă pe care-l purta cu niște pantaloni bleu.

„Am să-mi dau toată silința”, m-a asigurat el. „Cei de la securitate nu trebuie să știe. Securiștii îl necăjesc pe bunicul meu și-l întreabă mereu de Biblie.”

Petru știa că, în fiecare an, profesorii se deghizau în haine de călugări și călugărite și participau la slujbele de Paște. Intrau în biserici, îngenunchiau și pretindeau că se roagă, dar în realitate spionau copiii. Când recunoșteau un elev, anunțau imediat miliția.

„O întâlnire ținută în secret este mult mai sigură”, am spus eu.

Petru își luă misiunea în serios. Ore în șir a colindat pădurile din jur. *Dacă suntem prinși, va fi numai din vina mea*, se gândea el.

În sfârșit, a ales un loc lângă o mănăstire, pe culmea unui deal. Era o poieniță cu iarbă verde, în mijlocul pădurii, unde cireșii sălbatici erau în floare. Ca să ajungi acolo, trebuia să urci pe o cărare abruptă mai bine de un kilometru. În următoarea zi, Petru a dat de știre că a rezolvat problema.

Sosi și dimineața de Paște. Soarele lumina dealul Cetățuia. Tufele înflorite de liliac alb și violet înmiresmau văzduhul.

Pe la ora opt și jumătate, treizeci de băieți și fete din corul de copii au ajuns acolo.

„Hristos a înviat!”, spuneau unii dintre ei pe măsură ce ajungeau și se alăturau grupului.

„Adevărat c-a înviat!”, răspundeau ceilalți.

S-au așezat în cerc, pe iarba moale. Însă Petru era la datorie. Se plimba în sus și în jos, scrutând împrejurimile.

Prietenii mei Silvia, Dănuț și Vieru și-au acordat chitarele și au început să cânte. Cu toții am cântat o cântare de Paște și păsărelele ni s-au alăturat. *Cip-Cirip! Cip-Cirip!*

„El e viu! El e viu!
Domnul meu a înviat!
El este viu pe totdeauna!
Și cei care cred în El
Vor primi viața veșnică și fericire în dar.”

Bâzzz-bâzzz! Și albinele i-au acompaniat pe tineri în acea dimineață.

Vorbitorul nostru se numea Ulf și era misionar danez. El era urât de securiști, dar mult iubit de creștini. El a citit din Biblie și a împărtășit istoria învierii.

„Fiul lui Dumnezeu a murit și și-a dat viața pentru noi”, a spus el. „Dumnezeu L-a înviat din morți. Dacă noi credem în El, Dumnezeu ne va învia și pe noi din morți.”

Orele au trecut repede. Curând a venit ora mesei de prânz.

Bunicii lui Petru și mătușa Silvia au adus mâncarea. Era pregătită acasă, căci locuiau aproape, chiar la poalele dealului. Au pus mâncarea pe față de masă întinsă pe iarbă. Ulf mulțumi Domnului pentru masă: sărmăluțe în foi de varză, brânză de oi, măsline, salam și pâine de casă. Vieru a adus într-o cofă de lemn apă rece, de la o fântână

din apropiere. Am terminat masa cu cozonacul cu aromă de vanilie, proaspăt scos din cuptor. Toată lumea a mâncat cu mulțumire.

După masă, i-am spus lui Ulf:

„Ce minunat ar fi să petrecem toată după-amiaza aici, cu tine. Tinerii au multe întrebări din Biblie.”

„Aș fi bucuros”, a spus Ulf

Misiunea lui Petru însă nu se sfârșise. El a văzut un călugăr ce pâdea de la o fereastră a mănăstirii. Nu-i plăcu sclipirea vicleană din ochii acelui bărbat. *Oare o fi cu adevărat călugăr?”*

Diaconii bisericii au adus pâine și vin și au împărțit Cina.

Petru se cățăraseră într-un salcâm înalt ca să cerceteze împrejurimile. Nu-i venea să-și creadă ochilor: cinci sau șase mașini de poliție înconjuraseră dealul și erau parcate la poale.

Milițienii au ieșit din mașini și au început să urce dealul, însoțiți de câini răi ținuți în lesă.

Într-o secundă, a coborât din copac, sărind de pe ultima creangă.

„Miliția!” striga el. „Au înconjurat dealul!”

„Trebuie să fugim!”, am spus eu.

„Au câini și ne vor prinde!”

„Pe genunchi!”, a strigat Ulf. „Să se scoale Dumnezeu, vrăjmașii Lui să se risipească; și potrivnicii Lui să fugă dinaintea feței Lui.” (Psalmul 68:1)

Am repetat cu toții acel verset cu glas tare.

Oare cum ne va salva Domnul?, mă întrebam eu.

Pe neașteptate, vântul a început să sufle. Norii au umplut cerul și întunericul a învăluit dealul. Am simțit pe față câțiva stropi de ploaie. Apoi s-a dezlănțuit o furtună violentă cu rafale de ploaie. Florile de cireș erau purtate în vârtejuri, ca niște fulgi de nea viscoliti.

„Acum putem fugi”, a spus Petru. „Câinii nu pot adulmea în ploaie. Ne vedem jos, la casa bunicilor mei!”

Toți au alergat la vale, printre hățișuri. Se țineau de lăstăriș sau se apucau de tufele din cale și așa au alunecat și au ajuns până la

vale. În cincisprezece minute, am ajuns cu toții la poalele dealului. Eram udă, murdară de noroi și plină de zgârieturi.

Petru a fost primul care a ajuns acolo. Unul câte unul ne strecuram în casă, prin ușa din spate.

„Suntem liberi cu toții!”, a spus el, răsuflând ușurat.

„Aleluia!”, am exclamat cu toții.

După o vreme s-a oprit ploaia. Petru se uita cu atenție prin fereastră.

„Iată, curcubeul!”, a spus el.

Apoi i-a văzut pe milițieni cu câinii lor cum au urcat în mașini și duși au fost.

Erau uzi learcă și arătau epuizați.

Nu am avut nici o îndoială. Domnul Paștelui a înviat și este cu noi! Însă suntem noi pregătiți pentru ceea ce ar putea să urmeze?

Capitolul 29

Picioarele cerboaicelor

În timpul unei vacanțe de vară, am fost invitată să vin cu corul copiilor să cântăm în câteva biserici din nordul țării.

După o călătorie cu trenul de patru ore, am ajuns la destinație. Admiram munții acoperiți de păduri verzi și cerul azuriu. Turme de oi și capre pășteau pe lângă râuri. Casele erau vopsite în nuanțe de mov deschis, albastru, roz și verde, ca ouăle de Paște. Țăranii munceau în costume naționale, brodate cu fire aurii și argintii. Pe gardurile de lemn erau pictați trandafiri. Totul era atât de liniștit, că nimeni nu și-ar fi imaginat că acolo ar putea fi securiști care să persecute creștinii. Curând am aflat că nu era deloc așa.

Familia care ne-a primit pe noi, cei cincizeci de copii și cinci adulți, ne-a servit masa la umbra unui stejar uriaș ce creștea în curte. Copiilor le-a plăcut brânza de oi și plăcinta de mere.

„Nu este vreme de pierdut”, le-am spus copiilor, după masă. „Să mergem în pădure, la poalele muntelui, să repetăm cântările pentru serviciul de seară. Mulți oameni vor veni să ne asculte. Trebuie să fim bine pregătiți!”

Într-o jumătate de oră eram deja toți într-o poieniță, așezați pe un covor de iarbă verde și moale. Flori delicate, albastre și roz, își arătau splendoarea și copiii au găsit zmeură sălbatică în apropiere.

Teodor, Silvia și Nelu și-au acordat chitățile, iar eu am ales prima cântare. Ce minunat era să cântăm laude lui Dumnezeu cu toată creația. Urșii, vulpile și căprioarele locuiau nu departe.

„Putem cânta ‚Este un steag?’”, întrebă Gabi, o fetiță de nouă ani.

„Sigur că putem”, am răspuns eu, și vom face și acțiunile corespunzătoare.

Curând, toți copiii cântau cât puteau de tare, acompaniați de chitări și de păsările din copaci:

„Să zboare sus, tot mai sus,
Steagul lui Isus,
Steagul lui Isus,
Steagul lui Isus.
Să zboare sus, tot mai sus,
Steagul lui Isus,
El e Regele iubit nespus.

Am un castel micuț
Și frumos în inimă,
Și frumos în inimă,
Și frumos în inimă.
Am un castel micuț
Și frumos în inimă,
Domnul Isus pe el tronează.

Să zboare sus, să-L vadă,
O lume-ntreagă,
O lume-ntreagă,
O lume-ntreagă.
Să zboare sus, să-L vadă,
O lume-ntreagă,
Domnul Isus, doar El tronează.”

Încă mai cântam când am auzit din spate:

„Stop! Ce faceți aici?”

Am privit cu toții spre omul îmbrăcat în uniforma bleumarin cu nasturi strălucitori de metal și chipiu. Ținea în mână un aparat de emisie-recepție, și încerca să comunice cu miliția locală.

„Doamne, salvează-ne!”, am început să mă rog.

Mi-am amintit de prietenul nostru, fratele Ulf care, odată, a fost în primejdie, după ce a împărțit Noi Testamente pe stradă. Dușmanii îl urmăreau. El a alergat și a alergat, urmărit de câțiva oameni.

Deodată a ajuns la un zid înalt din piatră și s-a gândit că va fi prins. În acel moment, Duhul Sfânt îi luminează în minte un verset din Bibliei, Psalmul 18:29: „Cu Dumnezeu meu sar peste un zid.” Fără să știe cum, sări peste zid, lăsându-și dușmanii încremeniți de uimire.

Acum, în pădure, era liniște. Copiii nu mai cântau și ciripitul pășărelelor încetase. Copiii, înspăimântați, priveau țintă spre milițian.

„Ce faceți aici?”, întrebă el din nou.

„Ne jucăm... și cântăm”, am răspuns eu.

„V-am auzit eu. Cântați cântari interzise. Nu știți că adunările creștine în pădure sunt împotriva legii? Acuma, urmați-mă cu toții, imediat, la secția de miliție. Ați înțeles?”

Le-am luat de mână pe Gabi și Cristina, două dintre fetițele mai mici.

Doamne, salvează-ne! La secția de miliție? Ne vor amenda și ne vor interoga. Nu vom ieși de acolo la timp pentru programul de seară. Biserica și copiii din sat vor fi atât de dezamăgiți!

L-am urmat cu toții pe milițian în tăcere, până la marginea pădurii. Eram ca mieii duși la tăiere. Când am ajuns la drumul mare, Duhul Sfânt mi-a adus în memorie un verset din același psalm: „El îmi face picioarele ca ale cerboacelor.” (Psalmul 18:33)

Și atunci leam ordonat copiilor:

„Luați-o la fugă!”

Copiii, atât au așteptat. Toți în aceeași clipă, am luat-o la fugă, lăsându-l în urmă pe milițian, căci picioarele noastre erau ca ale cerbilor.

„Îi pierd! Îi pierd!”, a vociferat milițianul în aparatul lui, luând-o la fugă după noi, atât cât putea de repede.

„Am să prind eu câțiva”, a spus el, gâfâind. „Stai pe loc, băiețelule!”

Însă Petronel, băiețelul de șase ani, a fugit ca o rachetă.

„Te prind eu, fetițo! Oprește-te!”

Însă micuța Laura a zburat ca o pasăre.

La un moment dat, m-am uitat înapoi. După atâta alergătură, milițianul se așezase obosit la marginea drumului, pufăind ca o locomotivă.

„Gata, a renunțat”, am zis eu. „Mulțumesc, Doamne!”

„Mulțumim, Doamne!”, au zis și copiii.

În acea seară, corul a adus Domnului multe cântări de laudă, mulțumindu-I că i-a scăpat încă o dată din mâinile dușmanului.

Capitolul 30

Zidul de protecție

Era vara anului 1979. Într-o seară, la biserica din Iași unde locuiam, s-a auzit un ciocănit în ușă. Era unul dintre diaconii Bisericii Baptiste din Vicovu de Sus, Aurel Coroamă. Cu un semn discret, mi-a dat de înțeles că dorea să vorbească cu mine în secret.

Am ieșit afară și ne-am așezat pe o băncuță.

„Vin în numele a patru biserici din localitatea noastră”, a spus. „Noi dorim să invităm Corul Copiilor Sion în localitatea noastră, să cânte pentru slava lui Dumnezeu. Voi ați călătorit în toată țara mii de kilometri, dar la Vicovu nu ați venit niciodată. Este doar la trei ore depărtare de Iași. Cu ocazia aceasta, copiii pot petrece câteva zile de vacanță la munte.”

„Vom veni”, am răspuns. „Să planificăm vizita în prima săptămână din septembrie, înainte de începerea școlii? În așa fel voi avea timp să pregătesc excursia, cu fratele meu, Teodor.”

„Așa va fi bine. Veți sta cu toții la mine. Am o casă mare. Nu uitați că le este interzis creștinilor să călătorească în grup, însă două persoane nu constituie un grup.”

„Le voi spune copiilor să meargă de la gară la casa voastră, doi câte doi.”

„Iată și banii pentru biletele de tren”, a spus el, întinzându-mi un plic.

„Mulțumesc.”

Eram încântată la gândul că vom pleca în excursie cu corul.
Însă vor fi copiii în siguranță?

Duminica ce a urmat, în livada din spatele bisericii, am dat copiilor vestea cea bună.

„Încă nu vorbiți cu nimeni de excursie”, le-am spus.

În săptămânile care au urmat, Teodor a cumpărat biletele de tren. Călătoria cu trenul până la Vicovu a decurs bine. Copiii se purtau ca și cum nu s-ar fi cunoscut între ei și nimeni nu și-a dat seama că formăm un grup.

Din gară, doi câte doi, copiii s-au îndreptat spre casa lui Co-roamă. În grădina din spatele casei erau aranjate mese lungi. Doamnele pregătiseră borș de pui cu leuștean, brânză de oi cu mămliguță și pâine de casă. Saltele umplute cu fân proaspăt erau întinse peste tot în casă, chiar și în pod.

Primele trei seri corul a cântat în biserici pline peste măsură. Nu am avut nici o problemă cu miliția. Credeam că ultima seară va fi la fel...

În după-amiaza acelei zile eram cu copiii în grădină. Adulții erau și ei acolo. Pregăteam programul de seară. Ne-am rugat în genunchi ca Domnul să ne folosească spre slava Lui.

„Aș vrea să mai repetăm încă o dată cântarea: „Domnul este Păstorul meu”, am spus eu.

Corul și instrumentele cântau într-o armonie minunată.

„Domnul este Păstorul meu,
Nu voi duce lipsă de nimic.
El mă paște în pășuni verzi,
El mă duce la ape de odihnă,
Îmi înviorează sufletul...
Chiar dacă ar fi să umblu
Prin valea umbrei morții,
Nu mă tem de niciun rău...”

Deodată cântarea se opri brusc. Copiii şușoteau și se uitau spre poartă, la un oaspete neinvitat cu o pălărie mare pe cap. Era un securist cu o expresie agresivă.

„Opriți-vă!”, a strigat.

Toți copiii au tăcut. De la poartă, s-a uitat asupra grupului. Apoi s-a uitat direct la mine și mi-a făcut semn cu degetul.

„Tu!” a spus el. „Vino cu mine la secția de miliție.”

„Eu? De ce?”

„Cântați cântări interzise. Hai, mișcă!”

Mi-am găsit ușor pantofii în iarbă și m-am încălțat. Mi-am netezit părul cu mâna și am început să mă rog. Inima îmi bătea cu putere. Știam că sunt în primejdie.

Milițianul s-a întors cu spatele și mă aștepta. Aveam doar un minut să-mi iau rămas bun de la copii. *S-ar putea să nu-i mai văd niciodată*, m-am gândit. I-am îmbrățișat pe Ligia, Gabi, Cristina și Petronel, pe cei mai mici.

„Rugați-vă pentru mine!”, le-am spus.

Copiii au venit lângă mine: patru, apoi cinci, apoi zece.... Cercul de copii a devenit tot mai mare și tot mai mare și mă strâneau din ce în ce mai tare. Curând m-au înconjurat din toate părțile. Nu mai puteam face un singur pas.

„Nu pleca! Nu pleca!”, strigau cei cincizeci de copii.

Copii mai mici au început să plângă.

„Nu pleca, Genovieva. Nu pleca!”

Milițianul își pierduse răbdarea.

„Vii odată?”, strigă el.

Am încercat să merg, însă copiii mă strâneau atât de tare că aproape nu mai puteam respira.

„Domnule, nu mă pot mișca. Vino dumneata să mă iei.”

A făcut câțiva pași spre mine. În acel moment, toți vecinii au ieșit din case în stradă și priveau scena. Milițianului nu i-a plăcut acea situație. S-a întors pe călcăie și dus a fost.

„Mulțumim, Doamne!”, au strigat copiii.

Se va întoarce?, mă întrebam. Oare să reluăm repetiția? Serviciul începe peste două ore.

Nici nu s-au uscat bine lacrimile copiilor, când am auzit o mașină ce se apropia. S-a oprit lângă poartă. Același om coborî, însoțit de un alt ofițer în uniformă. Ofițerul își ascundea ochii în spatele unor ochelari mari, fumurii. Într-o secundă, din nou, copiii au format zidul în jurul meu.

„Domnișoară Genovieva”, mi s-a adresat politicoș ofițerul în uniformă, „am primit ordin să vă ducem la secția de miliție, pentru un simplu control de rutină al identității. Într-o jumătate de oră vă aducem înapoi la copii. Vă rugăm să veniți.” Într-o secundă copiii au format zidul din nou.

„Nu pleca, Genovieva!”, au spus copiii și au început să plângă din nou.

Ofițerul era foarte nervos. Plânsetele copiilor se auzeau din ce în ce mai tare.

„Doamne Isuse, ajută-ne! Nu pleca, Genovieva!”

Toți cei cincizeci de copii plângeau și se rugau disperăți. Vocea milițianului nu se mai auzea. Îmi făcea semne, ordonându-mi să-l urmez.

„Trebuie să merg”, le-am spus copiilor. „Lăsați-mă să trec. Faceți-mi loc!”

Însă era pierdere de vreme. Copiii nu s-au urnit niciun pic.

„Nu se aude, acolo? Hai, vino! Te așteptăm!”, urla milițianul.

„Veniți de mă luați”, le-am spus. „Nu mă pot mișca. Sunt blocată aici!”

Cei doi milițieni s-au îndreptat spre mine. Îmi imaginam că vor împrăștia copiii cu bastoanele lor de cauciuc, dar s-au răzgândit. I-am văzut cum au urcat în mașină și au plecat.

Copiii s-au liniștit.

„Ce ușurare! Mulțumim, Doamne!”, au spus.

Apoi Cornel și Iulian au avut o propunere.

„Cât timp repetați în grădină, noi vom sta la poartă și vom urmări strada. Dacă va veni cineva vă vom anunța.”

Am mers la repetiție din nou și am reluat aceeași cântare:

„Nu mă tem de niciun rău,
Căci Tu ești cu mine
Tu îmi întinzi masa
În fața potrivnicilor mei.”

A trecut o jumătate de oră și am crezut că am scăpat de neazuri. Dar, deodată, Cornel și Iulian au alergat înspre noi.

„O mașină... pe stradă! O mașină de teren cu trei antene.”

Mașina a oprit în fața curții. Știam că este de la securitate.

Zidul de protecție s-a ridicat imediat în jurul meu. Alți doi ofițeri au coborât din mașină. Au vorbit de după gard cu voci calme, ca să câștige încrederea copiilor.

„Domnișoara Genovieva”, a spus unul dintre ei, „am primit ordin scris de arestare. Comandantul securității din Suceava te așteaptă. Trebuie să vii cu noi.”

„Înțeleg”, am spus și am dat din cap.

Am încercat din nou să-mi fac loc până la ofițeri. Dar zidul de copii nu mi-a permis. Acum toți cei cincizeci de copii plângeau și se rugau.

„Domnișoară Genovieva, nu putem să ne prezentăm la comandantul nostru fără tine”, a spus celălalt ofițer.

„Veniți să mă luați”, le-am spus. „Nu pot ieși de aici!”

Au făcut câțiva pași, dar atunci era ca și cum o putere invizibilă mult mai puternică decât ordinele primite i-a făcut să se întoarcă. Au plecat și nu s-au mai întors noaptea aceea.

O, ce minunat au cântat copiii în acea seară!

Capitolul 31

Când copiii se roagă

Corul copiilor Sion cânta atât de minunat încât devenise vestit. Toți rămâneau uimiți când ascultau pe copii lăudând pe Domnul. Oriunde cântau copiii, noi coruri se nășteau pentru gloria lui Dumnezeu. Din acest motiv securitatea ura corul. Ei amendau pe cei ce transportau copii cu mașinile lor și le confiscau permisele de conducere.

Era iarna anului 1979 și se apropia Crăciunul. Ne aflam în Oradea, oraș aflat la aproximativ cinci sute de kilometri de Iași. În ciuda persecuțiilor, pastorii au invitat Corul de Copii Sion să vină să cânte în bisericile lor. Trebuia să cântăm și în satul Tulca, ultima oprire din turul nostru, ce se afla cam la o sută de kilometri de Oradea. Câteva sute de oameni ne așteptau în biserica de acolo.

Cum vom ajunge la Tulca?, mă întrebam eu. Nu există niciun transport public către acest sat.

Domnul ne-a binecuvântat în Oradea în excursia aceea. Copiii știau mai bine de patruzeci de colinde pe de rost. Memoraseră și pasaje din Scriptură pe care le recitau între cântări. Instrumentiștii acompaniau corul frumos. Mii de oameni au venit să asculte copii și să înregistreze cântările. Străzile erau pline de oamenii care nu aveau loc înăuntru. La biserica cea mai mare, din cauza mulțimii, s-a blocat traficul de mașini. Copiii erau răsplătiți cu coșuri pline cu mere, portocale, nuci și bomboane. Iubeau fondantele învelite în stanioluri roșii, galbene, albastre și verzi.

Îmi doream cu ardoare ca Domnul să ne binecuvânteze și în Tulca. I-am spus fratelui meu:

„Tudorică, trebuie să găsim o soluție, ca să ajungem acolo.”

„Ce zici de Magda?”, sugeră el. „Lucrează la biroul de turism. Programează autocare și șoferi în excursiile pentru turiști. Tu știi cât de mult iubește corul copiilor.”

Am sunat-o la telefon.

„Voi face tot ce ține de mine”, a spus ea.

Curând am primit vești bune.

„Totul este aranjat”, a spus. „Șaizeci de copii și cinci adulți, pentru 25 decembrie. Așteptați în fața gării, la ora patru. Am plătit șoferul ca să vă duca și să vă aducă. Nu suflați o vorbă șoferului că sunteți creștini. Numai membrii Partidului Comunist se deplasează cu aceste autocare.”

„Am să le spun copiilor”, am spus eu.

A venit ziua de Crăciun, iar noi așteptam la gară.

„Șoferul nu trebuie să știe că îl iubim pe Isus”, le-am spus copiilor, pe când așteptam autocarul.

„Vom fi atenți”, m-a asigurat Cristina, o fetiță de zece ani. Ea ținea în mână triumphiul metalic pentru rugăciuni urgente.

Autocarul a venit. Șoferul, un bărbat puternic, înalt, a deschis ușile. El a coborât și a aprins o țigară.

„Copii, urcarea!”

Cei șaizeci de copii au urcat să-și ocupe locurile. Ceilalți adulți: Silvia, Elena, Teodor și Dănuț s-au așezat în spate, cu instrumentele lor. Eu am luat loc în spatele șoferului, lângă Cristina și Gabi, sora ei mai mica.

„Uau, ce lux!”, a exclamat Daniel, un băiat de doisprezece ani.

Copiii s-au așezat în scaunele confortabile, moi, acoperite cu catifea.

„Ce cald și bine este în autocar”, a spus Corina, o fetiță de nouă ani.

„S-a urcat toată lumea?”, a întrebat șoferul.

„Da”, am răspuns. „Suntem toți.”

Șoferul a închis ușile și a pornit motorul. Curând am ieșit din oraș și am trecut prin sate. Am vazut ciobani care își mânau turmele de oi. Fumul se înalța din hornurile caselor. Apoi nu am mai văzut nicio casă, ci doar câmpii albe.

Când autocarul a intrat în pădure, a început să ningă.

Apoi un baietel mic, Petronel, a început să murmure cântarea lui favorită. Tot corul și chitării i s-au alăturat:

Afară ninge cu fulgi mari;
Frumos e peste tot:
Grădinile s-au îmbrăcat
Cu-o haină de omăt.
Iar eu privind cum vin în zbor
Fulgi albi plutind ușor,
Sunt fericit că prin Isus
Alb ca zăpada sunt.

*Ca fulgul de nea,
Ca fulgul de nea,
Ca fulgul de nea
Să fiu prin El aș vrea;
Stea de zăpadă,
Steluță albă
Strălucitoare...
Și ziua și noaptea.*

Mă gândeam că șoferului îi plăcea cântarea... Brusc, autocarul s-a oprit la marginea drumului. Motorul s-a oprit. Șoferul s-a ridicat în picioare, roșu de mânie. A deschis ușile din față.

„Sunteți creștini?”, m-a întrebat.

„Da.”

„Atunci, coborâți din autocarul meu!”

Copiii au ascultat, șocați.

„Dar, domnule... am plătit biletele ca oricare călător.”

„M-ați înșelat!”

„Domnule, vă rog să ne duceți la destinație.”

„Nu transport creștini în autocarul meu!”

„Port o răspundere pentru acești copii. Nu ne puteți lăsa aici, în mijlocul pădurii. Ninge afară și se întunecă. S-ar putea să fie lupi.”

„Toată lumea jos din autocarul meu!”, a spus el, deschizând și ușile din spate.

„Domnule, vă rog să ne duceți măcar până în satul următor”, l-am implorat. „Nu ne arunca în zăpadă în noaptea de Crăciun!”

„Afară!”, țipă el. „Dacă nu ascultați, vă duc pe toți la miliție!”

În timp ce îmi pledam cauza în fața șoferului, Cristina a lovit triunghiul pentru rugăcini urgente: *Cling-cling!* Copiii de lângă culoar au îngenunchiat. Ceilații au plecat capetele. Cu mâinile împreunate și ochii închiși, se rugau.

Șoferul s-a uitat la ei.

„Ce? Un autocar plin de copii care se roagă!”, a exclamat el.

Apoi, parcă un înger a venit și s-a luptat cu el. A devenit slab și a început să tremure. Fața-i devenise albă și începu să transpire. Își trecu mâinile prin păr, își șterse fața cu o batistă... Apoi se așeză la volan, închise ușile și porni motorul.

„Am să vă duc oriunde vreți... Și-am să vă aduc și înapoi.”

„Mulțumim!”, au strigat copiii și au bătut din palme.

Curând am ajuns în Tulca. Biserica arhiplină ne astepta. Lumânările bradului de Crăciun răspindeau lumina lor fină peste adunare. Daruri împachetate în celofan și legate cu fundițe așteptau sub pom, pentru cor. Așezați în față, pe scenă, copiii au deschis programul cu colindul: „Căci un Copil ni S-a născut.”

Șoferul a stat pe o bancă, în spate, și a ascultat timp de două ore întregul program de Crăciun. La sfârșit, cu lacrimi în ochi, a spus corului:

„Niciodată n-am mai auzit copii care să cânte atât de frumos!”

Corul de Copii Sion se afla sub protecția specială a Domnului și toate încercările securității de a-l distruge au fost sortite eșecului. Oriunde călătoreau copiii, se nășteau coruri de copii similare, folosind aceleași cântări. Eforturile securității de a mă închide sau de a mă omorî au eșuat, pentru că Domnul nu m-a lăsat să cad în mâinile lor.

Capitolul 32

O invitație ciudată

Într-o zi din toamna anului 1979, am primit o invitație ciudată. Un ofițer de rang înalt de la securitate a venit din București ca să mă vadă. Dorea să vorbească cu mine privat.

„Luați loc, vă rog!”, i-am spus, invitându-l în sufrageria casei familiei mele din strada George Coșbuc.

„Sunt colonelul Ștefănescu”, s-a prezentat bărbatul mic de statură. Și-a scos pălăria de pe cap și s-a așezat comod pe un fotoliu.

„Domnișoară Genovieva”, a început el cordial, zâmbindu-mi din spatele unor ochelari fumurii, „am fost trimis de Departamentul Cultelor din București, ca să ne cerem scuze pentru toate necazurile pe care vi le-am creat în ultimii șapte ani. A fost o mare greșeală.”

„Ce necazuri, domnule Ștefănescu?”, am întrebat de pe scaunul meu din fața lui.

„Autoritățile au comis o mare greșeală, atunci când v-au ex-matriculat din universitate în anul 1972. Știm cât de mult ați vrut să reîncepeți studiile, însă noi am fost în spatele refuzurilor, atât în Iași cât și în București.”

Mă uitam uimită la el și mă rugam ca Domnul să-mi dea înțelepciune. Imediat mi-a venit în gând cuvântul *vulpe*.

„Ei bine, înalții demnitari de la securitatea din București vă propun ca să vă reluați studiile universitare, în orice oraș doriți.

Toate examenele luate vă vor fi considerate și chiar s-ar putea să te ajutam să mergi direct în anul trei.”

În urmă cu un an, altcineva mi-a făcut o propunere ciudată. Mi-a cerut să traduc o carte în limba română. Era o carte de teologie voluminoasă și mi s-a promis o plată bună. Apoi un frate m-a avertizat: „Nu accepta slujba. El a făcut acest lucru cu alți doi lucrători creștini ca să-i îndeparteze de la lucrarea lor din biserică și să le ocupe timpul. Apoi nu le-a plătit nimic și a distrus traducerile.”

Nu cumva încearcă din nou să mă ia din lucrarea cu corul de copii?, m-am întrebat.

„Dacă sunteți cu adevărat atât de amabili”, am spus, „atunci vorbiți cu Uniunea Baptistă din București și dați-le permisiunea să mă angajeze ca femeie de serviciu, cu carte oficială de muncă. De trei ori diaconii au trimis cererea mea la București și de fiecare dată am fost refuzată. Acum sunt angajată cu ziua și ori de câte ori mă aflu în oraș risc să fiu arestată.”

„Noi vrem să facem mai mult decât atât”, a încercat colonelul să-mi schimbe hotărârea. „Dumneata ești o fată inteligentă și meriți o carieră bună. Nu vrem să te mai cobori la slujba de femeie de serviciu.”

„Nu accept, domnule Ștefănescu”, i-am spus eu hotărâtă. „Sunt așa de fericită să-L slujesc pe Domnul și Mântuitorul meu în biserică, chiar dacă trebuie să curăț podelele.”

Apoi el a adoptat o altă tactică.

„Am crescut la orfelinat”, a spus el, „și am fost obligat să intru în securitate. Dacă nu primești această ofertă, îmi pierd serviciul.”

„Eu aș vrea ca să-L cunoști pe Isus ca Mântuitor. El este atât de minunat, că merită să-ți pierzi slujba pentru El.”

„Te rog... acceptă oferta noastră”, m-a rugat el și a îngenunchiat la picioarele mele. „Am o soție și trei copii. Vor rămâne fără pâine dacă mă refuzi”, a spus el și a început să plângă.

„Eu ascult numai de Dumnezeu, domnule Ștefănescu. Lasă-mă să fiu femeie de servici la biserică.”

Atunci domnul Ștefănescu s-a ridicat și tonul lui a devenit arogant.

„Lasă-mă să-ți spun domnișoară, că de astăzi nu mai ai voie să lucrezi la biserică. I s-a dat altcuiva această slujbă. Comitetul bisericii a fost deja anunțat.”

El a plecat și eu m-am întors la biserică. Știam că vorbește serios. În ultimul an nu puteam merge nicăieri fără să fiu urmarită de doi sau trei agenți de securitate. Mă însoțeau oriunde mergeam, ca niște gărzi de corp personale. Nu eram niciodată singură și situația aceasta devenise obositoare. Prietenele de la biserică vedeau că viața îmi era în primejdie și de aceea mă însoțeau zi și noapte. Rodica, Nora și Mariana făceau cu rândul ca să stea cu mine. Dacă securitatea dorea răul cuiva, se ferea de martori.

Tata nu mai era acolo ca să mă sprijine cu înțelepciunea și curajul lui. Securitatea îl otrăvisese și el a murit. La trei tineri, absolvenți de seminar, în diferite perioade de timp, li s-a oferit poziția de pastori în biserică noastră din Iași. Fiecare din ei a fost luat deoparte și i s-a spus: „Vei primi poziție de pastor dacă o vei da afara pe Genovieva din biserică.” Dar ei au refuzat.

„Unde să mă duc acum?” Am adormit plângând și am cerut ajutorul Domnului.

În noaptea aceea am avut un vis. Am visat că un înger m-a luat departe de țara mea și m-a lăsat într-un lan de grâu. Era grâu de recoltat peste tot în jurul meu, cât puteam să-l cuprind cu privirea. Spicele de grâu crescuseră din picioarele mele și chiar pe tălpile mele. M-am trezit din acel vis așa de binecuvântată, deși nu i-am înțeles semnificația.

În ultimii ani persecutarea mea a fost făcută publică în occident – în ziare, la radio și în documete oficiale privind drepturile omului –. Securitatea ura publicitatea negativă și guvernul dorea să transmită că era libertate pentru creștini în România.

În ziua de 24 februarie 1980, pe neașteptate, am primit un pașaport și mi s-a cerut să părăsesc țara în termen de douăzeci și șapte de zile. Mi s-a spus să merg în Statele Unite și să nu mă mai întorc niciodată.

Comandantul securității, colonelul Ionescu, m-a chemat să semnez pentru pașaport. Pentru ultima dată mă aflu în acel loc înfricoșător. Ținând pașaportul meu în mână, m-a luat de braț și m-a condus din birou în birou. Bătea la ușă și spunea „Luați-vă rămas bun de la Genovieva! Pleacă în America!”

„Cea mai scumpă fată din România, pleacă!”, mi-a spus colonelul Ceucă cu un zâmbet. „Mult noroc! Mergi și înființează în America câte coruri de copii dorești”, a spus el, strângându-mi mâna.

„La revedere!”, mi-a spus domnul Mekenie, ieșind din birou. El mă interogase de multe ori. „Du-te și compune cântări în America!”

„Oh, domnișoară Genovieva. Drum bun!”, mi-a urat domnul Negru, un alt ofițer care mă amenințase de multe ori. „Poți chiar tipări cărți de cântări în America”, a spus cu un zâmbet rece. „Aici este interzis!”

Ei nu știau că, de fapt, profețeau.

Consulul american din București avea un dosar despre persecuția mea în România. Președintele Jimmy Carter a făcut tot ce a putut să salveze viața creștinilor aflați în pericol, în spatele Cortinei de Fier. Eu am fost unul dintre aceste cazuri. Am fost primită în America cu cea mai buna viză, aceea de refugiat politic.

Visul mi-a devenit realitate. Am vorbit în multe biserici și am trimis multe colete de alimente în țara mea. De asemenea, am compus și cântări noi despre Isus, pe care le-am trimis în secret în România. Bineînțeles, am păstrat o legătură strânsă cu Corul Sion și am primit multe scrisori de la copii. Din America, am putut face de o sută de ori mai multe pentru ei decât am făcut-o vreodata în România. După revoluția din 1989, am reușit să-mi

multiplic eforturile. Pentru mai multe informații, accesați site-ul **www.genovieva.org**.

Corul copiilor a continuat să cânte și chiar să călătorească după ce am plecat din țară. Fratele meu, Teodor, a preluat conducerea corului, fiind ajutat de prietena mea, Silvia.

ANEXĂ

Următoarele povestiri din această carte au apărut sub formă de articole publicate în reviste creștine:

“The Wall of Protection” [The Divine Touch, abridged] (*Guidesposts*, New York, January 1997);

“The Forbidden Book” (*Purpose*, Mennonite Publishing House, Scottdale, Pennsylvania, April 13, 1997);

“When Children Pray” (*Sunday Digest*, Cook Publishing, Colorado, November 23, 1997);

“The Song Book” (*Bread for God’s Children*, Bread Ministries, Arcadia, Florida, December 1997);

“When Children Pray” [Christmas under Persecution] (Covenant Companion, *Covenant Publications*, Illinois, December 1997);

“The Temptation” (*Touch*, GEMS, Grand Rapids, Michigan, April 1998);

“Petru’s Mission” [Easter in Hiding] (*The Wesleyan Advocate*, The Wesleyan Church, Indiana, April 1998);

“The Christmas Guest” (*Bulletin de Nouvelles*, CSEM, Geneva, Switzerland, November–December 1998 and *Women Alive!*, Overland Park, Kansas, November–December 1998);

“When Children Pray” (*The Joyful Woman*, Joyful Christian Ministries, Tennessee, November–December 1998);

“When Songs are Forbidden” (*Power for Living*, Scripture Press, Colorado Springs, Colorado, November 15, 1998);

“When Children Pray” (*The Link and Visitor*, Baptist Women’s Mission Society, Ontario, December 1998);

“The Last Wagon” (*The Church Advocate*, Churches of God Publications, Findlay, Ohio, December 1998);

When Children Pray" (*Christian Renewal*, AKCC Foundation, NewYork, December 14, 1998 and *Junior Trails*, Gospel Publishing House, Spring-field, Missouri, February 7, 1999);

"Petru's Mission" [Easter in Hiding] (*High Adventure*, Royal Rangers, Gospel Publishing House, Springfield, Missouri, March 1999);

"Hidden Microphones" (*God's World News*, God's World Publications, Asheville, North Carolina, March 12, 1999);

"The Forbidden Book" (*Straight*, Standard Publishing, Cincinnati, Ohio, July 25, 1999 and *The Vision*, United Pentecostal Church International, Hazelwood, Missouri, August 22, 1999);

"The Recording Session" (*Power Station*, Scripture Press, Colorado Springs, Colorado, November 21, 1999);

"Christmas at Home," (*High Adventure*, Royal Rangers, Gospel Publishing House, Springfield, Missouri, December 1999);

"Christmas under Persecution" (*The Minister's Family*, LifeWay Christian Resources of the Southern Baptist Convention, Nashville, Tennessee, December 1999 and *Christian Standard*, Standard Publishing, Cincinnati, Ohio, December 5, 1999);

"When Children Pray" [The Christmas Trip] (*The War Cry*, The Salvation Army, Virginia, December 11, 1999);

"When Songs are Forbidden" (*Gems of Truth*, Herald and Banner Press, Overland Park, Kansas, December 12, 1999);

"Christmas under Persecution" (*The Shantyman*, Christian Courier, St Catherine's, Ontario, Canada, December 13, 1999);

"Hidden Microphones" (*Living My Faith*, Regular Baptist Press, Schaumburg, Illinois, March 19, 2000);

"The Song Book" (*The Vision*, United Pentecostal Church International, Hazelwood, Missouri, March 19, 2000);

"The Hiding Place" [The Cellar] (*Live*, Gospel Publishing House, Springfield, Missouri, June 11, 2000);

"Hidden Microphones" [The Truth Smugglers] (*Guide*, Review and Herald Publishing Association, Hagerstown, Maryland, July 29, 2000);

“The Red Umbrella” (*Junior Companion*, Herald and Banner Press, Overland Park, Kansas, September 3, 2000);

“When Children Pray” (*Gems of Truth*, Herald and Banner Press, Kansas, December 23, 2001);

“A Price to Pay” [Searching for a Job] (*The Vision*, United Pentecostal Church International, Hazelwood, Missouri, July 14, 2002);

“The Last Wagon” [GuardianAngels] (*Teens on Target*, United Pentecostal Church International, Hazelwood, Missouri, May 18, 2003);

“When Songs are Forbidden” (*Gems of Truth*, Herald and Banner Press, Overland Park, Kansas, reprinted December 11, 2005).

Tatăl meu, împreună cu sora mea, Aurora, și fratele Dionisie, aproximativ 1959

Tatăl meu, în biroul lui, împreună cu doamnele care obijnuiau să îi „fure” cartofii, aproximativ 1963

Eu împreună cu Maria Tolea Lazăr și Dl. Balif,
în fața casei noastre din Iași, în martie 1980

Făcându-mi slujba la Biserica Baptistă
din Iași, în mai 1978

Tatăl meu (al doilea de la stânga, în față), Pastorul Radu Cruțeru (centru, în față) și alți bătrâni ai Bisericii Baptiste din Iași, în jurul anului 1974

Corul de copii Sion al Bisericii Baptiste din Iași. Prietena mea, Silvia, cântă la chitară, iar eu dirijez corul, în jurul anului 1977

Corul de copii Sion în Biserica Baptistă de pe
Calea Ferentari, București, 1977

Dirijând corul de copii Sion în Biserica Baptistă de pe Strada
Basarab, București, 1977. Teodor cântă la orgă

Corul de copii Sion în fața bisericii
pastorului Sărac de pe Strada Popa Rusu,
București, 1975

Corul de copii Sion în fața bisericii, martie 1980.
Carmen („Cartea de Cântări”) este a cincea din stânga,
în primul rând

Otilia ("Umbrela roșie"), august 1986

Cornelia, solista corului („Ispita”), mai 1982

Copii îmbrăcați în uniforme de pionieri, pentru activitățile de duminică

Corina și Iulian,
august 1980

Daniela ("Parada"), 1983

Mirela ("Parada"), april 1983

Corina (stânga), Mama, Laura, Iulian și Babi (în față) în bucătăria casei familiei („Ascunzătoarea”, 1981

Laura și Babi, 1981

Gabi ("Bobul de grâu"), în 1977

Corina și Iulian,
februarie 1988

Corul de copii Sion rugându-se
în biserică, aproximativ 1977

Dirijând corul în Biserica Baptistă de pe Strada
Basarab, București, 1978

Corul de copii Sion în fața Bisericii Baptiste din Iași,
martie 1980. Sunt în primul rând (a treia din stânga),
alături de prietenele mele Elena (a doua din stânga) și
Silvia (a patra din dreapta), și fratele meu, Teodor (al
treilea din dreapta)